

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

IT STARTS WITH A DEL, IT'LL END IN A NIGHTMARE.

SUCH A GOOD WIFE

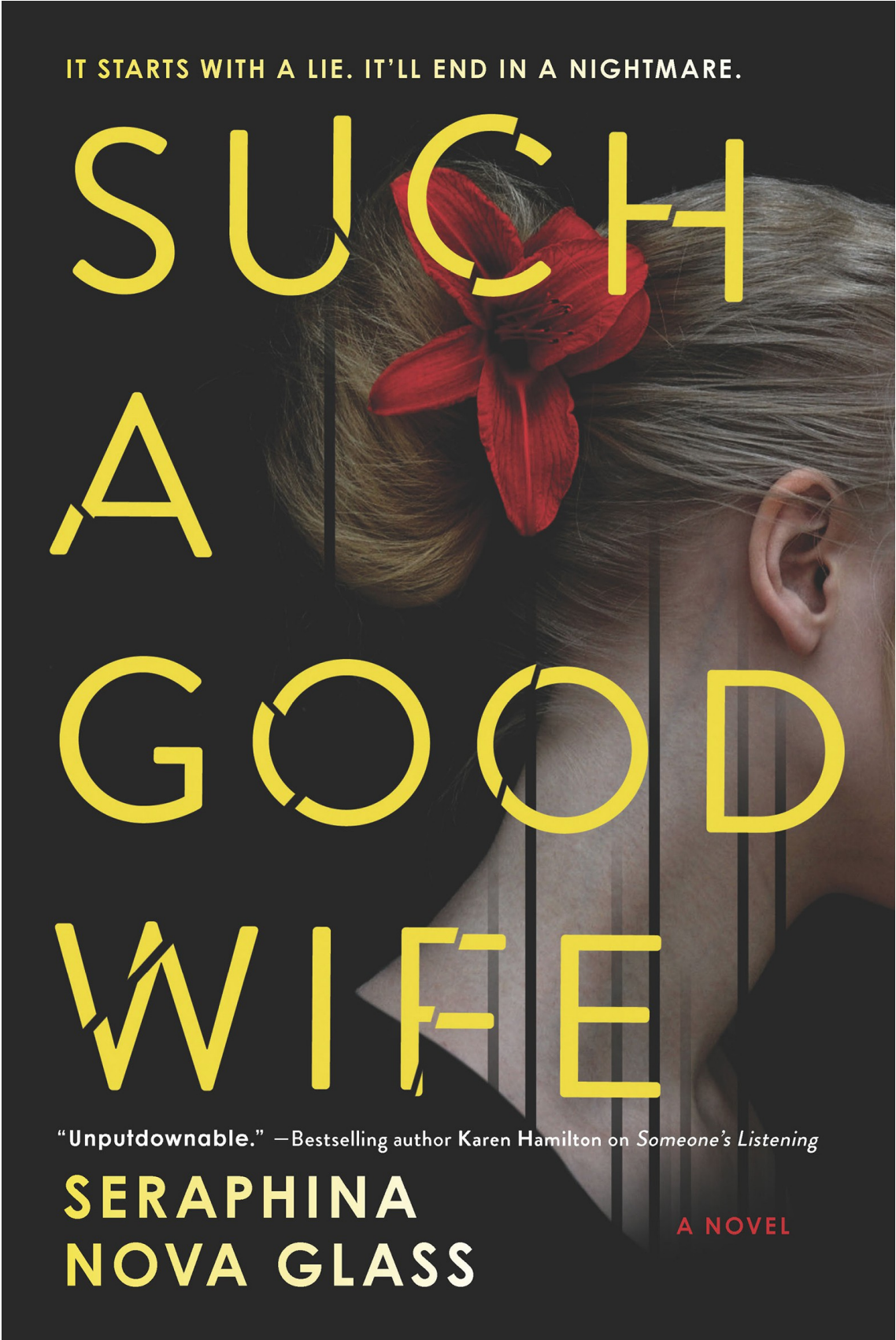

"Read me guessing from the very first page to the last, being a compelling revelation."
—KIRKUS, 4½ stars, praising the author of the book, the show

SERAPHINA
NOVA GLASS

A NOVEL

IT STARTS WITH A LIE. IT'LL END IN A NIGHTMARE.

SUCH A GOOD WIFE

"Unputdownable." —Bestselling author Karen Hamilton on *Someone's Listening*

SERAPHINA
NOVA GLASS

A NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Seraphina Nova Glass'ın romanlarına övgüler

"Seraphina Nova Glass'ın yeni gerilim romanı okuyucuyu yalanlar, zina ve cinayetle dolu karanlık ve zorlayıcı bir dünyaya sürüklüyor. Cesur, açık saçık ve ustaca kurgulanmış *Böyle İyi Bir Eş*, ilk sayfasından kavurucu, dudak uçuklatan sonucuna kadar tahmin yürütmemi sağladı."

-Rose Carlyle, *Aynadaki Kız*'ın uluslararası çok satan 1 numaralı yazarı

"*Such a Good Wife* ilk sayfasından itibaren beni kendine bağladı ve bırakmadı... Büyük ifşaat aynı anda hem şok edici hem de tatmin ediciydi.

Ve o son

-En lezzetli şekilde karanlık. Takviminizi boşaltın çünkü bu kitabı bir kez açtığınızda son sayfayı okuyana kadar kapatmak istemeyeceksiniz!"

-Amber Garza, *When I Was You* kitabının yazarı

"Hınzır ve tatlının mükemmel bir karışımı olan Melanie Hale, raydan çıkmasından endişe ettiğiniz en iyi kız arkadaşınız gibi. *Böylesine İyi Bir Eş* müthiş sürükleyici bir gerilim romanı. Sayfaları yeterince hızlı çeviremedim!"

-Emily Gray Tedrowe, *The Talented Miss Farwell* kitabının yazarı

"Eğer suçluyu bulduğunuzu düşünüyorsanız, bir daha düşünün. Buharlı Louisiana'da geçen sinsi ve nabızları hızlandıran bir cinayet gizemi."

-Kimberly Belle, *Göldeki Yabancı'nın* uluslararası çok satan yazarı

"Aldatma, ihanet ve cinayetin mükemmel görünen hayatını yok etme tehdidiyle karşı karşıya kalan bir kadının şehvet ve aşk arasındaki tehlikeli çizgide sallanışını konu alan sürükleyici bir gerilim romanı."

-Katie Tallo, *Karanlık Ağustos'un* yazarı

"Glass bu tüyler ürpertici hikâyede şüphe, cinayet ve intikamdan oluşan gergin bir ağ örüyor. Uğursuz karakterler ve kör uçlar gerilimi giderek artırıyor

Ta ki üzücü son doruk noktasına kadar. *Biri Dinliyor*'u mutlaka okunacaklar listenize ekleyin!"

-Liv Constantine, *Son Bayan Parrish*'in uluslararası çok satan yazarı

"Tartışılmaz. Kendimi bir noktada herkesten şüphelenirken buldum. Dolambaçlı, orijinal ve mutlaka okunması gereken bir kitap; son derece gerilimli ve zekice yazılmış."

-Karen Hamilton, *The Perfect Girlfriend* kitabının çok satan yazarı, *Biri Dinliyor* üzerine

"İlk sayfadan itibaren dikkatimi çeken gergin ve merak uyandırıcı bir gerilim. Her şeyi çözdüğümü sanmıştım ama beni nelerin beklediğini bilmiyordum. Çarpıcı ve etkileyici bir ilk roman."

-Alessandra Torre, *New York Times* çoksatan yazarı, *Someone's Listening* üzerine

OceanofPDF.com

Seraphina Nova Cam

Ne Kadar İyi Bir Eş

OceanofPDF.com

Kız kardeşim Tamarind Knutson için

OceanofPDF.com

Seraphina Nova Glass, Arlington'daki Texas Üniversitesi'nde profesör ve oyun yazarı olarak görev yapmakta ve burada film çalışmaları ve oyun yazarlığı dersleri vermektedir. Smith College'dan oyun yazarlığı alanında yüksek lisans derecesine sahip olan Glass, aynı zamanda senarist ve ödüllü bir oyun yazarıdır. Seraphina, tiyatro ve filmi bir öğretim aracı olarak kullanarak dünyayı dolaşmış, Güney Afrika, Guam ve Kenya'da gönüllü öğretmen, AIDS yardım görevlisi ve belgesel film yapımcısı olarak yaşamıştır.

OceanofPDF.com

İçindekiler

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Önsöz

Geldiğimde kapı açıktı. Garip olduğunu düşünmedim. Belki de gecenin esintili havasını içeri almak için o şekilde bırakmıştır diye düşündüm. Belki de verandada bir kadeh şarabın tadını çıkarıyordu ve doldurmak için içeri koşmuştu. Kapının aralık olmasının ne anlama geldiğini bilmiyordum ve onu kapatmamalıydım. Hiçbir şeye dokunmamalıydım.

Adını söyledim, çantamı tezgâhın üzerine koydum ve duş sesi ya da üst kattan gelen ayak seslerini dinlemek için başımı eğdim. Cevap yoktu. Ses de yoktu. İşte o zaman mutfağın zemininde telefonunu fark ettim. Telefonu cam ekran kırılmıştı ama çalışıyordu. Bu beni duraksattı. Eğer düşürdüyse neden orada öylece bırakmıştı? Oturma odasına baktığımda, kanepenin minderlerinin yere atılmış olduğunu gördüm. Çok sessizdi. Ne haltlar dönüyordu?

Adını tekrar söyledim; ona bağıırken ve bulmak için kapıları açarken kalbim hızlandı. Bir soygun mu olmuştu? Merdivenleri hızla çıktım ve biraz paniklemeye başladım. Evde olmalıydı. Üst kattaki aile odasında televizyon açıktı ama kimse izlemiyordu. Televizyonu kapattığımda sessizlik kulaklarımda çınladı. Yatak odasının havuza bakan balkonunun Fransız kapılarının açık olduğunu gördüm. Dışarı çıktığımda balkonda, onu görmeden önce bile bir tedirginlik hissettim.

Arka bahçe, ağaçlardan damlayan İspanyol yosunlarıyla kaplıydı ve dallarda görünmeyen ağustos böceklerinin sesiyle uğulduyordu. Yoğun gece havasında nem hissediliyordu. Onu aramayı düşündüm ama az önce aşağıda telefonunu gördüğümü hatırladım. Birdenbire, umutsuzca, beni buraya getiren son birkaç ayda verdiğim her kararı geri alabilmeyi, asla göremeyeceğim bir şeye tanık olmayı diledim.

O oradaydı. Onu yüzme havuzunun verandaya yaydığı gölgeli mavi ışıktaki gördüm. Havuzun yanındaki beton levhanın üzerinde yatıyordu ve başının arkasından havuzun giderine doğru bir nehir oluşturan kan şeritleri vardı. Ürkütücü, cansız bakışlarından ve gözlerindeki parıltıdan öldüğünü anlayabiliyordum.

AĞUSTOS SICAĞI ıslak havada ağır ağır yükseliyor. Bennett'i ekran içermeyen bir şekilde meşgul etmeye çalışıyorum, bu yüzden güvertenin arkasındaki arka basamaklarda çıplak ayakla oturuyoruz, çamurlu kırmızı patatesleri soyuyoruz ve yeşil fasulye uçlarını kırıyoruz, onları dizlerimizin arasında tuttuğumuz paslı kovalara atıyoruz. Bunu çok seviyor. Her düğümlü ucu koparma ritüeli onu rahatlatıyor. İçeride, Rachel ve okuldan arkadaşının lavabonun üzerinde çilek yediklerini, yeşil üst kısımlarını giderdeki ıslak bir yığına attıklarını görüyorum; o

Çöp öğütücüyü çalıştırmasını ve tavuğu buzunun çözülmesi için çıkarmasını söylemek için aradığımda gözlerini deviriyor. Okulların açılmasına sadece birkaç hafta kaldı ve ben de günleri geri saymak için Noel'den kalan takvimi kullanıyorum. Bennett, kitap çantaları ve cetvellerin kesilmiş resimlerini eski Noel Babalar ve doldurulmuş çoraplar.

Eylül ayında yeni bir okula başlıyor, doktoru spektrumdaki çocuklar için en iyisi olduğunu söylediği için gitmek için bekleme listesindeydi. Anaokuluna başlaması gerekiyordu ve şimdi ikinci sınıfa geçerken, iki yıl önce yaptığımız yüklü bir bağışa rağmen bizi bu beklettikleri için o lüks yere olan kızgınlığımı dizginlemeye çalışıyorum. Ancak yeni okulun onun için daha uygun olabileceğini umuyorum çünkü özellikle nöroderjik çocuklara hitap ediyor. Katı ve sabit fikirli olabiliyor. Ayrıca kolayca heyecanlanabiliyor ve bu okul bölgedeki en iyi okul. Her kitabı okudum, her uzmana gittim ve hala ne hissettiğini anlamakta zorlandığımda onu hayal kırıklığına uğratiyordum gibi hissediyorum.

Ben, renkli kalemlerden oluşan bir kesikle bantlanmış cepten küçük çikolatalı Noel Baba'yı çıkarıyor ve heyecan verici ilk büyük günün (sadece on sekiz gün kaldı) beklentisiyle neşeleniyoruz ve ben de kendi gizli ödülümü alıyorum. Birkaç dakikalık huzur ve sessizliğe bir gün daha yaklaştım. Çikolatanın etrafındaki folyoyu bir cerrah dikkati ve hassasiyetiyle açarken ona duyduğum sevgiyle kabarıyorum. O benim neşem ama son haftalarda çok yoruldum.

Sıcak onu sinirlendiriyor. Bunu anlayabiliyorum çünkü her bir yeşil fasulyenin ucunu saymaya olan ilgisini kaybediyor ve gözlerini kaçırıyor.

"Bir ateşböceği var!" Çitin yanındaki çalılar arasında onu kovalamaya başlıyor. "Biyoluminesan olduklarını biliyor muydun?"

"Oldukça havalı," diyorum.

"Ve birbirlerini yiyorlar. Bu onları gülle mi yapıyor?" "Yamyamlar," diye düzeltiyorum.

"Ne fark eder ki?" Böceği kaybettikten sonra güverteye geri döndü, şimdi cevapla gerçekten ilgileniyor.

"Şey, gülle havuza atlayıp herkesi sıçratmaktır ve yamyam da senin söylediğin şeydir." Silah tanımlarına girmek yerine bu açıklamada karar kıldım.

"yiyorlar!" "Evet."

"Harika, dondurma sevip sevmediklerine bakabilir miyim? Onlar için biraz bırakabilirim." "Anne!" Rachel kırdığı sürgülü cam kapının içinden bağıyor.

"Ben tavuk falan görmüyorum!" Tek yapmam gereken ona uyarıcı bir bakış atmak ve o da kapıyı kapatıp içeri giriyor ve nefesinin altında "her neyse" diye mırıldanıyor. Bağırmanın Ben'i neredeyse her zaman paniğe sürükleyeceğini biliyor. Geçen seneye kadar onu üzecek bir şey yaptığında hemen pişmanlık duyardı, ama şimdi ortaokula başladığından beri kollarını kavuşturup sinirli bir şekilde iç geçiriyor. Ergenliğin kabalığı onu değiştirdi. Şimdi, sokağın aşağısındaki Davis'lerin evinin önünden geçerken ve çocukları dışarıda arabada oynarken (ya da arabada "takılırken", çünkü onun da belirttiği gibi, çocuklar artık "oynamıyor"), içlerinden biri basket atacak ya da Cennet kuşları gibi, ilkel bir çiftleşme ritüeli gibi bir gösteri yapıyorlar. Rachel hep kıkırdıyor ve benimle göz teması kurmaktan kaçınıyor. Bu çıldırtıcı. Daha on üç yaşında.

"Bennett," diyorum gülümseyerek, "sanırım dondurucunun arkasına sakladığım naneli cips var." Sırtını hafifçe sıvazlıyorum ve gözleri parlıyor. Hemen içeri kaçıyor. fikrimi değiştirmeden önce.

Fasulye ve patates dolu kovaları verandadaki masanın üzerine yığıyorum ve ayaklarımı havuza sokuyorum. Kenara oturup gözlerimi kapatıyorum, serin suyun ayaklarımı okşamasına ve ayak bileklerimin etrafında fısıldamasına izin veriyorum. Ortalık bir anlığına sessizleşiyor, ben de kendime birkaç dakikalığına onu düşünmek için izin veriyorum - sadece küçük bir Claire'e ilaçlarını getirmeden ve akşam yemeğini hazırlamaya başlamadan önce hoşgörü.

Neredeyse bir yabancı. Bu çok utanç verici. Kapısından içeri nasıl yuvarlandığımızı ve kanepeye bile ulaşamadığımızı düşünüyorum. Beni itti,

yavaşça girişteki duvara yasladım ve gömleğimi başımın üzerine çektim. Karnımdaki çarpıntı, hissettiğim ezici suçluluk duygusuyla çabucak sönüyor ve düşünceleri uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Anne!" Rachel mutfaktan sesleniyor.

"Babam telefonda!" Elinde telefonla dışarı çıkıyor ve sinirli bir iç çekişle telefonu bana uzatıyor. Ellerim biraz titriyor. Sanki düşüncelerime kulak misafiri olmuş ve onları bölmüş gibi hissediyorum. Rachel ellerimi fark etti.

"Neyin var senin?" diye soruyor, bir eli kalçasında, telefonunun geri gelmesini bekliyor.

"Sadece beni korkuttun. Ben iyiyim. Bağırmanı da kes."

"Oturma odasında," diyor savunmacı bir tavırla, Ben'in gerçekten duymadığından emin olmak için paravan kapıdan içeri bakıyor. Ben Collin'le konuşurken o verandadaki sandalyeye oturuyor ve dönüyor.

"Selam, tatlım. Tatlım mı? Alo? Collin?" Cevap yok. Gözlerim yaşlarla doluyor. Tamamen mantıksız ama aniden, ne yaptığımı bildiğini ve konuşamayacak kadar kızgın olduğunu hayal ediyorum. Biri bizi gördü ve ona söyledi. Oturuyorum, dizlerimin bağı çözülüyor ve duymak için zorlanıyorum. "Collin?"

"Üzgünüm tatlım, bir saniyeliğine asansördeydim," diyor neşeli bir şekilde. Arka planda bir asansör sesi ve boğuk sesler duyuluyor.

"Neden Rachel'in telefonundan arıyorsun?" diye sordum.

"Seni birkaç kez denedim. Akşam yemeği bana ihtiyacın olup olmadığını görmek istedim. Ben de eve gidiyordum."

"Oh, benimkini içeride unutmuş olmalıyım. Ben'le bahçedeydim. Um... hayır sorun değil, zaten her şeyi hazırladım, ama teşekkürler." Acaba benimki Ses bir şekilde suçlu ya da farklı geliyor. Bennett'in durumu ve Collin'in hasta annesi bizimle yaşarken telefonumu asla . Yani, bu karakterime aykırı görünüyor. Bir şey söylemeyecek kadar nazik ama eminim bu ona tuhaf gelmiştir. Tüm bu sağlık sorunları ve okuldan gelen kriz telefonlarıyla uğraşırken aramızda bir anlaşma yaptık. İkimiz de müsait olacağız. Yüksek profilli bir emlakçı olarak, Collin'in bir gösteri ya da büyük bir toplantı sırasında telefonunun çalması iyi bir şey değil, ama bunun tüm yükünü tek başıma taşımama izin vermeyecek. Sanırım bu onun dayanışma jesti. Aynı şekilde ben hamileyken de bira içmeyi bırakmıştı, iki seferde de. Ben şarabımı içemezsem, o da benimle birlikte acı çekerdi. O böyle biri.

Yüzüm utançtan kızardı. Bunu hissedebiliyorum. Rachel'dan hafifçe uzaklaşıyorum.

"Kızarmış tavuk ve patates. Ben yardım ," diyorum sesimde zoraki bir gülümsemeyle.

"Kulağa harika geliyor. Birazdan görüşürüz o zaman."

Telefonu kapattığımızda, Rachel telefonunu geri alıyor. Uzun bacak bacak üstüne atıyor ve bir ayağını karşı ayak bileğinin içine sokuyor. Birbirlerine sonsuza kadar sarılabilirlermiş gibi görünüyor. Her zaman zayıf olmuştur. Diz kapakları, çok kısa şortunun içinde gevşekçe sallanıyormuş gibi görünen iplik gibi bacaklarının geri kalanıyla karşılaştırıldığında neredeyse şişiyor. Onlar hakkında hiçbir şey söylemiyorum, bugünkü savaşımlı seçiyorum.

İçeri girerken durup saçlarını düzeltiyorum ve başının tepesini öpüyorum. Sanki yaptığım her iyi, anaç şey günahlarım için küçük bir kefaretmış gibi. Hastalıklı tatlı Taylor Swift vücut spreyi gibi kokuyor ve bana bakmıyor, sadece telefonunda geziniyor.

Akşam yemeği sessizdir ama Collin Rachel'a "masada telefon yok" deyince Rachel karşılık verir.

"beri kafanı seninkinden kaldırmadın."

"Bu farklı. Bu iş ve acil." Telefonunu kaldırması için eliyle bir hareket yapıyor. Collin'in yemek sırasında telefonunu neredeyse hiç kullanmadığı doğru ama büyük bir ticari satış üzerinde çalıştığını biliyorum ve son zamanlarda konuşabildiği tek şey, yatırım yaptıkları bir hastaneye çok yakın olan tren yolunun binayı nasıl titrettiği. Kadehime normalde doldurduğumdan biraz daha fazla şarap dolduruyorum ama onun dikkatinin dağılmasından faydalaniyorum. Bütün şişeyi içsem bir şey demezdi ama Bazen bu daha da kötüdür; birinin size karşı sessiz bir hayal kırıklığı beslediğini ama bunu dile getirmeyecek kadar nazik olduğunu düşünmek.

"Annem nasıl?" diye soruyor.

Aman Tanrım. Claire'i unuttuğuma inanamıyorum.

"Yemekten önce kafamı uzattım ama uyuyordu. Ona bir tabak getireyim mi?" diye sorar.

Ona 4'teki ilacını getirmedi. Kahretsin. Dikkatim çok dağınık. Telefonumu bırakıyorum, önemli ilaçları unutuyorum. Çabucak örtbas etmeye çalışıyorum.

"Ona daha sonra bir şeyler getireceğimi söyledim. Bir süre uyumak istedi," diye yalan söyledim.

"Sen bir azizesin." Gülümsüyor ve beni öpüyor.

"Barf. Artık gidebilir miyim?" Rachel cevap beklemez; , tabağını lavaboya sıyrır ve gider, çok fazla ev ödevi bulaşık görevinden kaçmak için temel bahanesidir, ki bu iyi bir şeydir. Ben genelde

Collin televizyonun karşısına geçtikten ve çocuklar ev ödevi moduna girdikten sonra sessiz mutfak.

"Neden bunu almama izin vermiyorsun?" Collin şakacı bir şekilde kalçamı kontrol ediyor ve tabağı elimden alıyor.

Son zamanlarda, geçen ay hasta annesinin gelip misafir odasında kalmasını isteyerek bana gereğinden fazla yük olduğunu hissediyor. Tabii ki kalmasına evet dedim. Sadece Collin'i ne kadar çok sevdiğim ve onun için her şeyi yapacağım için değil, kendimi onun yerinde hayal edemediğim için. Atrial fibrilasyonla yıllarca acı çekti, şimdi de akciğer kanseri ve bunama. Yapmamız gereken bu değil mi, onu yanımıza almak? Bizi ürperten de bu değil mi? Yaşlılık düşüncesi, bir bakım tesisinde tek başına oturmak. bayat idrar ve güveç kokuyor. Günlerinizi bir kurum odasının küçük penceresinden dışarıdaki Arby's otoparkına bakarak ya da ortak alanda çiçekli bir ev ceketıyla oturup Eyfel Kulesi' yapbozunu birleştirirken *The Price Is Right*'ın tekrarlarını izleyerek geçirmek.

Belki de kendimizin bir yansıması olduğu için - bir gün bizim de başımıza gelmesinden korktuğumuz için başkasının başına gelmesine izin veremediğimiz şey - ya da belki de merhamet olduğu için önemsemek insan doğasıdır, ama Claire'in bir yere ve yalnız hissetmesine asla izin veremezdim. Her ne kadar arka yatak odasında ölüyor olması nefes kesici, rahatsız edici ve çocuklarınıza açıklaması çok zor olsa da.

Collin'in bulaşıkları almasına izin veriyorum, böylece Claire'e bir tabak ve ilaçlarını getirebiliyorum. Uzun koridordan odasına doğru ilerlerken, içinde bebek mamasına benzeyecek kadar ince kesilmiş tavuk bulunan sıkıcı görünümlü bir tepsi taşıyorum. Cevap vermeyeceğini bildiğim halde kapısına hafifçe . İçeri girdiğimde, duygularını incitmemek için burnumu kapatma dürtüsüne direniyorum ama hava durgun ve kokuyu tarif etmek zor. Ekşimiş süt ve çürüme gibi sirkemsi ve keskin bir koku.

"İyi akşamlar sevgilim, sana yemek getirdim."

Işık ama tepegözü açmıyorum çünkü o baş ağrılarından şikayet ediyor. Battaniyenin altında onun şeklini göremediğimde kalbim hızlanıyor.

"Claire?" Oda çok sıcak ve yatağının ucunda, bir sandalyeye yaslanmış kutu vantilatör mırıldanıyor. Koku ve nem bir an nefesimin kesilmesine neden oluyor ve pencereyi açtığını fark ediyorum. Bu kadar dayanılmaz sıcak olmasına şaşmamalı. Louisiana'da Ağustos ve o bir pencere açıyor. Kahretsin. Onu saat dörtte kontrol etmeliydim. Pencereyi kapatıp kolumla burnumu kapatıyorum. Arkamı döndüğümde Rachel'ı koridorun sonunda görebiliyordum.

ifadesi Claire'in nerede olduğunu ele vermek için yeterlidir. Rachel gözlerinde yaşlarla donmuş bir halde, peruksuz, düğmeleri açık bir bornozla ayakta duran Büyükanne Claire'e bakmaktadır. Banyoda yerde hasta yatmaktadır ve koridorda saçsız, göğüsleri açık, kafası karışmış bir halde durmakta, odasını aramaktadır.

Claire'in yatağına dönmesine yardım etmeden önce Rachel'a, "Tatlım," demeye çalıştım ama gördükleri yüzünden travma geçirmiş bir halde ağlayarak kaçtı. Claire'i saat dörtte kontrol etmeliydim. Yaptığım şey - dikkatimi dağıtmam- şimdi çocuklarıma ve zavallı Claire'e zarar veriyor. Kendimi toparlamam gerek.

Claire'in yatmasına yardım ediyorum ve en sevdiği dizi olan *Frasier*'ın tekrarını açıyorum. Ona bir tepsi bırakıyorum ve ilaçlarını veriyorum, sonra Collin'e olanlardan bahsetmeden banyodaki kusmuğu temizliyorum. Endişelenir ve yardım etmek isterdi, ama bu benim ihmalem, bu yüzden bir tür iş felaketi yaşamasına ve verandada bira içip telefon görüşmeleri yapmasına seviniyorum.

Ben bitirdiğimde Rachel kapısını kapatmıştı ve arka planda yüksek sesle açılmış, akustik, festival havasında bir şarkı duydum. yarına bırak.

Oturma odasında, Bennett sehpa da oturmuş boyama yapıyor. Benim tatlı bebeğim. Onu kollarıma alıp öpebilmeyi, sarılabilmeyi, gıdıklayabilmeyi ve şakalaşabilmeyi o kadar çok isterdim ki ama o tanıdığım en hassas ruha sahip, bu yüzden kendime biraz daha şarap doldurup yanına oturuyorum, onunla bir dakika geçirmeme izin vermesini umuyorum. Bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi ve sonra...

"Büyük Kuş'u boyamak ister misin? Transformers sayfasını alamazsın çünkü o benim, ama bunu alabilirsin." Yırtılmış bir sayfayı masaya doğru itiyor. Bu, sarı bir bacağı boyanmış Büyük Kuş. "Bu bebekler için, o yüzden istemeyebilirsin," diye devam ediyor.

"Hâlâ Büyük Kuş'u seviyorum. Sanırım bu beni biraz bebeci yapıyor, ha?" "O gerçek değil, sadece takım elbiseli bir adam."

"Doğru." Gülümsüyorum, sayfayı alıyorum ve kullanmak için bir boya kalemi buluyorum.

"Yetişkinler yine de bu tür şeyleri sevebilir. Okuldaki Bay Mancini buna nostalji diyor," diyor. Bir kahkahayı bastırıyorum.

"Bu çok doğru."

"Bay Mancini mafyadan mı?" diye soruyor, dikkatini Transformer'ından ayırmadan. Yüz ifademini şaşkın şaşkın eğlendiğimi göstermesine izin vermiyorum.

"Olmadığına eminim. Neden?" Gayet açık bir şekilde söyledim. "Çünkü adı Mancini, Vincent Mancini gibi."

"Vincent Mancini?"

"Bilirsin işte. *The Godfather*."

"*The Godfather*'ı izledin mi?" Ne zaman izlemiş olabileceğini merak soruyorum.

"Bu sadece şimdiye kadar yazılmış en iyi film." "Kim demiş?" Ben gülüyorum.

"Uh. İnternet." Aynı fikirde olduğumu umarak bana bakıyor.

"Oh, şey, bu iyi bir nokta. Ama bir akrabalığı olduğunu sanmıyorum." "Bu iyi," dedi, konu görünüşe göre çözülmüştü.

"Evet," diyorum ve Büyük Kuş'un geri kalanını boyuyorum. Şu anda oğluma inanılmaz derecede aşığım. Gerçek Ben'in ortaya çıktığını ve tamamen kendisi olduğunu gördüğüm zamanlar nefes kesici.

Çocuklar uyuduğunda, yatağa girmeden önce acele etmiyorum. Aynada kendime bakıyorum, bir makyaj mendiliyle göz kalemimi çıkarıyorum ve onu düşününce bacaklarımın arasında hissettiğim rahatsız edici sıcaklığa karşı gözlerimi kapatıyorum. Bu düşünceyi bir kenara itip soyunuyorum, üzerime bir tişört ve temiz bir iç çamaşırı geçiriyorum. Collin yatakta dizüstü bilgisayarını açıyor ama ben oturunca kapatıyor.

"Hey, güzelim."

"Selam. İşle ilgili her şey yolunda mı?" Cevabı bildiğim için soruyorum.

"Eh. Öyle olacak. Meşgul olduğum için özür dilerim." Okuyucularını bir kenara başını sallar.

"Hastane projesi mi?" Sormak zorunda hissediyorum.

"Omurilik füzyonu geçirdiğinizi ve Amazon Prime paketleriyle dolu lanet bir trenin sizi felç ettiğini hayal edebiliyor musunuz? Akıl almaz bir şey." Bunu sanki ilk kez duyuyormuşum gibi söylüyor. Ona gülümsüyorum.

"Üzgünüm," diyor ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak. "Yatak odasında iş konuşmak yok. Söz vermiştim."

"yok." Yorganı bacaklarımın çekip ellerime ve kollarıma losyon sürüyorum.

"Hayır. Burası bir sığınak. Kim demiş bunu? Sanırım bilge biri." Her zaman benimle ve televizyon, iş ya da tartışmanın evde olmaması konusundaki ısrarımla dalga geçer.

Yatak odasına. Beni kendine çekti ve öptü. Çok rahat, çok masum. Boynunda kalan Dolce & Gabbana'nın o tanıdık, soluk kokusunu içime çekiyorum, bu sabahki tıraştan uzamış keskin bıyıklarının tenimde hissediyorum ve ağlamak istiyorum.

Tek gördüğüm geçen geceden kalan anıların birbirine eklenmiş halleri. Reddetmem gereken eve dönüş yolculuğu, iyi huylu bir tanıdık daha fazlasına dönüştü, ağzı benimkinde, anahtarlar kapısının kilidini açıyor, her evet dediğimde, asla durdurmaya çalışmıyorum. Buna dayanamıyorum. Gözyaşlarım yüzümün kenarlarından akarken, Collin'in çıplak tenine düşmeden önce onları hızla itiyorum. Tatlı Collin, boynumdan aşağı öpüyor, atılmış okuma gözlükleri Ben ve Rachel'ın fotoğrafının önündeki komodinin kenarından üzere.

Bize ne yaptım ben?

OceanofPDF.com

Her şeyi harekete geçiren o günü işaretleyebilirim. Bir blok ötedeki Gillian Baker, evinde haftada bir kitap kulübü düzenliyordu. İsteksizce ve onun ısrarıyla sonunda katılmaya karar verdim. Bir silindir dolusu kurabiye hamurunu plastik tüpünden çıkardım, diskler halinde kestim ve yapay tada sahip hamurdan bir tepsiyi fırına koydum, böylece yanımda getirip kendime aitmiş gibi bir şeyim oldu. Collin kitap kulübü fikrinin harika olduğunu ve bana ilham verebileceğini düşündü. Ona bunun sadece mahallenin kadınları için şarap içip büyük edebiyat hakkında boş ve bilgisiz yorumlar yapabilecekleri çocuksuz bir gece olduğunu söyledim, ama yine de bana uygun olacağını ve bir denemem gerektiğini düşündü.

Bir zamanlar akademisyen olacaktım ama Bennett'in durumunu öğrendiğimizde yüksek lisans programımı bıraktım. Evde kalmaya zorlanmadım ama bunun mantıklı olduğuna karar verdik. Bu en iyisiydi, hatta bir dereceden bile daha iyiydi, çünkü evden kitap yazabilir ve bu hayalimin peşinden gidebilirdim. Ne büyük bir hediye! Büyük Amerikan romanını yazmak için dünyadaki tüm zaman. Ama hiç kitap yazmadım, değil mi? Söyleyecek ne haltım var ki zaten? Hayat beni birçok açıdan görmezden geldi. İki kapı ötedeki Shelby Fitch, bu mahalleye gelin gelmeden önce iki yıl boyunca Guatemala'da barış gönüllüsü olarak çalışmış. Kitap yazmalı.

Konularım ne olacak? "Anne, araba havuzunda çocuğun kakasını temizliyor." "Annem bulaşık makinesi tamircisini yarım gün bekledi ve tahmin edin ne oldu? Adam asla göstermez."

"Annem Pinterest'ten bir Peppa Pig kek tarifi deniyor, ancak fallık burunlu dengesiz bir çiftlik domuzuna benziyor ve oğlunu ağlatıyor." Söyleyecek bir şeyim yok. Geçen gün tekrar ciddileşip gerçekten oturup bazı fikirler üzerinde beyin fırtınası yapmayı düşündüm. Arka bahçedeki trambolinlerde yaralanan insanların videolarını ve bir saat boyunca tulumlarla zıplayan yavru keçileri izledim. Sanırım en azından zihnimi edebiyat dünyasına geri döndürmenin bir zararı olmaz.

Tuvalet masamda saçlarımı geriye doğru topladım ve sallantılı küpelerimi taktım. O hafta yoga pantolonumu ilk kez çıkarıyordum ve kendimi iyi hissediyordum. Dudaklarıma parlatici sürdüm ve dudaklarımı birbirine bastırdım; arka planda başlayan kargaşayı duyabiliyordum. Fırın durmaksızın bipliıyor, Collin'i yemeğini almaya çağırıyordu.

Çocuklar için ısıttığı hazır akşam yemeğini çıkardı ama Ben ile kapatmayı reddettiği bir video oyunu hakkında tartışıyordu. Claire için bir tabak hazırlaması ve yemekten sonra çocukların ev ödevlerine yardım etmesi gerekiyordu ve yaşlı av köpeğimiz Ralph dışarıdaki bir şeye aşırı derecede havlayarak odadaki gerilimi artırıyor. Ayrılırken kendimi suçlu hissettim, ama ön salonda güneş elbisemle görüldüğümde Collin neşelendi ve bana bir öpücük vererek her şeyin kontrol altında olduğunu söyledi. Sonunda kontrol altına aldığını biliyordum. Bu roket bilimi değil, sadece yorucu ve duygusal olarak kan emici ve zaten iş yerinde on iki saatlik bir endişe günü geçirmişti.

Ben'in başının üstünü öptüm ve hiç etmeyen Rachel'a veda ettikten sonra ön kapıdan çıktım. Caddenin karşısına geçerken elimde kurabiye tabağı ve *Çavdar Tarlasında Çocuklar'ın* bir kopyası vardı. Çok , edebi olmaya çalışıyorlardı. Neden sadece *Elli Ton* ya da rahat bir gizem seçmiyorlardı ki? Rachel İngilizce için bu kitabı okumak zorunda kaldığında, ona kapaklı bir bok demişti. Öte yandan ben, keskin ve dokunaklı yorumlar yapabileceğimden emin olmak için saatlerce titiz notlar aldım. Yürürken onları kafamda prova ediyorum.

En son ben geldim; mahalleden birkaç anne daha bile. Hepimiz zorunlu yanak öpüşmelerimizi yaptık. Gillian'ın oturma odası bir kitap kulübünden ziyade bir akşam yemeği partisine ev sahipliği yapıyor gibi görünüyordu. Chardonnay, mutfak adasında, Vegas'taki bir açık büfeden alınmış olabilecek yiyeceklerin yanında buz içinde soğuyordu. Acınası tüp kurabiyelerimi saklayabilmeyi diledim.

"Vay canına, Gill. Bütün bunları sen mi yaptın?"

Etkilendim ve sordum. "Tabii ki hayır. Şaka mı yapıyorsun? Yemek servisi var, aptal."

Kitap kulübüne yemek ısmarladığına inanamıyorum. Herkesin elinde şarap ve kürdan üzerinde süslü bir şeyler var. Benim üzgün kurabiyelerimi adadaki güzel şifon pastanın yanına koydu ve ben mahcup oldum. Tanrı aşkına üzerlerinde streç film vardı, Ben'in son doğum gününden kalma bir Örümcek Adam kâğıt tabağında. Öldürün beni.

Bana bir bardak doldurdu, benim değersiz teklifim hakkında hiçbir şey düşünmüyormuş gibi davrandı ve oturma odasına doğru ilerlerken beyaz halısının üzerinde dikkatlice yürüdüm. Tabii ki bir "oturma odası" var. Evin içinde aydınlık bir alan.

tonozlu tavanları ve gösterişli avizesiyle evin ön tarafındaydı. Hepimiz soluk mobilyaların kenarlarına tünedik. Bu kadınlar hakkında ne hissedeceğimi hiçbir zaman tam olarak bilemedim. Beni çok sıcak karşıladılar ama bazen bana yabancı bir tür gibi geliyorlar. Evet, ben de bu mahallede yaşıyorum ama

Collin'in başarısı yüzünden, benim yaptığım bir şey yüzünden değil. Sanırım onlar da aynı şeyi söyleyebilir. Hâlâ kendimi bir tür sahtekâr gibi hissediyorum. Onların görüldüğü gibi eğilmiyorum.

Elbette evde kalmak gibi bir niyetim yoktu ama yine de kaderimde kimseye bağımlı olmayan bir kariyer varmış gibi hissediyorum. Collin'e *bağımlı* hissettiğimden değil. Bu doğru kelime değil. Sahip olduklarımız bizimdir.

Benim

Katkıda bulunmak onun asla üstesinden gelemeyeceği bir şey, ama sanırım ben bunu onlar gibi hafife almıyorum. Gillian evini sürekli olarak yeniden modelliyor ve yükseltmenin imkansız olduğunu düşündüğünüz şeyleri yükseltiyordu. Neredeyse olimpiik büyüklükte görünen bir havuzun yanında çarpıcı bir açık hava mutfağı vardı. Hatta yerel ev turu dergisinde bile öne çıkarılmıştı. Bir gün havuzun gözyaşı damlası şeklinde olmasını istediği için her şeyi söktü. Ben de yüz bakımım için Groupon kullanıyorum.

Bu bile kulağa hoş geliyor. Yüz bakımı. Lafayette'de iki katlı bir karavanda, hastanede gece vardiyasında çalışan bir anne ve Günlerini ön verandada sessiz ve cam gibi gözlerle görünmez bir şeye bakarak geçiren, başka bir zamanda kaybolmuş alkolik baba. Beş yüz dolarlık ayakkabılar almak ya da lüks bir araba kullanmak hiçbir zaman doğru gelmeyecek, ancak bunun güvenliğini asla kaybetmek istemem ve çocuklarımın asla

benim gibi mücadele etmek zorunda . Bu rahatlık onlar için. Bu güvenlik onlar için. İşin özü bu, bu yüzden olumsuz düşünceleri bir kenara ittim.

Tammy Gillian'ın bileziği hakkında yorum yaptı. Gillian'ın tutarak bileziği inceledi. Gillian bunun Robert'tan erken bir doğum günü hediyesi olduğunu ve sigortalatmak zorunda kaldığını açıklarken herkes oo ve aahed etti. Tılsımlı bilezikleri hiç anlamamışımdır. Gümüş zincirinden çirkin bir futbol topu sarkıyordu ama yüzümü diğerleriyle birlikte sevinçli gösterdim. sonra, havadan sudan konuşmanın bittiğini ve harika bir edebiyat parçasına dalacağımızı varsaydım. Çocuksuz, şarapla yağlanmış, hazırdım.

"Aman Tanrım, çocuklar, Leah'nın evinde Bethany Burena'yı gördünüz mü? Düğün mü?" Karen sordu. Alaycı gülüşmeler oldu. Ben de o düğünde bulunmuştum ama neyi kastettiklerini bilmiyordum, bu yüzden sessiz kaldım. Liz araya girdi.

"Tanrım, sanki birisi elbisesinin arkasına balla pişirilmiş birkaç jambon gibi görünüyordu."

"En kötüsü de bunu bilerek yapmış olması," dedi Tammy, elleriyle konuşabilmek için elindeki şarap bardağını sehpanın üzerine koyarken. "Bu çok fazla tereyağı kreması değil, millet!" Sonra ellerini ağzına götürdü ve

yanlara doğru fısıldar gibi yaptı. "Yine pasta masasında kürekle yediğini gördün mü?"

Karen, "O bebekleri implante ettirdi," diye onayladı.

"Hayır!" Gillian'ın nefesi kesildi.

"Evet. Kıç implantları. Kıç implantları." Herkes kahkahalarla kükredi. Dikkat çekmemek için kıkırdamaya zorladım kendimi. Bu insanlardan nefret ettiğimi o anda fark ettim. Gitmek için can atıyordum. Başım ağrıyormuş gibi yapabilirdim ya da eve gidip Ben'le ilgili bir sorun olduğunu söyleyebilirdim, diye düşündüm. Neden yapmadım? Neden onların onayına ihtiyacım vardı? Karen dedikoduyu devam ettirdi.

"Bu Alice kadar kötü değil. Havuzunu adamı düğüne getirdi!"

"Ne demek istiyorsun?" Liz sordu.

"Bir randevu olarak."

"Hayır!"

"Skandal çok mu?" Tammy herkesi histerik bir hale soktuğu için çok mutluydu.

"Alice Berg?" İşlediği toplumsal günahı anlayamadığım için sordum. "O bekâr değil mi, boşanmış sanıyordum."

"Evet, ama o havuz getirdi. Pool'u getirdi. Guy'ı getirdi. Üzücü." "Çok üzücü," diye yineledi Karen.

"Çaresiz," diye ekledi Liz. Elimdeki kitabı fark etti. "Nedir o?"

"Ne demek istiyorsun? *Kitap bu*," dedim alaycı bir ifadeyle.

"Oh, Mel. Bundan bahsetmediğim için çok özür dilerim. Sanırım herkesin bir şekilde anladığını düşündüm - özellikle de kitap çok rastgele bir şey olduğu için," dedi Gillian.

"Neyi anladın?"

"Okumuyoruz. Sadece bir geceliğine çocuklardan ve kocalardan kurtulmak için bir bahaneye ihtiyacımız var. En azından bunu hak ettiğimizi düşünüyorum." dedi ve etrafına müttefik gözüyle baktı.

"Aynen öyle." Liz şarabını kaldırdı ve kendi şerefine kadeh kaldırırçasına yudumladı. "Okumadın, değil mi?" Cevap vermedim. Kendimi aptal gibi hissediyordum. Bunun içmek ve bir gece geçirmek için bir bahane olduğunu söylerken şaka yapıyordum. En azından yarı yarıya şaka yapıyordum. Belki de birkaç benzer ruh bulmuş olabileceğimi düşündüm - en azından kendilerini iyileştirmek için yarım yamalak bir girişimde bulunuyorlardı.

"Sadece göz gezdirdim," dedim.

Muhtemelen gözle görülür bir şekilde kızarmıştım, bu yüzden masadan gül şeklinde oyulmuş çilek aldım ve kopardım.

"Mel'in edebiyat alanında yüksek lisansı var. Bunu biliyor muydunuz?" Gillian, belki de beni dolaylı olarak utandırdığı için kendini affettirme çabasıyla, "Mel'in edebiyat alanında yüksek lisans yaptığını biliyor muydunuz?" dedi.

"Aman Tanrım, zeki akıllı pantolon. Şu haline bak." Karen bacağıma vurdu ve destekleyici bir şekilde gülümsedi. Dikkatlerin bir an üzerimden çekilmesini istiyordum, bu yüzden onu düzeltmedim ve bunun yaratıcı yazarlık olduğunu söylemedim... ve dereceyi asla bitirmediğimi.

"Bana yemek şirketinin adını vermelisin," dedim ve bir tavuk şiş alıp ısırıldım. "Collin'in doğum günü için bir şeyler yapacaktım. Belki bir gezi, ama şehirde kalırsak insanları ev." Konu resmen değişmişti. Gözleri parladı.

"Aman Tanrım, kartları bende. bu kadar çok tavsiye almam için bana ödeme yapmaları gerektiğini söyledim. Bademli torteleri kesinlikle ölmek . Ciddiyim. Pasta yapmazsanız, mini torteler olabilir."

"Oh, çok şirin!" Liz söyledi.

Gillian'ın zarif bir şekilde birlikte eve gönderdiği kurabiye tabağımla eve yürüyene kadar iki saat boyunca mini tortes, kimin telefon operatörünün en kötüsü olduğu, Karen'ın kızının (var olmayan) modellik kariyeri ve Botox hakkında konuştuk. Haftada bir buluştukları fikrine biraz gülmek zorunda kaldım, sanki o kadar çok okuyorlarmış gibi. Şimdi mantıklı geldi. *The Catcher*'ı fırlatıp attım.

Brianna Cunningham'ın garaja geri çekmeyi unuttuğu çöp kutusundaki *Çavdar* Tarlasında (Tammy aslında akşamın erken saatlerinde bu özel ihmalden bahsetti) ve akşamın ezici hayal kırıklığının Claire'in lazımlığına ve ergenlik endişesinin ve Ben'in ruh halinin artan stresine eve dönmekten daha kötü olup olmadığını bilmiyordum. Cunningham'ların bahçesinde oturup bir süre sarhoş olmayı diledim ama

Birileri görecektim ve başka bir komşunun kitap kulübünde tartışılacaktı.

Alacakaranlıktaki ılıman hava sivrisinekler ve cırcır böceklerinin cıvıltısıyla yoğundu. Geri dönmek için acele etmedim. Evimize yaklaştığımda Collin'i sıcak mutfak ışığının turuncu dikdörtgeni içinde gördüm. Bulaşık yıkıyordu sayılır, ama daha çok mutfak adasının arkasından oturma odasındaki televizyona bakıyordu. Mutfığa girerken olduğumdan daha ayık görünmeye odaklandım. Masaya oturdum, ayakkabılarımı çıkardım ve o da bana

Bir bardak şarap.

"Hayır, teşekkürler." Ayağa kalktım ve musluğun altında plastik bir Bob the Builder bardağı doldurdum, sonra tezgah taburesine oturdum. O da yanıma bir tane çekti.

"Eğlenceli miydi?" diye sordu umutla, işler bu kadar zorken hayatımda bir çıkış noktası -biraz neşe- bulmamı istiyordu. Ona gerçeği mi söylemeliydim yoksa onu mutlu mu etmeliydim bilemedim, bu yüzden ikisinin ortasını seçtim.

"" "Sadece iyi miydi?"

"Eh. Tam olarak bağlantı kurmayı umduğum edebi zihinler değil."

"Özür dilerim." Elimi sıktı. "Ben'i bu akşam Classics'te yeni bir bölüm kitabı seçmeye götürdüm."

"Oh eğlenceli. Ne ?" Collin'in konuyu değiştirdiğini düşünerek sordum.

Bana küçük bir kartpostal reklamı uzattı. "Gelecek hafta başlayacak bir yazarlar grubu var."

Parlak kareye baktım ve üzerinde herhangi bir yerel belediyeyi karşılayan detaylar vardı.

yazarların haftalık Perşembe grubuna katılarak yazılarını atölye etmelerini istedi. Ben daha "yazar" olduğum iddiasını reddedemedim, "her seviyeden katılım kabul edilir" yazan maddeyi işaret etti. Bunu benim için getirmesi, sadece beni önemseydiğim bir şeyin peşinden gitmeye teşvik etmek için değil, aynı zamanda her Perşembe kaleyi tutmaya istekli olması inanılmaz derecede tatlıydı. Onu öptüm.

"Çok ."

"Ama?" diye sordu, "hayır" cevabını bekliyordu ama hayır demek için bir nedenim yoktu. Yani, gruba sunacak bir yazım olmaması dışında. *Çavdar Tarlasında Çocuklar* üzerine eleştirel bir deneme yazabilirdim. Hepsi bu kadardı. Yine de kulağa heyecan verici geliyordu. Belki biraz sorumluluk ve baskı tam da ihtiyacım olan şey olabilirdi. Collin'in yanından geçip oturma odasına baktım ve Bennett'in televizyondaki *WWE SmackDown! programının* önünde uyuduğunu gördüm. Collin'e bir bakış attım.

"Uyuyor, değil mi?" diye kendini savundu. Gülümsedim ve başımı salladım, başparmağımı tabağındaki kırıntılara bastırdım ve Çocukların yemesi için bıraktığım kurabiyelerin kalıntıları.

"Sanırım deneyebilirim," dedim, ayağa kalkıp tabağı duruladım. Geri almak için her şeyimi sözler.

OceanofPDF.com

Kitapçının içindeki kafeye , kendimi tamamen yabancı hissediyordum. Bu benim ilk yazarlar toplantım ve yedi kişiyiz, artı grubun lideri Jonathan - ellili yaşlarında kirli saçlı bir adam.

John yerine Jonathan ya da belki de Johnny, ismin seksi, kötü çocuk versiyonu. Sanırım düşünüyorum çünkü lisede Johnny adında motosiklet kullanan bir sevgilim vardı. Sanırım liseyi düşünüyorum çünkü kendimi tam olarak orada hissediyorum. Son birkaç gündür, ev karardıktan sonra verandada oturdum ve yazmaya çalıştım. Spiralli defterimin içinde ergen "şiiri" olarak tanımlanabilecek birkaç sayfa karalama yaptım ve şimdi yazarlar masasına yürürken göğsüme bastırıyorum. Kimseyle paylaşmayacağımı biliyorum ama yine de oturduğumda utanıyorum.

Diğer herkesin dizüstü bilgisayarı ya da tableti var ve bir adam cilt dağıtıyor. Devasa görünen bir şeyin kopyaları. Görünüşe göre koca bir roman. Hepsi çok ciddi. Birkaçı kendini tanıttı. Vanessa, kirli tırnaklı, hipster görünümlü genç bir kadın, bana hangi türden olduğumu soruyor.

Ona nasıl cevap vereceğime karar veremeden, başka bir adam kendini CJ olarak tanıtıyor ve beni karşılayarak gruba "yeni bir kanımız olduğunu" duyuruyor. Görünüşe göre hepsi daha önce birlikte gruplarda bulunmuş ve Tek acemi benim. CJ kareli, kısa kollu gömleğinin düğmelerini tombul bir adam. Göğüs kılları ve boyun yağları dar yaka çizgisinin üzerinde çıkıntı yapıyor. Bana açık bir el uzatıyor, ben de sıkıyorum; sanki beni gruba getiren oymuş gibi beni tanıtıyor.

Daha çok okuldaki bir sınıf ortamı gibi olacağını düşünmüştüm, ama sadece birkaçımız bir kafe masasındayız. Kahve çekirdeklerinin gıcırdaması ve süt buharının tıslaması Jonathan'ın açılış konuşmasını böler; kolayca sinirlenir. Yuvarlıyor

Yüksek sesle konuşan müşterilere çok fazla göz atıyor ve anlamadığımı birçok edebi gönderme yapıyor. Bazılarını yapıyorum. Dağıttığı yeni kısa öyküsünden "Kerouacvari" diye bahsettiğinde, başka biri var mı diye etrafa bakıyorum.

yorumunu biraz kendini tebrik edici buldum, ama kimse fark etmemiş gibi görünüyordu, bu yüzden sadece başımı salladım ve bir kopyasını aldım:

Jonathan Wilderman'dan "En Zorlu Yolculuk". İlk sayfaya göz gezdirdim.

"Sanat nedir?" diye başlıyor. Tanrım. Benim bir

En zorlu yolculuğun bu varoluşsal zihin numarasının okunması olacağını hissetmek.

Biraz, bilmiyorum, ilişkilendirilebilir, cesur bir kurgu umuyordum, belki bir küçük bir seks ya da cinayet. Şu anda "hayatı nasıl ölçtüğümüz" ya da "neden var olduğumuz" umurumda değil. O hikayesini yüksek sesle okurken insanlar dikkatli notlar alıyor. Bu konuda söyleyecek bir şeyler bulmak için gerçekten çok uğraşıyorum. Daha az arkadaş canlısı

İlk olarak grup üyeleri Mia ve Steve konuşuyor. Mia, bunun daha fazla çatışma. Jonathan, çatışmayı okuyucunun zihnine bırakmanın kasıtlı olduğunu savunuyor. Steve, Jonathan'ı eleştirmek için daha ince bir yol geliştirmiş gibi görünüyor, karakterine Jean-Paul Sartre adını vermenin biraz ağır kaçtığı hakkında bir şeyler söylüyor. Gerçekten dinlemedim. Biraz dikkatim dağıldı çünkü kafenin diğer tarafındaki dükkânın karşısında insanların toplandığını fark ettim. içecekler ve katlanır sandalyeler var. Ne tür bir etkinlik olduğunu görmek için gözlerimi kısıyorum.

Sıradaki birkaç hikâyeyi tartışmayı bitirip bana geldiklerinde, hâlâ kendi hikâyem üzerinde çalıştığımı söylüyorum. Beni okumaya ikna etmelerini bekliyorum ve Jonathan'ın hikayesini dinledikten sonra kendime güvenim biraz arttı, ancak istemezsem paylaşmamın gerekmediğini söylediler. Çok nazikler ve bunun için minnettarım.

İnsanlar içeri süzölmeye ve kitapçının karşısındaki sandalyelere oturmaya başlıyor. Birkaç kişi de arka tarafta ayakta duruyor. Bir adam küçük müzik standına doğru yürüyor ve üzerine açık bir kitap koyuyor, bulanık mikrofonu kullanarak herkesi selamlıyor.

Jonathan sayfalarını eski zamanlardan kalma deri evrak

çantasına sıkıştırıyor. "Sanırım bu kadar." Başını sallar.

CJ, "Steve'in çalışmasını henüz dinlemedik," diyor.

Steve gelecek hafta gitmekten mutlu olduğunu söylüyor ve ben de gruptaki ani ruh hali değişikliğini merak ederek Vanessa'ya bakıyorum.

"okuma yapan Luke Ellison. Jonathan ondan nefret ediyor," fısıldıyor yüksek sesle.

"Bunu yeni paylaştığın için teşekkür ederim Vanessa. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Bay Ellison'dan nefret etmiyorum..."

"Özür dilerim," diye söze başlıyor ama adam daha yüksek sesle onun yerine konuşuyor.

"KİTAP FİKRİMİ ÇALIP KENDİNE MAL ETMİŞ OLSA BİLE. Oturumu kapatıyorum çünkü yakında Luke Ellison'ın çalıntı fikri mülkiyetten para kazanma sesi yüzünden kendi çok önemli işimize odaklanmak çok gürültülü olacak. Teşekkür ederim ve iyi geceler." Jonathan

evrak çantası ve büyük, garip adımlarla ön kapıya doğru işaret ederek yürür.

Herkes eşyalarını toplarken, "Vay canına," diyorum. Vanessa sadece başını hayır anlamında sallıyor ve Jonathan'ın yaptığı gibi içtiğini gösteren küçük bir hareket yapıyor.

Suçlamaların nedeni sarhoş olması ya da kafasının yerinde olmaması. Ne dediğini anlayarak sırtıyorum.

"Yayınlanmış herkesi kıskanıyor. Luke çürük yumurta değil. Çatışma içermeyen felsefi hikayelerden daha büyük bir pazara sahip olan ateşli romantik şeyler yazıyor."

"Jonathan aşk romanı mı yazdı? Bunu göremiyorum?"

"Tanrım hayır, sanırım Luke'un karakteri onunkilerden biriyle aynı isme sahipti ya da saçma bir şey. Karakterlerinden birine Bob ismini verme. Jonathan seni dava eder." Gülüyor ve çantasını omzuna atıyor. "Her neyse. Haftaya görüşürüz."

"Evet, harika," diyorum. Gruptaki herkes gittikten sonra bir Romantizm yazarı Luke Ellison'ın önünde toplanan küçük izleyicilerin yanındaki katlanır masada plastik bardakta şarap. Sanırım *yayınlanmış gerçek bir yazar*. Yazı grubu liderimizin kıskandığı biri. Bu heyecan verici. Kendimi bir kitaptan okurken hayal etmek imkansız ve ulaşılamaz görünüyor.

Yazdığım tüm kitabı. Şarap bardaklarının yanındaki yığından kitabının bir kopyasını alıp dinlemek için yerleştiğimde bir alıntının ortasındaydı. *"Diliyle dudaklarını ayırdı ve ellerini dudaklarından aşağı kaydırdı.*

Titreyen kalçaları, kıyafetlerini yırtarak, onu yatağa iterek." Gözlerim yuvalarından fırlıyor ve ağzımın açık kaldığından eminim. Ne okuyor bu? Yakındaki çocukların kulaklarını kapatmak için güçlü bir içgüdü hissediyorum. Çocukların duymadığından emin olmak için dehşet içinde etrafıma bakıyorum, çünkü sadece bir çocukların okuma alanından birkaç metre uzakta. Sonra "18 Yaş ve Üzeri/Yetişkin İçeriği" tabelasını ve alanı ayıran küçük bir kadife ipi fark ediyorum. Tamam. Bir an rahatladım ve ağzımı kapattım. Tanrım, bu adamın kadife bir ipi var. Fantezi. Pis kitabını ters çevirip kapağına bakıyorum. Kim bu adam?

Bunun üçüncü romanı olduğunu okumuştum. Son kitabı, *Karanlık Zevkler*, bir

New York Times'ın en çok satan kitabı. Vay canına. Aslen Boston bölgesinden ama ailesine yakın olmak için birkaç yıldır Louisiana'da yaşıyor.

Biyografisinin yanındaki fotoğrafı, birisini kesip çıkardığı bir düğün fotoğrafına benziyor. Kendi düğünü değil, smokin giymemiş ama kesinlikle profesyonel bir fotoğraf değil. Belki de takım elbiseli bulabildiği tek fotoğraf olduğu için fotoşoplamıştır. Hayır.

Sonuçta kötü bir resim. Muhtemelen böyle bir Şeyi fark edecek tek kişi benimdir. Bu kadar baŐarılıysa neden bu küçük yerde kitap okuduğunu merak ediyorum.

Dahlia ve Xavier'in yaptıkları oral seksin ayrıntılarını anlatmaya devam ederken göğsümde kırmızı lekeler oluştuğunu hissediyorum. Dikkatimi kitaba veriyorum ve kimse ne kadar kızardığını görmesin diye Şarabımı yudumluyorum. Sonra

Okumayı bitirdiğinde sorular için kürsüyü açıyor. n sıradaki orta yaşlı kadınlar ona akıllıca sorular sormak için birbirlerini eziyorlar "süreci" ve fikirlerini aldığı" hakkında sorular. Genel, zevkli cevaplar veriyor; bence aradıkları bu değil. Onlar kirli, açıklayıcı bir Şeyler istiyorlar ama o sadece onları tatmin edecek kadarını sunuyor.

Soru bölümü bittikten sonra, dinlenme masasında kitaplarını imzalayacak. Gidip bir imza almak istiyorum. Okuduğum türden bir kitap olmasa da, daha önce çok satan bir yazarla hiç tanışmamıŐtım. Kendimi ona saldıran bu saçma sapan kadınlarla aynı kefeye koymak istemiyorum, bu yüzden kafe tezgahına geçip gerçek bir kadeh Şarap ve Luke Ellison'ın *Summer Heat* kitabının ilk bölümünü okumaya başlıyorum.

Birinci bölümün sonuna gelip Xavier'in neden Dahlia'nın evine stsz bir Şekilde, bozuk klimayı tamir etmek için geldiğini öğrenemeden, yanımdaki taburenin hareket ederken çıkardığı keskin gıcırtıyla irkiliyorum. İĞdsel bir hareketle başımı kaldırdığımda Luke'un oturduğunu ve kendisinin de bir kadeh Şarap sipariş ettiğini görüyorum. Tam yanımda oturuyor.

Kitabını kapattım ve diğer tarafa baktım. Parasını dememiŐtım. Aman Tanrım, kitabı alıp çıktım ve Şimdi teŐhir masasını kapatmıŐlar. Muhtemelen bu lanet kitabı çalmıŐ gibi görünüyorum. Yere baktı ve fark etti.

"Oh, okuyor musun?"

"Hayır, değilim," diye mırıldanıyorum ve onu itiyorum. Aman Tanrım, tam bir moronum. "Seni arkada gördüm ama sonra imza gününde görmedim, o yüzden

Onu -kitabımı- okuyacağınızı hayal edin, demek istediğim buydu."

"Ben deyeceğim! Yani, ödemeyi planlamıŐtım. Tabii ki ödeyeceğim. Kitap alan biri gibi biliyorum ama burası bir kütüphane değil, değil mi? Bunu biliyorum. Kalabalığın azalmasını bekliyordum. Özür dilerim."

kapatamıyorum. Ama o benim dengesiz monoloğuma tepki vermiyor, sadece gülümsüyor ve kitabı ona vermem için elini uzatıyor. Sanırım?

"Lütfen. Bunu almanı çok isterim," diyor ve iç kapağı imzalıyor. "Benden."

"Oh, hayır... Ben..."

"İsrar ediyorum." Geri uzatıyor ve ben de alıyorum, imzasına bakıyorum.

"Şey... teşekkür ederim," diye kekeliyorum ve o da kadeh kaldırmak için şarabını kaldırıyor.

"Benim için bir zevk. Yazı grubunda mısınız?" Başını grubun daha önce bulunduğu masaya doğru sallıyor.

"Ben mi? Hayır. Şey, evet, teknik olarak." Neden konuşuyorum? Cümle kuramıyorum. "Daha yeni başladım, yani... göreceğiz."

"Sen bir yazarsın o zaman."

"Tanrım, ben o kadar ileri gitmezdim. Ben sadece... bir sahtekârım, sanırım."

"İnsanları okumakta oldukça iyi olduğumu düşünüyorum ve senin kendini hafife aldığına dair bir şüphe var."

"Ooooh," diyorum garip bir şekilde, "Bilmiyorum."

"Bak, eğer bana bir şeyler göndermek istersen kartımı al. Okurum, belki başkasına veririm."

Sanırım ağzım yine açık kaldı. mi? Bir ajansa falan mı? Bu da ne?

"Neden?" Gerçek bir kafa karışıklığıyla soruyorum. "Beni tanımıyorsun bile." "Jonathan'ı tanıyorum ve o biraz pislik biri," diyor ve ben de

Buna gülerken şarap burnumdan gelmesin diye dudaklarımdan uzaklaştırıyorum. "Daha fazla geri bildirim arıyorsan diye. Ayrıca, Jonathan. Baskı yok."

Kartını aldım ve çantama attım.

"Tamam," diyorum, kendimi birden utangaç ve gülünç hissederek. Yarım kadeh şarabım kalmıştı, gitmek garip olurdu, yine kırmızı, utanç verici lekeler oluşan göğsümü maskelemekten aciz olsam da. Muhtemelen cüzzamlı gibi görünüyorum. Ayrıca, ayrılmak istemediğimi fark ettim. Muhtemelen tanışma fırsatı bulduğum en büyüleyici insan, bu yüzden kitabının arkasını sohbet etmek ve odağı kendi "yazımdan" uzaklaştırmak için kullanıyorum.

"Burada Boston'dan geldiğin yazıyor. Büyük şehirden buraya oldukça büyük bir değişim.

Küçük kasabamızı nasıl buldunuz?"

"Şey, evet. Bayıldım. Tuhaf bir yer. Bu kadar sessiz olması hoşuma gidiyor. Aslında zamanımın çoğunu New Orleans'taki evimde geçiriyorum ama tatillerde ve yaz aylarında buradayım."

"Gerçekten mi, nedenmiş o?" diye sordum, sonra durdum ve güldüm. "Bu kesinlikle beni ilgilendirmez."

"Hayır, beni rahatsız etmiyor. Ağabeyim bir iş gezisinde Louisiana'lı bir kızla tanıştı ve buraya ailesinin yanına yerleştiler. Doğal olarak annem ve babam da emekli olduklarında torunlarına yakın olmak için buraya taşındılar."

"Boston'da yalnız mıydın?" diye sordum. İlişki durumunu soruyormuşum gibi mi geldi? Bu kötü bir açıklama gibiydi. Ne yapıyorum ben?

"Evet. Anlaşmaya göre aşağıya taşınacaktım ama şehre ihtiyacım var, bu yüzden New Orleans ziyaretler için yeterince yakın ve Temmuz'dan Eylül'e kadar uzaklaşmak ve yazmak için burada bir yazlık ev kiralıyorum, bu yüzden işe yarıyor."

"Burada tam zamanlı yaşayamadığın için seni suçlamıyorum." Sanırım ben öğrenmiş gibi bir ses çıkarıyorum, ama çıkmasını istememiştim. "Hayran değil misin?" diye soruyor.

"Oh. Hayır. Evet. Hayır, ben sadece iyiyim. Boston ya da New Orleans gibi değil. Aslında Boston'a hiç gitmedim, ama demek istediğim, heyecan verici yerlerde yaşadığınızda, altmış mil yarıçapındaki en ilginç 'kültür' biçimi olarak mekanik boğalı bir karaoke bara sahip olmak zor olurdu." Gülüyorum ama kulağa biraz üzücü geliyor. Başka ne diyeceğimi bilemediğim için dikkatimi barista kıza veriyorum ve ödeme yapmak için kartımı çıkarıyorum. Elini benimkinin üzerine koyuyor.

"Ben bakarım," diyor.

"Aman Tanrım. , bana bir kitap verdin, ben de almalıyım." Ama adam çoktan kıza parayı uzatmıştı.

"Çekici ve çok komik bir yazarla hoş bir sohbet etme fırsatını her gün yakalayamıyorum."

Komik olduğumu mu düşünüyor? Ben bir Neanderthal'im. Bir cümleyi bile bir araya getiremiyorum.

"Teşekkür . Bunu yapmak zorunda değildin..." Söylemeye başladım. Beni durdurdu.

"Önümüzdeki birkaç Perşembe günü buradayım, okumalar yapıyorum. Belki seninle tekrar karşılaşırız."

"Oh, yaz serisi için. Sen büyük sürpriz yazarsın. Anlıyorum."

"Sürpriz!" diye şaka yapıyor, jazz elleri yapıyor ve ben gülüyorum. "Adın ne? Özür dilerim, adını sormadım."

"Mel. Melanie." Tokalaşmak için elimi uzatıyorum, daha doğrusu elimle ona . Çekici olmaktan çok garip olduğuna eminim.

"Güzel isim. Tanıştığımıza memnun oldum, Mel."

Yüzüm kızarıyor ve gitmek için ayağa kalkıyorum, tam o sırada bir hayranı omzuna vuruyor.

Dışarı çıkıyorum, ya da belki de dışarı süzülüyorum, üst üste yığılmış kitap sıralarının arasından ve binanın önündeki mürver çalılarının yanından geçerek arabama gidiyorum.

Arkamdan bir ses duyuyorum ve dönüyorum. Luke sokak lambasının ışığında orada duruyor ve elinde kredi kartım var.

"Bunu unutmuşsun," dedi gülümseyerek. Sanırım tezgahıtan geri almadım.

"Aman Tanrım. Teşekkür ederim."

"Benim için zevk, Bayan Hale." Kartıma bakıyorum, üzerinde büyük harflerle adım yazıyor. Ben de ona gülümsüyorum. Elini nazikçe yüzüme doğru uzatıyor, nedenini bilmiyorum ama geri çekilmek yerine gözlerimi kapatıyorum. Sonra, kulağımdan düşmüş ve saçıma dolanmış olması gereken sallantılı küpemi alıyor. Tek yaptığının küpemi kurtarmak olduğunu fark ettiğimde, başka bir şey yapacağını düşündüğüm için utançtan yüzüm kızarıyor. Beni öpecek miydi? Bu çok saçma olurdu. Ama sonra Birkaç dakika oyalanıyor ve gözlerimin içine bakıyor. O zaman beni öpebileceğini düşünüyorum, bu yüzden aniden geri çekiliyorum.

"Teşekkür . Sağ olun. Minnettarım." Arabama bindim ve uzaklaşırken bana el salladı.

Direksiyonda titreyen ellerime bakıyorum ve alyansımın takılı olmadığını fark ediyorum. O kadar zaman boyunca yüzüğümü hiç görmemişti. Luke Ellison'ın benimle flört ettiğinden değil. Stresin beni kuruntulu hale getirdiğinden yüzde yüz eminim ve o sadece oturmuş kitabını okurken bulduğu herkese yaptığı gibi arkadaşça . Bana kur yapmıyordu. Hayır.

Çıplak yüzük parmağıma bakıyorum. Kasıtlı olarak bırakmamıştım. Ben ile hindi köftesi yapıyorduk ve bileğime kadar çiğ ete batmıştım. En son Onları yaptığımızda, parçaları yüzüğümün oluklarına sıkıştı ve tenekemsi, kanlı bir kokunun neden beni takip anlamam yarım günümü aldı. Şu lavabonun üstündeki pencere kenarında duruyor. Ama önemli değil. Bana asılmıyordu. Ben yanlış bir şey yapmadım. Ona izin vermem dışında.

Eve dönerken Luke Ellison'ı daktilosuyla (neden daktilo kullandığını bilmiyorum, tabii ki bu aptalca ama yine de onu daktiloyla hayal ediyorum) ve dudaklarından sarkan purosuyla düşünüyorum. Kiralık bir odada oturuyor. Fransız Mahallesi'nde bir barın üstünde caz müziği ve

Altındaki kalabalık caddelerden gelen konuşmalar. O hayat nasıl bir şey olmalı.

İçeri girmeden önce kitabını çantama saklıyorum. İçini iyice dolduruyorum ve üstüne birkaç şey koyuyorum - cüzdanım ve güneş gözlüğüm. Collin okuduğum yazarın başka bir yazar olduğunu asla anlayamaz. Umurunda bile olmaz. Ama yine de yapıyorum. Eve girerken saklıyorum. Nedenini tam olarak bilmiyorum.

OceanofPDF.com

Sanki bana bakıyorlarmış, bir şeyler biliyorlarmış gibi hissediyorum. Annelerin çoğunun oturduğu yerden uzakta bir yer buluyorum ve sağ sahanın arkasındaki hasır çimlerin üzerine bir battaniye serip atıştırmalıkları . Ben kramponlarını unutmuş.

Yedek kulübesinden bir çift ödünç aldığını söylemek için bana el sallıyor. Gülümseyerek ayaklarını işaret . Beyzbol antrenmanlarını seviyor. Belki de sadece

Eve dönerken Dairy Queen'de durup buzlu şekerlemeli Blizzard yemek için harçlık parasını kullanabiliyor. Sebebi ne olursa olsun, onu sürüklemek zorunda kalmayacağım bir aktivite bulduğu için minnettarım. Diğer tüm çocuklar özeldir.

nedenle koçlar tarafından konulan ve Ben için basketbolun serbest olduğu dönemden çok daha iyi olan pek çok sosyal kural var.

Sığınağın diğer tarafında kamp sandalyelerinde oturan Marcy Tritto ve Carrie Rivard'ı görüyorum. Marcy el sallıyor. Oğlu Trevor Down hastası ve her zaman Ben'e sarılmaya çalışıyor, bu da pek hoşuna gitmiyor. Carrie bir boyama kitabıyla kendini yelpazeliyor ve sahada yerlerini bulan çocuklarla ilgileniyormuş gibi görünmeye çalışıyor. Çocuğuna küçük bir alkış ve başparmak işareti yapıyor. Adını hiç hatırlayamıyorum ama ısıırıyor.

Omurgama bir sıcaklık tırmandığını hissediyorum. Tabii ki hiçbir şey bilmiyorlar. Sanki bana farklı bakıyorlarmış gibi hissetmek çok garip. Sandalyemi onlardan uzağa koyan bendim ama onlar da bana el sallamadı. Saçmalıyorum. Her şey yolunda. Ne zaman bu kadar namuslu oldum, hiçbir şey olmadı. Ama ya o anda tanıdığım biri arabayla geçseydi - dudaklarım Luke'un birkaç santim uzağındayken Ellison'ın mı?

Herkes yerleşene kadar biraz bekliyorum ve kimsenin yanıma oturmayacağından emin . Sonra kitabını çıkarıp ellerimde tutuyorum. *Onun kitabı. O yazmış.* Sulu bir aşk romanı ve kapağında gün batımında bir plajda iki aşığın görüntüsü var. Genelde bu tür saçmalıklarla alay ederdim ama yazan kişiyi tanıyınca durum değişiyor. Çok etkileyici. Kapağı farklı bir kitap kapağıyla maskeledim.

Saygıdeğer Jonathan Franzen kapağı. Çoğu insanın anlayamayacağı kadar zeki, bu yüzden bu kalabalıkta kimsenin ne olduğunu bilmeyecekleri için bunu sormayacağından eminim.

Her bir lezzetli sayfayı titreyen parmaklarımla çeviriyor, her bir ya da iki paragraftan sonra durup kitabın üzerinden ve arkamda kimsenin olmadığından emin oluyorum. Linda Singer elinde şarap çantasıyla sürünmeyi ve tüm annelere şarap dağıtmayı seviyor. Çitin yanında gizleniyor olabilir, çaktırmamaya çalışıyordur. Tamamen paranoyak hissediyorum. Bu iğrenç sayfalardan başka bir yere bakmak çok zor. Her biri bir öncekinden daha şehvetli, daha ince kalça okşamaları ve meme emmeler.

Uzaktan Ben'in sesini duyuyorum, bu yüzden elimi gözlerime götürüyorum ve onu görebilmek için güneşe karşı gözlerimi kısıyorum. . Bir çocuk onu itti ve şimdi ağlıyor. Kahretsin. Antrenman beşten yediye kadar ve saat neredeyse beş yirmi. Bütün gün bu iki saatlik okuma zamanını dört gözle bekliyordum. Bazen, Koç Joe herkesi susturabilirse, kriz geçecektir. Ama bu sefer değil. Bu sefer öyle değil. Ben üçüncü kalenin yanında yatıyor, topuklarını turuncu zemine vuruyor.

Gavin McCullen ve ısırın çocuk da ağlıyor, hepsi birbirinin feryadından besleniyor. İşte bu . Joe bana doğru bakıyor ve ben de başımı sallayarak portatif sandalyemi vinil taşıma çantasına yerleştirip üçüncü sahaya geçiyorum.

Diz çöküyorum ve onu sakinleştirmek için adımlarımı sıralıyorum.

Yumuşak bir ses ve övgü. "Harika bir iş çıkarıyorsun dostum," diyorum omzuna hafifçe dokunarak. I

ona Dumbledore aksiyon figürünü veriyorum. Onu alıyor ve kafasını çeviriyor ama bugün yeterli olmayacak. Ona isterse gidebileceğimizi söylüyorum ve o da küçük, yürüyen bir silüet olarak tarladan geçip arabaya doğru ilerliyor. Joe benimle konuşurken onun kaldırımı oturduğunu ve Dumbledore'u tamponun üzerinden yürüttüğünü görüyorum.

Joe, "Belki kısa bir sonra geri gelmek ister," diyor ama oğlumu tanıyorum ve ne zaman çabuk iyileşeceğini ve ne zaman işinin biteceğini söyleyebilirim. Bir şeyi yapmayı şiddetle reddetmek üzereyken gözleri değişiyor. Onu zorlamak bu işin üstesinden gelmenin yolu değil. Joe düdüğünü aniden çaldı ve benim irkilmeme neden oldu.

"Tükürmek yok, Jason!" Dikkati sahanın öbür ucunda, muhtemelen omuz silkip suçu başkasına atmak için etrafına bakınan Jason'ı işaret ediyorum.

"Özür dilerim," diyor Joe. Agresif ışıltıyla kulak zarımı patlattığını fark etti.

"değil." Kapatıyorum ve anahtarlarımı arıyorum.

"Saçını yeni mi kestirdin?" diye sordu. Collin bile eklediğim katları fark etmedi. Sanırım biraz kızardım.

"Sayılır."

"Güzel görünüyor," diyor gülümseyerek. Joe Brooks'un böyle bir kişiliği var. Her zaman insanlara kendileri hakkında sorular sorar. Belki de bu insanları dışarı çekmek için bir polis taktiğidir, çünkü kim kendinden bahsetmeyi sevmez ki? Bu da

İnsanlar kendilerini iyi hisseder ve açılırlar. Lisedeyken onun bir pislik olduğunu düşünürdüm. Popülerdi, her zaman kanıtlayacak bir şeyleri vardı ve kızlar ona doğru atılıyordu. İlk ve son sınıfta bana birkaç kez çıkma teklif etti ama prensip gereği gösterdiği tüm ilgiyi reddettim. Mezuniyet Balosu Kralı Joe Brooks'un bir başka kız arkadaşı olmayacaktım. Sanırım bu sadece genç olmanın bir parçasıydı, onun iğrenç küstahlığı, çünkü şimdi burada: yerel polis, özel ihtiyaçları olan çocuklar için gönüllü koç, her şeyden önce. Annelerden biri, Julie, bunu kadınları köpek yavrusu almaktan daha çok cezbettği için yaptığını söylüyor. Annelerin fantezi hayatlarında büyük bir rol oynuyor, ama aslında yıllar boyunca sadece dürüst bir adam olarak tüm bu söylentileri yok etti.

"Teşekkürler Joe," diyorum, istemsizce parmaklarımla saçlarımı düzeltiyorum. "Eğer beş dakika ara vermemi istersen Ben'i oyuna geri döndürmeye çalışabilirim. git ve onunla konuş."

Pek çok insan Ben'le ilgilenmek için kendi yolundan gitmez. Çok nazik. Yıllar boyunca Joe'ya karşı gerçek bir gerekçe olmaksızın beslediğim önyargılar için kendimi kötü hissediyorum.

Evet diyebilirdim ama bunun olmayacağını zaten biliyorum ve belki Ben'i söz verdiğim DQ'ya götürüp eve erken dönersem Collin ve Rachel eve gelmeden önce bir iki bölüm araya sıkıştırabilirim.

"Teşekkürler, ama sanırım haftaya tekrar deneyeceğiz," diyorum ve takımın bir parçasıymışım gibi elini çakmak için kaldırıyor. Biraz küçümsenmiş hissederek isteksizce elini tokatlıyorum, ama sanırım bu onun tarzı. Onun eli benimkinde olması gerekenden bir an daha uzun kaldı.

"Pekala," dedi ve Ben'e doğru seslendi, "İyi iş, şampiyon!"

Ben hayal dünyasından başını kaldırıp bakmıyor. Dondurma vaadiyle onu arabaya bindirip çıkıyorum, acaba az önce flört mü ettim yoksa boğuştuğum suçluluk duygusu mu sanrılara neden oluyor diye merak ediyorum.

Collin, Rachel'ı kros antrenmanından aldıktan sonra arıyor ve bizimle hamburger ve dondurma yemek için buluşmaya karar veriyorlar. Yerel, organik beslenme kurallarımızın dışına çıktığımız nadir bir durum. Collin ve ben hem yemek yapıyoruz hem de çiftçi pazarını seviyoruz. Bir çocuğun damak tadının büyük ölçüde yaşamının erken dönemlerinde maruz kaldığı şeylere bağlı olarak geliştiği inancı üzerine bağ kurduk, bu nedenle her öğünde yağsız ve yeşillikler konusunda katı davrandık, ancak son zamanlarda, Biraz gevşek davrandım. Artık dondurma ve hamburger haberleri Ben'i

Arka koltukta hoplayıp zıplıyor ve waffle kızartması hakkında doğaçlama bestelediği bir şarkıyı söylüyor. Arabayı yanaştırdığımızda tek park yerini kapatmış, çocuğuna bağırان kadın görüyor.

"Koca kış, koca kış, koca kış," diye tekrarlamaya başlar Ben. "Waffle kızartması. Koca kışlı kalçalar!"

"Ben! Bunu söylemek hiç hoş değil, mi?" Ve susuyor, devam ederse hamburgerlerin elinden alınmasından korkuyor.

"Ricky!" diye sesleniyor kadın. Bir elinde bir tepsi dolusu büyük kola, diğerinde ise üç yağlı DQ poşeti taşıyor. Yolu açmalarını beklerken sessizce o büyüklükteki bir koladaki şeker gramını hesaplıyorum.

"Ricky Jr., o sıska, küçük kışını hemen yoldan çek."

Çocuk hiç aldırış etmiyor. Sadece *Karate Kid*'i taklit etmeye devam ediyor. hareket eder, ykseğe tekme atar ve kendi ses efektlerini yaratır. "Whaaa. Kwaaah."

Kadının üzerinde mavi bir eşofman altı ve önünde "Got Milk?" (Süt var mı?) yazan uzun, streç, lekeli bir tişört var. Onu yakalamak için çaresiz. Paytak paytak kaldırımından inip oğluna yaklaşıyor ve bize endişeli bir özür eli uzatıyor.

"Şimdi, Ricky Jr., yani tam şu anda, yoksa bu Blizzard'ı alamazsın. Onu doğrudan kız kardeşine vereceğim ve sanma!" Ricky hâlâ ikna olmuş görünmüyor. "Ve patates kızartması yok. Salata yiyeceksin!" Ricky annesinin yanına koşar ve dikkatini karate hareketlerinden hızla annesinin üzerine atlamaya, tepsisinden bir kola kapmaya kaydırır.

Tıklım tıklım dolu otoparkta bir süre yer bulmaya çalıştıktan sonra, giriş penceresinde sıraya giriyorum. Ben'in en iyi haliyle oturduğu ve kalabalık avluyu keyifle izlediği dört kırmızı plastik masa ve ekli banklar var. Aileler var; anne ve babalar damlayan külahların eğilmiş, çocuklar etraflarında daireler çizerek koşuyor ya da altı inçlik kaldırımından atlamak ya da burunlarına bir nokta dondurma sürüp büyük bir başarıymış gibi gülmek gibi etkileyici olmayan bir aktivite gerçekleştirirken onlara ısrarla "beni izle, beni izle" diye sesleniyorlar.

Hoparlörlerden bir Celine Dion şarkısı yükseliyor ve kendimi açıklanamaz bir şekilde depresif hissediyorum. Böyle beklenmedik ve tesadüfi aile gecelerine değer veriyorum ama şu anda başka bir yerde olmak istiyorum. başıma olmak istiyorum. Sadece kısa bir süreliğine. Bunu önermemeliydim.

Hepimiz nihayet işimizi bitirdiğimizde ve Ben yağlı hamburger ambalajlarını buruşturup plastik tepsilerimizin her biriyle çöp kutusuna defalarca gitmekten zevk aldığında, Rachel okul başladığında amigo kız seçmelerine katılmanın artılarını ve eksilerini tartıyor. Kağıt tepsinin kapağında, Çocuk Köşesi'nden aşırıldığı boya kalemleriyle yazdığı iki sütun var. Hayatında vereceği en önemli kararmış gibi davranıyor. Collin her zaman dikkatli ve hoşgörülü.

"Yine de en büyük kaybeden gibi görüneceğim. Ben split bile yapamıyorum. Takımdaki tek split yapamayan kişi ben ." Bana bakıyor. Küçükken onu dansa başlatmadığım için öfke dolu bir şekilde söylenmeye devam ederken bir anlığına yan döndü. Diğer tüm kızlar beş yaşında başlamış ve on iki yaşına kadar ilgi göstermemiş, bu yüzden "tamamen berbat" olması benim suçum.

Collin ona, "Uzunsun," diyor. "Uzun boyluyken split yapmak çok daha zor. Uzunsun. Kızlar senin boyun için adam öldürür." Her zaman doğru şeyi söyler. Kız yumuşar.

"Gerçekten mi?" diye soruyor, kendinden emin bir şekilde.

"Bölmeleri indireceksin. Sadece uzun için daha uzun sürüyor" diye ekliyorum. Dans öğretmeni Linda Waters'ın ekstra para aradığını ve özel dersler verdiğini biliyorum; bu konu Gillian'la bir brunch'ta gündeme geldi ve son zamanlarda. Linda genç ve çok güzel olma talihsizliğine sahiptir, bu yüzden doğal olarak tüm kadınlar ondan nefret eder. *Neden sadece çalışmıyor Liz, şehrin öbür ucundaki Bottoms Up Centilmenler Kulübü'ndeki direkt*

şaka yapmıştı. "Seçmelere hazırlanmak için neden özel ders almıyorsun?" Ben de diyorum ki.

Hemen, keşke geri alabilseydim diyorum. Şimdi utanmadan çocuğumun hayranlığını satın alıyorum çünkü onun hakkında hiçbir şey bilmediği bir konuda kendimi suçlu hissediyorum. Birkaç gün içinde üç karakter dışı hareket. Kahretsin. Ama zaten dışarıda.

"Gerçekten mi? Ciddi misin sen?" Collin'e bakıyor, o da onaylarcasına omuz silkiyor. "Aman Tanrım!" Kollarını bana doladı. "Gidip Katie'yi arayacağım ve ona söyleyeceğim, olur mu?" Neredeyse otoparkın karşısındaydı.

başımı sallamadan önce. Arabaya yaslanmış, arkadaşıyla konuşurken çılgınca el kol hareketleri yapıyor.

"Bugün kendini oldukça cömert hissediyorsun, ha?" Collin neşeyle soruyor. Kızarıyorum.

"Sanırım. Bunu neden söylediğimden emin değilim. Sadece onu görmekten nefret ediyorum. Bilmiyorum."

"Sanırım bunu neden söylediğini biliyorum," diyor. Yüzümdeki kan çekiliyor. "Pardon?" diye soruyorum.

"Bence bu yazı grubu işi özgüveninizi gerçekten artırdı- seni daha mutlu etti. Sadece sana ait olan bir şeye sahip olmak için zamana ihtiyacın var. Bence bu harika bir şey. Farklı görünüyorsun."

"Öyle mi?"

"Gerçekten iyi bir şekilde."

"Ah." Ona gülümsüyorum ve sonra yere bakıp Rachel'in masadaki listesinin kâğıt köşelerini . Ben beni cevap vermek zorunda kalmaktan kurtardı. Çöp tenekesinin üzerine kurduğu ambalaj kâğıtlarından oluşan kule şerefsiz bir çocuk tarafından devrildi ve Collin baba moduna geçerek onun dikkatini dağıttı, vitrindeki özenle hazırlanmış dondurma pastalarını gösterdi. Eşyalarımızı çabucak topladım ve onlarla ön kapının yanında buluştum. konuşmamıza devam etmemizin hiçbir tehlikesi yok. Luke Ellison'ı düşünmeden edemiyorum ve korkarım ki bu belli oluyor.

-Masum bir fantezi olsa bile.

Eve gittiğimizde, Claire'in odasına sessizce girdim. Sitcom'undan gelen kahkahalar horlamasının altını çiziyor. Tekerlekli sandalyesinde başı arkada, ağzı bir karış açık uyuyakalmış. Yıllar önce Collin'in hayatındaki iki anneyi Woodhaven Country Club'a götürdüğü bir Anneler Günü'nü hatırlıyorum. Collin çocuklarla birlikte havuzda yüzerken Claire ve ben güneş elbiseleri içinde Brandy Alexanders yudumluyorduk.

Claire ince parmaklarının arasında uzun beyaz bir Marlboro tutuyordu ve soluduğu duman ipliklerinin arasından üniversitedeki işinden bahsediyordu.

O

Antropoloji öğretmeniydi ve tüm heyecan verici araştırmalarını ve Uganda'ya yapacağı geziyi anlatıyordu. Çok sevimliydi. Onun gibi olmayı arzuladım. Santa Fe'den ne zaman bizi ziyarete gelse, üzerine titrerdim. Hikâyeleri ve dünyeviliği büyülerdi. Büyüleyiciydi, sofistikeydi. Etrafımda sıkça gördüğüm büyük ev, çirkin bileklik, servetle evlenmiş, sahte sofistike tiplerden değildi. O bunu hak etmişti.

Şimdi, kirli bezini çıkardığımda, dünyanın dört bir yanını dolaşan ve geceleri güvertede elimizde pinot grigios ile gülüp çığlık attığımız kirli hikâyeler anlatan o kadını düşünmemeye çalışıyorum. Dağınıklığı temizliyorum ve onu yatağına yatırıyorum. Gözleri kapalıyken, koku için ağzıma cerrahi bir maske geçiriyorum. Ne kadar dezenfektan olursa olsun

kullanmak, ölmek temizlenmeyi reddeden bir koku. Onu rahatsız etmekten nefret ediyorum, bu yüzden sadece o uyurken burnumu kapatıyorum.

Üzerine temiz bir çarşaf örtüp televizyonu kapattığımda, havanın hafifçe karardığını fark ediyorum. Çocuklar odalarında olmalı çünkü salondaki tek ses ESPN'in açık olması ve Collin'in lanet olası tren yoluna çok yakın olan hastaneyle ilgili başka bir görüşmesi yapması.

Temiz hava almak için güverteye çıkıyorum. Kapının üzerindeki ışık bir sürü böceği kendine çekiyor. Kalın böcekler ince beton tabana düşüyor ve kendilerini topluyorlar. Alacakaranlıktaki ılıman hava sivrisineklerle dolu ve cırcır böceklerinin sesi uzun çayır otlarından ve görüş alanımın hemen ötesindeki ağaçlık alandaki yabani ot ormanından geliyor. Huzurlu bir ortam.

Havuzun kenarında oturup ileriye bakıyorum, paslanmış jimnastik setinin yanından geçip uzun, çitlerle çevrili bahçedeki depolardan birinde bulunan harap bilarado masasına odaklanıyorum. Noel süsleri kutuları, kireçlenmiş bir balık akvaryumu ve geçen sonbaharın balkabağı suratlı yapraklardan çöp torbaları, bakımsızlıktan kırılmanlaşmış bir çalışma masasının üzerine yığılmış.

Boğazıma bastıran bu acı parmağının nedenini anlamaya çalışıyorum. Bunu hissedenden tek kişi ben değilim. Eminim bu tür şeyler her olur. "Kendine gel," diyorum usulca kendime ve Ben'in yatma rutinini başlatmak için içeri giriyorum.

OceanofPDF.com

KENDİ HAYATINIZ HAKKINDA YAZIN. Jonathan'ın broşüründeki maddelerden biri de bunu söylüyordu, bu yüzden hafta boyunca düşüncelerimi kağıda dökmek için oradan buradan zaman . Aklıma gelenleri not etmek için not defterimi kullanıyorum. Şu anda bilgisayarın oturacak vaktim yok: dizüstü bilgisayar açılana kadar kaçınılmaz olarak bölüneceğim, bu yüzden... ana hatlarını çiziyorum. Bu bir başlangıç.

Claire ve ondan çalınan hayat hakkında, çürüme kokusu salona yayılıp çocuklara ulaşmasın diye geceleri kapısının altına gizlice nemli bir havlu serdiğimi yazıyorum. Dünyanın en nazik adamıyla nasıl evlendiğimi, ancak onu neredeyse hiç görmediğimi ve tüm dünyanın davranışlar, gerilimler, erimeler, doktorlar, ilaçlar etrafında nasıl döndüğünü yazıyorum. Çiğ ve dürüst ve bir kitapçada sadece birkaç kişi olsa bile bunu dünyaya açıkladığım için gerginim.

Yatak odamızdaki boy aynasında duruyorum. Evin sessiz olması çok garip. Collin tüm yükü üstlenmeye kararlı.

Perşembe günleri benim için. Rachel'ı dans antrenmanından almak için Ben'i de yanında götürdü ve sonra ikisini akşam yemeğine çıkardı. Dolaptan bir süredir birkaç elbiseyi çıkarıp aynaya bakarken önümde tutuyorum ve her birini farklı bir nedenle inceliyorum. Yazı grubu için bir elbise mi? Dışarısı nemli, diyorum kendime. Yazlık bir elbisede yanlış bir şey yok. Bir tutam kollu sarı bir yazlık elbise seçiyorum. Sandaletlerimi giyiyorum, ayak bileğime kadar dolanan kayışları olan süslü türden. Sonra rimel sürüyorum ve bir an kendime bakıyorum.

Collin, yıllar önce o üniversite barında barmene bana ve tüm arkadaşlarıma birer içki ısmarlamasını söylemesinin nedeninin uzun, kestane rengi saçlarım olduğunu söyledi. Henüz yüzümü bile görmediğini, sadece barın karşısından kafamın arkasını gördüğünü ve bunu bildiğini söyledi. Çocuklar bu hikayeye bayılır,

Ama ona saçmaladığını ve bütün gece baktığını gördüğümü söyledim. Saçlarım hâlâ uzun ama uzun zamandır tepemde dağınık bir topuz dışında görmemiştim. Seksi, moda uygun, dağınık bir topuz değil. Yorgun, sarkık bir anne topuzu. Hiç hoş değil.

Saçımı düğümünden kurtarıyorum. Ütüyü saçıma tutarken, Luke Ellison'ın flört edip etmediğini merak ediyorum, ki kesinlikle etmiyordu, ama *eğer* ediyorsa-ne

bende ne bulacaktı? Sürekli stres beni zayıf tuttu, bunu kendime vereceğim. Kırkıma merdiven dayadım, ama saçlarım omuzlarıma dökülmüş, üzerime oturan bir elbisenin içinde kendimi incelerken, uzun zamandır ilk kez neredeyse seksi hissediyorum... Ne kadar zamandır tahmin bile edemiyorum. Ya da belki tam olarak seksi değil ama biraz daha az dağılmış ve yıpranmış. Bunu kabul ediyorum. Yüzümün geri kalanıyla uyumlu olması için gözlerimin altını büyük miktarda kapatmam gerektiğini fark ediyorum. Yaşım ve yorgunluğum göz halkalardan belli oluyor ama endüstriyel güçte bir kapatıcının düzeltemeyeceği bir şey değil.

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, elbisemi ellerimle düzeltiyorum ve aynada kendime gülümsüyorum. Elimde hikâyeye benzeyen bir şeylerin olduğu bir defter var ve bütün hafta bunun için heyecanlandım. Ama arabama bindiğimde kontak dönmüyor.

"Kahretsin." Direksiyona avucumun içiyle birkaç kez vurarak çalışmasını istedim. Bu şeyi aldığımızdan beri sadece ön cam sileceklerini değiştirmek zorunda kaldık. Hiç bozulmadı. Sanki Kendime izin verdiğim hedonist düşünceler yüzünden evren bana komplo kuruyor. Birkaç kez daha deniyorum ama sadece tıkırtı sesi çıkarıyor. Gaz kokusu aldığımda, çok fazla denediğim için taşırdığımı anlıyorum. Sonofabitch.

Yapabileceği bir şey olmamasına rağmen Collin'i aradım. Belki henüz bir restorana gitmemişlerse, paket servis alıp geri dönebilirler, ben de onun arabasını kullanabilirim. Annem gruptayken onlara "Perşembe günü restoran" sözü vermişti ve Ben'e verilen bir sözü değiştirmek pek hoş karşılanmaz. Ona sormamaya karar verdim.

"Ne kadar biliyor musun?" Diyorum ve arka planda bir grup garsonun başka bir zavallı bir ahmağa mutlu yıllar şarkısı söylediğini duyabiliyorum. Rachel bu sefer mekânı seçmiş olmalı. Barney's Burger Barn olduğu belli.

"Sadece , ama muhtemelen gitmesini sağlayabiliriz, tatlım," diye öneriyor. O çok tatlı.

"Hayır. Hayır, hayır. Sorun değil."

"Bunu kaçırmayı istemem. Uber'e bin."

"Gerçekten mi?" Bunu düşünmemiştim bile. Geç kaldığım bir uçuş değil. Sadece bir yazı grubu. Bir Uber çaresiz görünüyor. Bunun önemli bir şey olmadığını ve zaten biraz sessiz zaman geçirebileceğimi söylemek kolay olmalı, ama yapmıyorum. Bunun yerine, konuşurken aynı anda Uber uygulamamı açabilmek için onu hoparlöre aldığımı fark ettim.

"Evet, neden olmasın?"

"Bunu bir düşüneceğim," diyorum rahatça. "Bir seçenek olabilir. Size iyi eğlenceler. Gidecek olursam mesaj atarım."

"Tamam. Seni seviyorum."

Telefonu kapattıktan sonra Uber'in gelmesi beş dakikadan az sürüyor. Kitapçıya girerken midemde bir kıpırtı hissediyorum, kendime biraz daha güveniyorum

Ama oraya vardığımda masadan yarım yamalak, mırıldanarak selamlar alıyorum; herkes kopyaları dağıtmakla ve birbirlerine işleriyle ilgili feragatnameler sunmakla meşgul olduğu için, bu an tam bir hayal kırıklığı.

"Kopyaları var mı?" Jonathan sorar.

"Sadece benimkini okuyayım, bir ağacı kurtarayım dedim."

"Sorun değil ancak okurken not alabilmemiz için birlikte okumak bizim için daha kolay. Bu şekilde ayrıntılı geri bildirim alacağınızı garanti edemem."

"Şansımı deneyeceğim," diyorum gülümseyerek. Sonra onu gördüm. Luke Ellison yaklaşık yarım düzine kadın tarafından köşeye sıkıştırılmış. Kitapçı onun kitap okumasını dükkânın arka tarafına taşımış ve bunun sebebinin Jonathan'ın gürültüden şikâyet etmesi olduğuna eminim. Luke kadınların yanından geçiyor, gözleri kitapçının içinde geziniyor; bir an duraksıyor ve kafenin içini görmek için başını eğiyor. Kimi arıyor acaba?

Sonra gözleri benimkilerle buluşuyor ve yüzü aydınlanıyor. Yoksa bunu hayal mi ettim? Başka birine el sallamadığından emin olmak için arkama bakıyorum, ama gülümsüyor ve beni işaret ediyor, "sen" hareketi yapıyor, böylece ben olduğumu anlıyorum. Gülümsedim ve el sallıyorum. Sonra hızla başımı eğip masadaki yerime oturuyorum, kafam karışmış ve dağılmış hissediyorum. Bu elbiseyi gerçekten dışarısı sıcak olduğu için mi giydim? Şimdi kendimi sorgulamanın zamanı değil. Kendime güveniyorum. Kendime güveniyorum.

Bu yabancılar yazdıklarını duyuyor ve bittiğinde bir deliğe girip bir şişe şarap içmiyorlar. Derin bir nefes alıyorum ve yeniden odaklanıyorum.

Luke'un okuması başladığında kitapçının karşısından bir erkek sesinin hafif, alçak gürültüsünü duyabiliyorum, ancak bu sefer Jonathan'ı ve geri bildirimini gölgede bırakmıyor, bu yüzden herkesin önce gitmesine izin verdikten sonra sonunda hikayemi okumayı kabul ediyorum. Ellerim istemsizce titriyor, bu yüzden sayfalarımı ahşap masanın üzerinde tutuyorum ve ellerimi kucağımda tutarak dokunmadan okuyorum

Kağıt.

Evden, Collin'den ve çocuklardan önce hayatım hakkında yazmanın bir seçenek olduğunu hiç düşünmemiştim. Yazacak bir şey yoktu. Bir öğretmen bir keresinde bana *sadece bildiklerini yaz* demişti. Bu sözde kuralı asla anlayamayacağım. Eğer J. K.

Rowling kendi hayatı hakkında yazdı - "bildikleri" hakkında, o zaman lanet olsun, onun sahip olduğu şeyi alacağım.

Hayal gücüm olmadığı için tavsiyelere uyup bildiklerimi yazıyorum ve bu katartık bir etki yaratıyor. Sihir, fantezi ya da hayatın anlamı hakkında yazmıyorum ama yazdıklarım ilişkilendirilebilir, dürüst şeyler. Collin'in babasının cenazesi hakkındaki hikayemi okudum. Başka nereden başlayacağımı bilemedim. Collin'in ailesi için nasıl ağlayacağını ve aynı anda nasıl güçlü olacağını bilemediğini hatırlıyorum. O kadar korkuyordu ki, eğer kendini bırakırsa, kanseri

Acı yayılacak ve çocuklarına zarar verecekti, bu yüzden asla gözyaşı dökmedi. Tabutun yanına ilk olarak Claire götürüldü ve asla unutamayacağım bir feryat figan sesi çıkararak kocasının yanına bir kez daha uzanmak için tabuta girmeye çalıştı. Ben çığlık atmaya başlamış ve cenaze evinden kaçmıştı. Claire bir daha pek konuşmadı. O andan önce sağlığı yerinde görünüyordu. Rachel kırık bir kalpten öldüğünü söylüyor. Hiçbirimiz eskisi gibi olamadık, gerçekten.

Tüm bunları bir tür kısa hikayeye dönüştürmüştüm. Okumayı bitirdiğimde Vanessa'nın gözyaşlarını sildiğini gördüm. CJ garip bir yavaş alkış yapıyor ve ben de kitapçıdan kovulmadığım için seviniyorum. Az önce içimi döktüğüme inanamıyorum.

kendi hayatımın çirkinliğini anlattım ve... hoşlarına gitti. *New Yorker*'a bağlı değil ama bu da bir başlangıç. Utangaç bir şekilde gülümsüyorum, ama o kadar heyecan var ki biraz korkuyorum. Kendimi başarılı hissediyorum. Annelikle aynı olmayan bir şekilde başarılı. Sundukları birkaç notu dinliyorum ama bu gece fazla mesai yaptık. Saat neredeyse 10 ve kapatıyorlar.

Herkes gittikten sonra hala kafam güzel. Yarı karanlıkta bir süre masada oturup her şeyi içime çekiyorum. Sonra eve Uber çağırmak için telefonumu çıkardım. Normal bir evde, Rachel on üç , Collin beni alırken yarım saat kaleyi koruyacak kadar büyük olabilir, ama Ben'in davranışları tahmin edilemez olabiliyor ve Claire asla söylemese de onu korkutuyor, bu yüzden Collin'den beni almasını istemeyeceğim. Çocukları bu saat çok saçma olurdu.

Konumumu uygulamaya giremeden arkamdan bir ses duyuyorum. "Seni tekrar görmek ne güzel." Luke oradaydı, görünüşe göre dışarı çıkıyordu.

"Merhaba."

"Geri döndün."

"Geri döndüm,
evet."

"Kulak misafiri değildim ama kapanışa yakın burası sessizleşiyor. Hikayenizin bir kısmını kafeden duymuş olabilirim."

"Aman Tanrım. Gerçekten mi? Hayır." Çok utandım. "Gerçekten iyiydi."

"Hayır." Eşyalarımı topluyorum, başka ne yapacağımı bilmeden, nasıl karşılayacağımı bilmediğim iltifatı çalışıyorum.

"Size caddenin karşısında bir içki ısmarlayabilir miyim?" Birkaç kapı ötedeki bir meyhaneye doğru başıyla işaret ediyor. Donup kaldım.

"Ben evliyim," diye ağzımdan geçiriyorum, tam bir bunak , ama düşündüğüm gibi tepki vermiyor.

" değil. Sadece hikayen ilgimi çekti."

"Oh." Utanıyorum. Küstahça mı davranıyordum? "Özür dilerim. Bunu... bunu söylemen çok hoş."

"Komiklik yok," diyor ellerini kaldırarak. "Eğer bu konuda yardım istersen teklifim geçerli." Gitmeye başlar.

"Hayır. Yani, evet. Özür dilerim. Tabii ki. Söyleyeceklerinizi duymayı çok isterim, yani bu..."

"Hayallerim gerçek oldu" demiyorum. Bu gece aldığım tepkiden dolayı kafam güzel. Ne zamandan beri kendim için bir şey yapmadığımı bile bilmiyorum. Bir bakıcı olarak ne kadarını kaldırabildiğinizle hiçbir ilgisi olmayan bir iş için övülmek... bir an için öyle gibi görünüyor Sanki başka birinin hayatını yaşıyormuşum gibi. Neden bu fırsatı geri çevireyim ki?

Collin'i aradım. Ona gruptan sonra bir şeyler içip sohbet edeceğimizi söyledim. Bu yalan değil. Tamamen dürüstçe. Yaptığım şey bu. Belki "birkaçımız" değil, ama bu sadece anlambilimsel. Profesyonelce. Bana eğlenmemi, benim için çok heyecanlandığını ve ben içeri girdiğimde yatakta DVR'a kaydettiği golf programını izliyor olacağını söylüyor.

Stella's adlı barda Luke'un karşısında endişeyle oturuyorum. Yıllar boyunca birçok kez gittiğim bir yer, ama bu gece tanıdık ahşap kabinler ve karanlık barın arkasındaki yapışkan şişe sıraları yabancı ve korkutucu görünüyor.

Bana yıllarca büyük Amerikan romanını yazmaya çalıştığını, ancak kimsenin bunu istemediğini, bu yüzden seks yapmayı denediğini ve-

"Ne biliyorsun? Seks satar."

Votka gimletimi yudumluyorum ve sevdiğimiz yazarlar hakkında konuşuyoruz. Çocuklarımdan ya da Claire'den bahsetmiyorum. Bu bir şekilde ihanet gibi geliyor ve nedenini bilmiyorum. Ama yine de konuşacak çok şeyimiz var.

Müzik hakkında ısrarla ileri geri konuşurken, birbirimize telefonlarımızdaki videoları gösterirken gençlik aşkı gibi hissediyoruz

Diğerinin görmediği birinden diğerine. Ray LaMontagne'ın bir dahi olduğunu kabul edemeyen birinin yaşamayı hak etmediğini haykırırken çakırkeyif oluyorum ve o da telefonuna numaramı yazıp bana okumam *gereken* birkaç kitap ismi mesaj atıyor. Birkaç içki daha ısmarlıyoruz ve esprilerime gülüyor. O kadar da komik değiller ama alkol beni gevşetmişti ve şu anda çok az çekingenliğim var. Bana sonbaharda Floransa'ya gideceğini söyledi.

"Oraya taşınmak gibi mi?" Ben soruyorum. "İtalya'ya mı?" "Sadece altı hafta kadar yazarak geçireceğim."

"*İtalya*'da," diye tekrarlıyorum.

"Evet, neden olmasın?"

"Neden olmasın!" Kollarımla genişçe işaret ederek bir nevi mırıldanıyorum.

"*Neden olmasın?*"

"Hiç gittin mi?" diye soruyor ve bir an sessiz kalıyorum.

"Bir keresinde neredeyse gidiyordum. Üniversite sırasında.

İşler yolunda gitmedi." "Ah, üzüldüm."

"Yani, bir süreliğine *İtalya*'da *yazmak* istediğinize karar verebilirsiniz ve bunu yaparsınız."

"Sanırım."

"Vay canına."

"Eğer bu şekilde bakarsanız, bu benim tam zamanlı işim. Açıkçası bu mobil bir iş kolu, bu yüzden ilham gelen her yere gitmeyi seviyorum."

"Vay canına... O hayatı hayal bile edemiyorum. Ne zaman ?" "Henüz emin değilim. Hissedeceğim."

"Gerçekten mi? Canın ne zaman o zaman mı?" Ben soruyorum. Belki de acı bir şekilde ortaya çıkıyor.

"Sanırım öyle diyebilirsin, evet. Şu anda burada olmayı seviyorum." O gözlerimin içine bakıyor ve utangaç bir gülümseme veriyor. Bir gün yazar olabileceğime, İtalya'da ya da istediğim herhangi bir yerde takılabileceğime dair küçük bir umut kırıntısını ne kadar canlı tutarsam tutayım, bunun artık bir olasılık olmadığını anladığımda boğazımda yükselen yumruyu yutuyorum. Çocuklarım var.

Ben'in okulu benim önceliğim ve Rachel'in da spor ve arkadaşları var. Collin uçmaktan nefret eder. En fazla iki saatlik uçuşlar. Hiçbir şey yazmadığımdan ve bağımsız olarak zengin olmadığımdan bahsetmiyorum bile, yani bu da var. Bir saniye bile düşünmek saçma. Luke'a bakıyorum, egzotik hayatını ve özgürlüğünü takdir edip etmediğini merak ediyorum.

"Yani, burada sorumlulukların olduğunu biliyorum elbette. Ama yazı yazmak için bir kaçamağa ihtiyacın olursa, evim sana açık. Umarım bunu yanlış anlamazsın, sadece söylüyorum."

"Hayır, yani... çok nazıksınız."

Bir an için Collin'e tam zamanlı çalışıp Ben (başlı başına tam zamanlı bir iş) ve Claire'e (yine başlı başına tam zamanlı bir iş) bakıp bakamayacağını sorarken, ben bir aylığına İtalya'ya gidip kendimi bulsam nasıl bir konuşma olacağını düşündüm ve kendi kendime biraz güldüm. Fanteziler bazen güzeldir. Ama gerçeklikten bu kadar uzak olduklarında, sadece iç karartıcı oluyorlar.

"Gitsem iyi olacak," diyorum ve eşyalarımı toplamaya başlıyorum. "Tabii ki. Sen... araba mı kullanacaksın?" diye sordu ve ben sandalyemi çekerken dur.

"Ben... araba kullanmadım. Aslında kullanmadım. Hayır." "Oh."

"Sadece bir taksiye atlamayı planlıyordum."

"Peki, seni ." Yüzümde itiraz etmek üzere olduğumu gösteren ifadeyi görüyor ve ekliyor: "Israr ediyorum." Minnetle başımı sallıyorum ve onu takip ediyorum.

Arabasına doğru birkaç blok yürürken nemli hava cırcır böceklerinin uğultusuyla zenginleşiyor. Sohbet ediyoruz, bu yüzden ne kadar yürüdüğümüzü fark etmem birkaç dakikamı alıyor.

"Biraz uzağa park etmişsin, ha?"

"Yürüdüm. Aslında-" ileriye işaret ediyor "-şuradayım, köşeyi dönünce."

"Aman Tanrım, şimdi kendimi çok kötü hissediyorum. Bu kadar yakın oturuyorsun. Zaten evdesin, bir taksi bulabilirim."

Sonra onun gördüm. Muhteşem bir ev. Hep önünden geçerken gördüğüm bir evdi; iki katlı, Fransız Kreollerinden kalma, geniş bir çatı hattı ve mülkün etrafında görkemli bir ferforje çit. Uzun zamandır boşmuş. Güzel sütunlara bakıyorum.

"Burada mı kalıyorsun?"

"İster inanın ister inanmayın, çok uzun süre boş kaldığı için ucuza kiraladım." "Muhtemelen bu kasabada kimsenin buna gücü yetmeyeceği içindir."

"Fiyat doğrudu. Bu kadar alana kesinlikle ihtiyacım yok ama gerçekten bir havuz istiyordum."

"Vay canına. Hep neye görmek istemişimdir. Güncellenmiş mi? Hâlâ orijinal pervazları ve parkeleri var mı?"

,"" diyor ve ben daha hayır diyemeden önden yürümeye başlıyor.

Bakımlı çimenlere hayranlıkla bakarak takip ediyorum. Bu kasabada, ana caddenin bir blok ötesi kırsal bir hayalet kasaba gibi hissedilebilir. Sadece on sokak ötede olmamıza rağmen.

Ana caddeye bir dakikalık yürüme mesafesindeki bu özel mülk, büyük bir vadiye ve ormanlık alana yaslanmış durumda. Fıskiyeler tıslıyor ve biz gülerek onlardan kaçarak ön kapıdan içeri dalıyoruz.

"Özür dilerim." Ön kapının yanındaki bir kolu çevirir ve su durur. O da Beni içeri götürüyor ve ben de orijinal Fransız kapıları ve etrafı saran şömineleri gösteriyorum. İçkiler kulaklarımın arasında uğulduyor ve kendimi Şu anda başka birinin hayatındayım. Kendi memleketimdeymişim gibi bile hissetmiyorum. Bir kitaptaki karakter gibi hissediyorum.

"Çok güzel," diyorum.

"Evet, öyle. Buranın sunduğu eski karakteri ve tarihi gerçekten takdir eden birini bulmak çok güzel."

"Ne güzel bir hayat yaşıyorsun," diyorum ve büyük bir merdivenin dururken ona bakıyorum. Kapıya bakıyorum ve muhtemelen gitmemiz gerektiğini söylemeliyim, ama bakışlarını benden ayırmadığını hissettiğimde, arkama bakıyorum ve her ikimiz de ne yapmamız gerektiğine karar vererek bir an öylece bakakalıyoruz. Eğer bu oluyorsa.

Yaklaştı. Ona izin verdim. Tek bir hareketle parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, yüzümü yaklaştırıyor ve beni öpüyor. Yine izin verdim. Birkaç dakika içinde düğmelerle oynamaya başladık ve kendimizi merdivenlere bırakırken onun üstüne düştüm. Gömleğini omuzlarından çekiyorum ve beni elimden tutup yukarı çıkarıyor. Ellerimizi ya da ağızlarımızı Yol boyunca birbirimizden uzaklaştık. Her şey çok hızlı oluyor. Ne kadar geç olduğunu, işlediğim büyük günahı, çocuklarımı, gelecekteki pişmanlığımı, hiçbirini düşünmüyorum.

Kendimi durdurmuyorum; bir şekilde bir an bile tereddüt etmiyorum. Onu kalçalarımın arasına sıkıştırıyorum, içime doğru itiyorum. Eski döşeme tahtalarını gıcırdatıp inletirken arkamdaki demir karyolanın çıtalarını tutuyorum. Beni kaldırıp yakındaki şifonyerin her şeyi itip beni üzerine oturturken bacaklarımı ona doluyorum. Çıplaklığımdan, göğüslerimin yüzüne bakmasından utanmıyorum. Ona daha sıkı sarılıyorum ve ulaşabildiğim her yerini öpüyorum, terliyorum, bu odanın her santimetrekaresinde sevişiyoruz ve coşkudan başka bir şey hissetmiyorum. Şu anda başka hiçbir şey umurumda değil.

Uber beni evimin önünde indirdiğinde, ortalık karanlık ve sessizdi. Ayakkabılarımı çıkarıp elimde tutuyorum ve sessizce yan tarafa geçiyorum. Kapı. Gürültü yapmamaya çalışarak kapıyı arkamdan tıklatıp kapattım ve sonra

Önümdekini gördüğümde kanımı donduran bir çığlık attığımı duyuyorum.

Bir silah ve bir figür var. Ellerimi kaldırdım, nefes nefese kalmıştım. Sonra Collin olduğunu görüyorum, mutfakın karşısında duruyor ve tabancasını bana doğrultmuş. Ellerim havada, panik içinde kısa aralıklarla nefes alıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Histerik bir çığlık attım.

"Mel?" Işığı yaktı. "Ne oluyor ?" Silahını bana doğru koştı ama ben geri çekildim, çılgınca titriyordum. O dehşet anında, bildiğini sandım.

"Seni lanet olası bir sinsi sandım!" "Geç kalacağımı söyledim."

"Tanrım, Mel. Bebeğim, çok özür dilerim." Bana sarılmaya çalışıyor ama kıyafetlerimdeki seks kokusunu ya da başka bir erkeğin kolonyasını almasını istemiyorum, bu yüzden dikkatimi merdivenlerden inerken duyduğumuz ayak seslerine veriyorum.

"Anne?" Rachel sesleniyor, belli ki aşağı inemeyecek kadar korkmuş. Collin silahı saklıyor ve aşağıda durup ona bakıyor.

"Yok tatlım, annen o sıçanı gördü. Bu gece arka kapıdan girmiş olmalı." Yalanı onaylamam için bana baktı. Başımı salladım.

"Aman Tanrım, eeew."

"Onu dışarı çıkardık. Ben uyanmadan yatağına dön, tamam mı?"

Odasına doğru yürüdüğünü ve kapıyı kapattığını duyuyoruz.

"Özür dilerim," diye tekrarlar. "Mutfakta birinin olduğunu duydum ve televizyon açıktı. Birkaç saat önce sen olduğundan emindim, yüzden kapının açıldığını duyduğumda... Bilmiyorum."

"Rachel uyuyamadığında hep televizyon izlemeye gelir. Tanrım, Collin. Silahı biraz abarttın, sence de öyle değil mi?" Dedim, o da tezgâha oturdu ve iç geçirdi.

"Dün gece ben de bir şeyler duyduğumu sandım." "Gerçekten mi? Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Sen uyuyordun. Annemi ve çocukları kontrol ettim. Sadece bir ses. Bir şey."

"Bana söylemeliydin." Konuşurken normal görünmeye çalışarak küpelerimi çıkarıp saçlarımı topluyorum.

"Görünüşe göre önemli bir şey değildi. Ama bu gece tekrar sandığımda, bizi korumaya çalışıyordum. Saat gece yarısını geçti. Sen olacağın hiç aklıma gelmemişti." "Özür dilerim. Hepimiz konuşuyorduk ve ben saatin ne kadar geç olduğunu fark etmedim bile.

Seni arayıp uyandırmayacaktım."

"Hayır, sorun yok, sadece... Tanrım. kopardın." "Aynı şekilde. Özür dilerim."

"Hayır, özür dilerim."

İkimiz de bir süre orada oturduk.

"Eğer beni vurmayacaksan, duş alacağım. Hepimiz Stella'ya gittik, bu yüzden sigara dumanı gibi kokuyorum."

"Evet, tamam," diyor akılsızca, zaten silahı yerine koymakla ve yatağa dönmeye hazırlanmakla meşgul.

Su üzerime dökülürken duşun zeminine oturuyorum. Mümkün olduğunca sessizce ağlamaya çalışıyorum. Eğer son bir saatlik boşluk ve pişmanlık önümüzdeki günlerin nasıl geçeceğine dair bir gösterge ise, kendim için bir tür cehennem yaratmışım demektir. Ama üstesinden gelemediğim utancımın ağırlığı altında, telaşı, zevki ve şehveti hissediyorum.

OceanofPDF.com

BUGÜN CUMARTESİ. Aradan birkaç hafta geçti ve Collin'e son iki haftadır yazı grubuna katılmadığımı çünkü büyük bir hikaye üzerinde çalıştığımı ve grupla paylaşmadan önce yazmak için biraz zamana ihtiyacım olduğunu söyledim. Önümüzdeki birkaç perşembe gününü sadece yazarak geçirebileceğimi ve

Birkaç hafta içinde gruba katılacaktım. Luke'un okuma serisinin bittiğini öğrenene kadar geri dönemezdim. Sadece bir Perşembe daha orada olması gerekiyordu ama bunu şansa bırakamazdım. Ona numaramı vermiştim ama evinden ayrıldıktan sonra beni asla aramamasını söylemiştim. Söz vermişti. Ve aramadı.

Bu sabah Ben kollarında Pembe Panter şamandıralarıyla havuzda. Bir havuz eriştesiyle suyun yüzeyini çırparken Rachel ona bağlıyor ve telefonunu koruyor. Bir plaj havlusunun üzerine uzanmış, bronzlaşıyor. Ben son birkaç gündür üzgün görünüyor. İçine kapanık ve tedirgin. Günahlarımı hissettiğini düşünmeden edemiyorum - ailemin yok aktif rolümü, ama neden gergin olduğunu gerçekten bilmiyorum. Herhangi bir şey olabilir.

Claire'i bizimle oturması için tekerlekli sandalyeye bindirdim ama sandalyesinde uyuyakalana kadar gözlerini dikip bakıyor. Dışarıdaki masayı toplarken ağzının kenarındaki salyayı kahvaltı peçetemle sildim. Rachel bunu görüyor, sonra

başka tarafa bakıyor, zor yutkunuyor. Önemli bir değilmiş gibi rahat bir gülümseme veriyorum. "Bu karpuzu dışarıda bırakırsam yer misin?" Ben'e sesleniyorum.

Cevap vermiyor. Ellerim kararsız. Taşıdığım tabakları düşürmeden önce durup derin bir nefes alıyorum. Collin masanın diğer tarafına uzanmış, ayaklarını bir çocuk sandalyesine dayamış. Tabletinde haberlere göz gezdirirken başını kaldırıyor.

"İyi misin, "

"Oh, evet. Evet. Tabii ki. Sadece bugün sakarım."

Suçluluğumun şeffaf olup olmadığını bilme yeteneğinden yoksun olduğumu fark ediyorum. İstemsizce kaçınma korkusuyla Collin'le uzun süreli göz teması kurmaya zorluyor muyum? Sesim garip bir şekilde tiz mi çıkıyor, neşeli ve aşırı arkadaş canlısı olmak için bariz bir çaba mı sarf ediyorum?

Collin kaypak davrandığının farkında değil gibi görünüyor. Belki de farkında değilimdir. Peki bu benim hakkımda ne söylüyor, böylesine affedilmez bir şey yapıp da bunun ağırlığı altında ezilmemem? Ne gariptir ki

Sadece haftalar önce olduğum kişinin rolünü herhangi bir gerçeklikle oynayıp oynamadığım konusunda net bir fikre sahip değilim. Bir an için ona itiraf etmeyi düşünüyorum. O muhtemelen beni affedecek türden bir adam. Gerçi bu ona yapabileceğim en zalimce şey olmazdı. Sonuçlarını düşünmek bile çok yıkıcı olurdu.

Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağıma dair kendime söz vermek ve Collin'in dünyasını sağlam tutmak daha nazik görünüyor.

Kahve fincanlarını toplamak için geri döndüğümde, "Bırak da ben alayım," diyor. "Biraz rahatla." Beni şakacı bir şekilde kucağına çekiyor ve öpüyor.

"İğrenç," diyor Rachel, başını bir havluyla örterek.

"Peki ben ne zaman okuyacağım?" Collin soruyor.

"Neyi okuyayım?" Sertçe soruyorum, yüzüm kızarıyor. Bir an için Luke'un yatağımın başucunda saklı duran kitabından bahsettiğinden korkuyorum.

"Senin şu kafanı bulutlara çıkaran hikâyen var ya," diyor neşeyle.

"Özür dilerim. Dikkatimi dağıtmak istememiştim..."

"Hayır. Bebeğim. Bu bir şikayet değildi. Sanırım yanlış ifade ettim. Bunu yapmana bayılıyorum. Aslında..." beni daha yakına çekiyor ve fısıldıyor "...biraz seksi."

Ben de şakacı bir şekilde gülerek onu itiyorum.

"Bundan emin değilim." Ayağa kalkıyorum ve kahvaltı tabaklarını masanın kenarına yığmaya devam ediyorum. Kaşlarını çatarak telefonuna bakıyor. Son yatırımlarının battığına dair daha fazla haber olduğuna şüphe yok. Ben, her yere su damlatarak koşar ve biraz karpuz alır. Collin bir iş görüşmesi yapmak için ayağa kalkıyor ve gürültüden uzaklaşıyor. Konu resmen geride kaldı.

Ralph sadece gerektiğinde hareket eder ve masanın altında Bennett'in elinden sarkan meyve parçasını yeme fırsatını değerlendirir. Ben feryat ediyor. O

kabuğu köpeğe fırlatır, onu ıskalar. Şimdi sürgülü paravan kapıların içinde olan Collin özür dileyen bir bakış atarak, telefonla konuştuğu için yardım edemeyeceğini belirtiyor ve gürültüden uzaklaşıyor. Ben'in çırpınan ellerini tutuyorum ve ona Ralph'e bir şeyler fırlatmasının doğru olmadığını, onun sadece bir

Küçük bir köpek ve ona kötü davranmak hiç adil değil.

Hayal kırıklığı içinde homurdanıyor, benden uzaklaşıyor ve sandalyesini tekmeliyor. Rachel ne yapacağını biliyor ve yardım etmek için ayağa kalkıyor. Ben sandalyeyi defalarca tekmeler ve bunun adil olmadığını haykırır. Rachel büyükannesini içeri götürüyor.

Çünkü şimdi Claire uyandı ve ağzının kenarları seğiriyor, gözleri Parmakları sandalyesinin kenarlarını kavırıyor ve nefes alış veriş hızlanıyor. Kırılmandır ve bu tür bir kaos kafası karışırken onu tedirgin eder.

Collin bunun kötü bir şey olduğunu anladı ve yardım etmek için dışarı çıktı. Ben bana vuruyor ama Collin'i sırtından vuruyor. Ufak tefek olduğu için Collin yaralanmadı ama oğlunuzdan dayak yemek asla kolaylaşmaz. İkimiz için de. Her seferinde hatırlamak zorundayım.

Onun suçu olmadığını. Her seferinde, her şey bittikten sonra bir an durup onu sevmeye nedenlerimi sıralıyorum ve kendime onun da içinde benim asla anlayamayacağım, onu da inciten bir şeyler yaşadığını hatırlatıyorum. Sabır için dua ediyorum. Her seferinde.

Erime nöbeti ile öfke nöbeti arasındaki farkı inceledim. Eğer eriyorsa, tamamen bunalmıştır ve duygularını . Ben'in öfke nöbeti geçirdiğini öğrendiğimizde aldığım düzinelerce kitaptan birinde "Genellikle çocuk istediğini elde ederse öfke nöbeti durur" diye okudum.

spektrum. İtiraf etmeliyim ki genellikle benimle oyun mu oynandığını ve onun istediğini elde etmek için mi öfke nöbeti geçirdiğini yoksa kontrolünün dışında mı olduğunu bilemiyorum. Bu sefer teoriyi test etmek için Collin'den biraz daha karpuz almasını istiyorum. Ben'e vermeye çalıştığım, karpuzu fırlatıyor ve ağlıyor. Sanırım bu erime bölgesine giranlamına geliyor.

Ralph Ben'i teselli etmek için yanına gelir ama Ben ayağa kalkıp güvertenin diğer tarafına geçer. Collin bana gidip onunla belirten bir işaret . Mutfağa gidip kahvaltı tabaklarını lavaboya boşaltıyorum ve pencereden onları izliyorum. Güverte merdivenlerinde oturuyorlar, Ralph aralarında, Collin de Ben'in sırtını hafifçe sıvazlamak için arkaya uzanıyor. Onları çok seviyorum.

Keşke bu suçluluk duygusu her şeyi silmeye yetseydi. Claire'i yıkadığımda ya da Collin uyuyana kadar kanepede ona sarıldığımda ve cep telefonunu onun gevşek elinden alıp battaniyeyle örttüğümde - Rachel'ı yatmadan önce aptalca bir şeye güldürdüğümde ve o gerçekten "Seni seviyorum anne" dediğinde ve özellikle Ben hak ettiği video oyunu süresinin önünde neşeye oturduğunda, güldüğünde, mutlu olduğunda, işte o zaman tekrar içeri giriyor. Kimsenin incinmediğini ve her şeyin kontrol altında olduğunu hissediyorum. Birkaç hafta önceki haline geri döndü, sanki hiçbir şey olmamış gibi. Sonra bırakıyorum

Yine onu düşünüyorum. Bazen gece geç saatlerde ve neden olduğum hasar görünmez olsa da, rüzgar gibi orada.

Collin'in yanımda uyuyan göğsünün inip kalkması tüm bunları aklımdan çıkarmam için tek neden olmalı, ama bazen, güvenli bir şekilde, karanlıkta, düşüncelerimin Luke Ellison'la ilgili fantezilere kaymasına izin veriyorum. Ve değil

Her zaman seks de. Bazen o kısmın gerçek olup olmadığını merak ediyorum. Çok uhrevi hissettiriyor.

Luke ile bir hayat nasıl olurdu? İtalya'da bir ay kitap yazmak. Orada birlikte olduğumuzu, oda servisinden mimoza sipariş ettiğimizi, sabahları seviştiğimizi ve güneşli günleri denize bakan verandada geçirdiğimizi hayal ediyorum. Bunun ne kadar aptalca olduğunu biliyorum. Kulağa iğrenç geliyor, yüksek sesle söylemek bile saflık. Gerçekten böyle bir hayatı olan var mı? Onun var gibi görünüyor. Benim yaptığının tam tersini yaptı. Boş bir hayalin peşinden gitti. Dünyanın geri kalanı gibi evlenmedi, ev almadı ve çocuk sahibi olmadı. İyi kırmızı şaraba, dünya seyahatlerine ve sanatsal uğraşlara, hayatın küçük ayrıntılarından daha çok değer verdi. Evden eve.

Ona göre benim dünyam televizyon reklamlarından kesitlere benziyor. A Çift, evlerinin arkasına ekledikleri yeni ve ayrıntılı güvertenin keyfini arkadaşlarıyla birlikte çıkarırken, çocuklar da babalarının yaptığı orman jimnastiğinde oynuyor. Nerede Bayanlar haki kapriler ve bluzlar giyip meyve salatası ve karides kokteyli kaseleri taşıırken, erkekler propan ızgaranın etrafında durup ellerinde Budweiser kutuları ve ızgaradaki et köftelerini kurcalamak. Ona göre bu muhtemelen üzücü bir klişe.

Belki de bu yüzden yaptı. Kendi hayatından çok uzak ve yabancı bir hayat - neden evli bir kadınla yatmasın ki? Onun için hiçbir sonuç yok. Bunun farkına vardığımda keskin bir öfke duyuyorum. Tüm o hastalıklı iltifatlar ve özlem dolu bakışlar. Muhtemelen gerçek bir bağ değil, onun tek satırlık versiyonundan başka bir şey değildi.

Collin kayıyor ve ağır kolunu uykulu bir şekilde kalçama doluyor. Onu bağladım parmaklarımın arasına alıp elinin üstünü öpüyorum. Pişmanlık yeniden ortaya çıkarken fantezi . Bu daha ne kadar sürecek?

* * *

Sabahları kendimi sıradan meşgul ediyorum. Bulaşık makinesini boşaltıyorum, bir sepet çamaşır katlıyorum ve taze bir kahve yapıyorum. Çocuklar okula döneli bir hafta oldu ve gün içinde aniden gelen özgürlük kötü bir zamanlama.

Dikkat dağıtacak hiçbir şey yok. Claire güneş odasında elinde bir battaniyeyle oturuyor. Nedenini Tanrı bilir. Dışarısı doksan dört derece ama o örtünmeyi seviyor. Tezgâhta oturup alışveriş listesi hazırlarken ve Collin'in akşam yemeğinde ne yiyeceğini düşünürken Claire'in bana baktığını fark ediyorum. Muhtemelen yanılıyorum ama bana ters ters bakıyor gibi görünüyor. I

ona gülümsüyor. Ağzının kenarları gülümsemeye benzer bir şekilde yukarı kalkıyor ve sonra kaçırıyor. Bu beni huzursuz ediyor. Evde olmak boğucu, bu yüzden dışarı çıkmadan önce ona bir şeye ihtiyacı olup olmadığını soruyorum ve hava almak için aceleyle evden çıkıyorum.

Şehirde araba kullanmak tehlikeli geliyor. O kadar küçük ki Luke'la karşılaşma ihtimalim çok yüksek, tabii çoktan yurt dışına kaçmadıysa. aşk romanını yazmak için. Bankaya ve temizlikçiye uğradıktan sonra öğle yemeği yemek için bir kafeye oturuyorum. Sadece birkaç hafta önce içki içtiğimiz bara tehlikeli derecede yakın bir kafe. Onu mu arıyorum?

Bu sıcakta öğle vakti dışarıda oturduğuma göre öyle olmalıyım. Hasta olmalıyım, böyle davranıyorum -neredeyse istemsizce daha fazlasını istiyorum. Omuzlarımda boncuk boncuk ter birikiyor ve sırtımdan aşağı damlıyor; elbisem terden saydamlaşıyor. Kendimi onun kitaplarındaki bir karakter gibi hissediyorum. Bir ev kadını, ateşli, anonim bir seks için dışarıda dolaşan, terli bir ev kadını. Ama anonim değildi, değil mi? Kahkahalarımızı, hayat amaçlarımızı, korkularımızı ve hatta ailemizi paylaştık. Sonunda ona tatlı Ben'imden bahsettim. Olabildiğince samimiydi.

Peki bunca haftadır ne yapıyordu? Ben o kadar tek kullanımlık mıydım? O mu? Mesaj atma ya da numaramı arama dediğim için mi benimle bir daha iletişime geçmedi, yoksa sadece eğleniyor muydu, oradan geçiyor muydu ve bu onun için sadece tek gecelik bir şey miydi, merak etmekten kendimi alamıyorum. Eğer ikincisiyse çok sevinmeliyim. Ama bunun yerine kızgın olduğumu fark ettim.

Güvenilir not defterimi açtım. Bazı şeyleri kâğıt üzerinde çözmeye çalışıyorum. Tehlikeli belki ama ben sadece kurgu yazıyorum. Yani, eğer okunmuş olsaydı söyleyeceğim şey buydu, ki okunmayacak. Dağınık bir şekilde not alıyorum.

Daha sonra bir araya getirmek için girişler. Bu sadece bir kurgu, bundan zarar gelmez. Öfke ve suçluluk duygusunu ve bunu süregelen arzuyla nasıl bağdaştırabileceğimi ifade etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum ama kafa karışıklığım düşüncelerimi bastırıyor. Bir an gözlerimi kapatıp kendimi kokteyl menüsüyle yelpazeliyorum. Sonra, aklıma gelen isim konuşuluyor.

"Melanie Hale. Merhaba!" diyor neşeli bir ses. "Şu çalışmana bak."

Yazı grubundan Vanessa. Siyah dar bir kot pantolon giymiş ve bolca göz kalemi , ikisi de terlemesine neden olmamış.

"Oh, merhaba. Hayır. Sadece alışveriş listesi. ?" Defterimi ters çeviriyorum.

"İyiym. İşe gidiyorum." Topsy Cow Pub'a doğru başını sallıyor. I Tanrıya şükür Luke ve ben o gece oraya gitmemiştik.

"Grupta seni özledik. Hikâyenî." Durdu, elini göğsüne götürdü ve aşırı dramatik bir nefes aldı. "Aman Tanrım, ne güzeldi değil mi? Umarım geri dönersin."

"Oh, evet. Ben istiyorum. Okulun başlamasıyla işler biraz yoğunlaştı."

"Okula mı gidiyorsun?" diye soruyor, kesin bir ifadeyle. "Hayır. Çocuklarım."

"Ooooooh. Doğru. Özür dilerim," diyor. O kadar genç ki, tüm dünya onun yirmili yaşlardaki bakış açısından görünüyor. Çevresindeki diğer insanları ezici sorumlulukları olan yetişkinler olarak görmüyor. Barda konsomatrislik yapıyor, ot içiyor ve kötü şiirler yazıyor. Bence *senin için iyi. O yıllara tutun.*

"Bu ay başka kitap okuması yok, böylece en azından birbirimizin konuşmalarını duyabiliyoruz. Bu da Jonathan'ı daha iyi bir ruh haline sokuyor" diye şaka yapıyor. Duymak istediğim de buydu. Artık Luke yok. O çoktan gitti.

"Aslında yarın gelirim diye düşünmüştüm, artık herkes evdeki rutine alışmıştır."

"Harika." Elindeki elektronik sigarayı kurcalıyor ve pamuk şeker kokulu bir duman çıkarıyor. "Görüşürüz o zaman."

* * *

Bugün Perşembe. Son yazı grubuna katılmamın üzerinden neredeyse üç hafta geçti. Okuma serisinin bittiğini ve onu görmeyeceğimi biliyorum ama yine de sanki gibi. Kendime engel olamıyorum. Dizimin hemen altına düşen güvercin grisi, A kesim bir elbise giyiyorum. Kendimi biraz Jackie Kennedy gibi hissediyorum. Şık olmayı hedefliyorum; son günlerde kendimi hissettiğim üç dolarlık fahişe gibi hissetmek istemiyorum. Saçlarımı, sahte incilerle süslü bir tokayla tutturulmuş Fransız burgusu şeklinde topluyorum.

Kitapçı bu gece daha sessiz. Luke Ellison'ın yeni kitabını okumak için sıraya girmiş heyecanlı kadınlar yok. Birkaç hafta önce hevesli hayranlarla dolu olan sandalye sıraları şimdi kafenin arkasındaki duvara yığılmış, gölgeli köşede hüzünlü görünüyor.

Bu gece sadece üçümüz geldik. İşçi Bayramı bu hafta herkesin programını bozdu, bu yüzden çok kısa bir toplantı olacak.

Jonathan ve ben dinlerken Mia üzerinde çalıştığı bir hikâyeyi okuyor. Karşılıksız aşk ve intikam üzerine endişeli bir hikaye. Boşanma sürecinde,

Hikayesi, kocasını öldürüp hayat sigortasından para alabilmek için her akşam viskisine antifriz koyarak onu yavaşça ve acı çektirerek zehirleyen bir kadın hakkında.

"Ve bittiğinde," diye okuyor Mia, "göğsünde barbekü lekesi olan iğrenç tişörtünü sarkık, kıllı vücudundan kesip parçalara ayırmayı ve makas elimdeyken belki de nefret ettiğim o porno bıyığıyla birlikte dudaklarını da kesmeyi düşündüm, ama bunun bir kaza gibi görünmesi gerektiğini biliyordum, bu yüzden 911'i aradım ve kalp krizi ya da onun gibi bir şey olduğunu düşünmüş gibi yaptım."

Bunun biraz fazla spesifik olduğunu düşünen başka biri var mı diye şişkin gözlerle etrafıma bakıyorum ama herkes tepkisiz bir şekilde okumaya devam ediyor. Gözlerim kafenin içinde ve üst üste dizilmiş kitapların bulunduğu raflarda geziniyor. Bir parçam onun beni tekrar görene kadar her hafta gelmeye devam edeceğini, hayatında yapacak daha önemli bir şey yokmuş gibi bir kafe masasında sessizce bekleyeceğini mi düşünüyordu?

Ensemdeki dikenli sıcaklığın, onun burada olmamasından duyduğum hayal kırıklığının bir fırçası olduğunu kendime inkar ediyorum. Üzerinde çalıştığım hikâyeyi paylaşıyorum.

"Sadece öğrenmek için buradayım. Kendimi sorumlu tutmak ve yazmaya devam etmek için buradayım," diyorum. "Belki gelecek hafta."

Çalışmalarınızı paylaşmanız konusunda bir baskı olmadığı için çok destekleyici ve herkes bana karşı nazik.

Küçük grubumuz dağılırken Mia'yla birlikte otoparka doğru yürüyorum. Eski kocasını öldürecek cesareti bulsa bile bunu yapmayacağı konusunda şaka yapıyor.

antifrizle yavaşça yapacak sabrı olsaydı, o kafasından vururdu. Bu yorum beni biraz rahatsız etse de nezaketen gülüyorum.

Biraz tedirgin çünkü gözlerinde bunu biraz fazla düşündüğünü gösteren bir şey var.

Arabamın kapısını açıp sürücü koltuğuna oturduğumda, ön cam sileceğimin altından bir el ilanının sallandığını görüyorum. Sinirlenerek onu almak için elimi uzattım. Ama buruşturmadan önce el yazısıyla yazılmış olduğunu fark ediyorum. Kimseye gönderilmemiş ve kimse tarafından imzalanmamış.

Sadece "Tanışın" yazıyor.

benim evimde."

Kalbimin kulaklarımda çarptığını, nabzımın hızlandığını duyuyorum. düşürülüp düşürülmediğimi merak ediyorum. Ama başka kimse bilmiyor, bundan eminim. Bunu kapının önündeki çöp kutusuna atmalı, eve gitmeli ve görmemiş gibi yapmalıyım. Luke Ellison çok yakında ülke dışında olacak.

ve muhtemelen onu bir daha asla göremeyeceğim. Bunu bir saniye daha düşünmeye hakkım yok.

Birkaç derin nefes alıyorum. Terliyorum, panikliyorum. *Eve* gitmeliyim. Bunun yerine Collin'e mesaj atıp grup üyelerinden bazılarıyla takılacağımı ama geçen seferki kadar geç kalmayacağımı söylüyorum.

Arabamı kitapçının bırakıyorum. Onu görmeye cesaret . Evinin yakınlarında bir yerde. Ana caddeden aşağıya, kalabalık barların ve restoranların yanından geçerek, bir şey saklıymış gibi yapmadan yürüyorum ve sonra bir benzin istasyonunun otoparkına giriyorum. Evinin karşısındaki ağaçlık alana doğru yürüyorum. Eve birkaç metre kala durdum. Dönüp gitmem gerektiğine karar verdim. Ama sonra kendime notu neden bıraktığını görmek için burada olduğumu söyledim. Kapıyı çaldım.

Neredeyse hemen kapıyı açtı. Arkamdan kapandığı anda beni nazikçe kapıya doğru itiyor, ellerimi başımın üzerinde tutuyor ve beni öpüyor. Ve tıpkı daha önce olduğu gibi beni yukarı çekiyor, bacaklarım ona dolanıyor ve birbirimizin kıyafetlerini pençeleyerek açgözlülükle çıkarıyoruz. Beni mutfak adasına bıraktığında, işte o zaman kendime sessizce anlattığım hikayenin -bu sefer çok ileri gitmesine izin vermeyeceğimi, sadece veda etmek için gitmeden önce onu görmek istediğimi- bir yalan olduğunu anlıyorum. Hızlı ve sert seviştik.

Bittiğinde, onun yenilenmiş mutfağının karanlığında oturuyoruz. Ben tezgahın üzerinde bağdaş kurdum, o da bize içki doldurdu.

"Fazla vaktim yok," diyorum.

"Bu çok kötü, ama anlıyorum."

Arabanın benim olduğunu nereden bildin de notu bıraktın?" diye soruyorum. "Burası çok küçük bir kasaba," diyor gülümseyerek ve bana içkimi uzatıyor.

Hemen beni nerede gördüğünü merak ediyorum. Çocukları antrenmana mı, makyajsız ayak işlerini yaparken mi, büyük boy bir kazak ve tayt mı? Aman Tanrım, beni Collin'le bir yerde mi gördü? Sormuyorum, sadece başımla onaylıyorum.

"Öyle."

"Çocukların şimdi okulda, gündüzleri, değil mi?" diye soruyor. Çocuklarımdan söz etmesine neden öfke duyduğumu bilmiyorum. Bu bir şey değil.

Rasyonel, sadece onlar hakkında hiçbir şey bilmemesi gerekiyor. Sadece evet anlamında başımı salladım. "Burada çalışıyor olacağım. Genelde şehre arabayla giderim ya da

Yazmak için dükkanlar, belki evde biraz iş yapmak. Ama ben burada kalacağım, her gün ofisimden çalışacağım, böylece herhangi bir şey ayarlamamız ya da

İzlenebilir bir temas. Ne zaman istersen gel, ben burada olacağım. Güvende olursun."

"Gitmeliyim," diyorum, içkiyi bırakıp ayağa kalkıyorum. Ayakkabılarımı giymek için eğiliyorum; o bana doğru geliyor, parmaklarını saçlarımın arkasında gezdiriyor, boynumu öpüyor. Başımı arkaya yaslayıp bunu hissetmeme izin veriyorum. Sonra ağzımı öpüyor ve gözlerime bakıyor. "Bu açık bir teklif."

Tam o sırada telefonum mırıldanıyor ve mutlu perküsyon zil sesinden FaceTime olduğunu anlıyorum. Luke'un yanından ayrılıp çamurlu tarladan arabama doğru ilerlerken ayakkabılarımı elimde taşıyorum. Kel bir selvi ağacının alçak bir kolunun altına giriyorum ve arazinin kenarındaki sarkık ahşap çit boyunca uzanan yabani ateş dikenini çalılarının arasından kaymaya çalışırken omzumu ateş dikenine sıkıştırıyorum.

"Kahretsin!" Kan elbiseme damlamasın diye elimle omzumu kapatmaya çalışıyorum. Caddeye ulaştığımda ayakkabılarımı giyiyorum ve rahatça yürümeye çalışıyorum. İhtiyacım olan son şey, birinin beni çalılıkların arasından kanlar içinde, yalınayak ve çamurlu bir şekilde koşarken görmesi. Collin'e mesaj atıp birazdan söylüyorum. Kolumdaki kesiği silmeye ve çamurlu ayaklarımı bulabildiğim tek şeyle, arka koltukta yerde yuvarlanan bir kutu Kleenex'le temizlemeye çalışıyorum. Mendil parçaları sadece kesiğe yapışıyor, bu yüzden vazgeçiyorum ve tüm nemli, çamurlu mendilleri yolcu koltuğundaki ıslak bir yığının içine atıyorum. Yüzümü kontrol ediyorum, saçımı düzeltiyorum ve Collin'e FaceTime ile geri dönüyorum.

Cevap verdiğinde, hepimizin sevdiği bir restoran olan Morty's'de olduklarını görüyorum. Ben arka tarafta, onu görebilmem için kendini kadraja sokmaya çalışıyor. Collin onu tekrar boya kalemlerine ve çocuk boyama menüsüne odaklamaya çalışırken ona el sallıyorum.

". Morty'lerdeyiz, Ben arayıp sana haber vermek istedi." Arka plandan Ben'in "En sevdiği!" diye bağırıldığını duyuyorum.

"Oh, ne kadar tatlı. Seni kaçırdığım için üzgünüm. Bir konuşmayı bitirmek üzereydim ve telefonumu duymadım."

" değil. Aslında daha yeni . Rachel'ın antrenmanı gecikti. Ama Ben seni aldı..." Sesinde şarkı söyler gibi bir ton var, sonra duraksıyor ve dramatik bir etki yaratmak için telefonu hızla Bennett'e doğru çeviriyor.

"Bak, anne. Limonlu beze!" Ben küçük bir paket servis kutusunu havaya kaldırıyor ve gülümsüyor.

Collin, Ben'e beşlik çakarak, "İçeri girerken pasta kutusunda gördü ve senin için almamız gerektiğini söyledi," dedi. "Tatlı çocuk."

"Sweeeet evlat," diye onaylayarak tekrarlıyorum. "Teşekkürler, Benny!"

"Yemek yediniz mi? Eve götürmemizi istediğin başka bir şey var mı?" "Oh, ben iyiyim. Ama teşekkürler."

"İşin bittiğinde ve istersen bizimle buluşabilirsin." Zihnimde hızla şekillenen yalanı görüp görmediğini merak ediyorum. Belli ki bu şekilde ortaya çıkamam.

"Biliyor musun, aslında kendimi kestim," diyorum telefonumu onun görebileceği tutarak. Bunu daha sonra açıklamak yerine şimdi kullanmak işe yarıyor, ki zaten bunu yapmak zorunda kalacaktım.

"Aman Tanrım, tatlım. Ne oldu?"

"Bu kitapçı yaklaşık bin . Tahtadan çıkmış bir çiviymiş sadece, yanlış antik duvara yaslandım ve çaktım."

"Sheesh. Dava açmalısın."

İkimiz de gülüyoruz çünkü zaman talihsiz küçük bir olay olduğunda dava açmamız gerektiğini söylüyor.

"Ben iyiyim. Eve gidip temizleyeceğim. Birazdan görüşürüz."

"Tamam. Hoşça kalın çocuklar," diyor, telefonu Rachel ve Ben'in arkasında olduğunu gösterecek şekilde çeviriyor ama onlar başlarını kaldırıp bakmıyor. Rachel elindeki telefona yapışıp kalır.

Ben şimdi mor bir pastel boyayla çizgi film kedisinin kulağını tırmalıyor. Collin bana bir öpücük veriyor ve telefonu kapatıyoruz.

Bir an oturuyorum, ani sessizlik kulaklarımda uğulduyor. Akşam güneşi, yerini alacakaranlığa bırakmadan hemen önce ufukta kızıl bir dağ gibi duruyor. Hava erken kararıyor. Saat henüz sekiz bile değil ve akşam yemeğine yeni oturdukları ve zamanım olduğu için minnettarım.

Kıyafetlerimden kokusunu alabiliyorum. Eve döndüğümde elbisemi temizleyiciden kalan plastik bir poşete saracağım - diyelim ki kesiğimden biraz kan bulaştı ve kuru temizlemeye götüreceğim. Yalanlarım çok hızlı, çok kolay geliyor. Neye dönüşüyorum ben?

Karanlıkta camları indirerek ilerliyorum. Hava topraksı ve ağır; bomboş yollardaki çalılıkları geçerken kulaklarımda katidid ve cırcır böceği şarkıları çınlıyor. Telefonum beni korkutuyor. Yolcu koltuğundaki ışıklı karede Collin'in adının belirdiğini görüyorum. Cevap verdiğimde sessizlik oluyor.

"Collin?" Yemekte oldukları halde neden bu kadar çabuk geri aradığını merak ederek soruyorum. Cevap vermiyor. Aslında kalp atışlarımı görebiliyorum, çok sert çarpıyor. Elbisemin kumaşını titretiyor.

"Collin. Alo?"

En son sessizliğinden korktuğumda kısa süreli kötü bir bağlantıydı. Ben de bekledim, dinledim. Göğüs kemiğimin arasından ve omurgamdan aşağıya iğne ucu kadar ısı geçiyor. Hiçbir şey söylemiyor. Sadece nefes alış verişlerini ve arka plandaki uzak konuşmaların mırıltılarını duyuyorum. *O biliyor.*

"Collin," diyorum tekrar, titreyerek. Kendini konuşmaya bile zorlayamıyor. Sonra telefon . Bir sonraki sapakta kenara çekiyorum ve Bourbon and Spirits'in otoparkına giriyorum; "Spirits" kelimesindeki *I* ve *R* o kadar uzun süredir yanmış ki herkes oraya Bourbon and Spits diyor. Kontrolsüzce titriyorum. Geniş toprak arazinin arka tarafına, yüksek bir saz ve karahindiba duvarının önüne çekiyorum. Motoru kapatıyorum ve aşağıya bakıyorum. Telefon kucağımda, sefil bir kıvrımla eğilmiş. Titreyen ellerimi sakinleştirmeye çalışıyorum ki onu geri arayabileyim. Nefesim kesilmeye başlıyor, kendimi derin bir nefes almaya zorluyorum. Ama ekranımda onun adına dokunamadan bir mesaj beliriyor.

Popo kadranı. Özür dilerim! Küçük bir popo şeklinde bir emoji ve utanç içinde yüzünü tokatlayan başka bir emoji takip eder. Rahatlama hissi baş döndürücü. Kendimi hareket etmeye ya da cevap yazmaya zorlayamıyorum. Telefonun elimden kayıp gitmesine izin veriyorum ve direksiyona doğru hıçkırıyorum.

Birkaç dakika süren çirkin, hıçkırıklı ağlamadan sonra bir şey duyunca duruyorum. Barın içinden gelen country müzik ve uğultu kısık ve boğuk ama yine de duyduğuma emin olduğum sesi gizliyor. Belki bir kadın. Yardım mı istiyordu? Arabamın kapısını açtım ve yavaşça adım attım. Kulağımı ileri itip duymak için zorluyorum. Biri çığlık atıyor gibiydi. Sadece kısa, künt, bastırılmış bir çığlık. Ben'in ekipmanlarından beyzbol sopalarından birini aldım.

çantayı bagaja koydum ve ıslak, durgun havada durup başka bir sesin bana hangi yönden geldiğini söylemesini bekledim.

Ormanın toprak alanla birleştiği yerde bir Ford pikap var. Bir erkek figürü seçebiliyorum, sadece sokak lambasının parıltısında bir şekil. Pantolonunun fermuarını çektiğini görüyorum ve orada bir kadın var. Kadını kamyonetinin yan tarafına sıkıştırmış. Yaklaştıkça onu daha net görüyorum.

"Lütfen," dediğini duyuyorum sadece, sonra adam yumruğunu kaldırıncı sınıyor. Ona gülüyor ve onun yerine kamyon kasasının metaline vuruyor, sadece yüzünü ısıtıyor: bir uyarı. Şortunu yukarı çekmek için çabılıyor. Ağlıyordu.

Ne yapmalıyım? Polisi aramalıyım. Kahretsin, hayır... Bu işe karışmamalıyım. Eli kızın boynunda, yüzüne birkaç santim mesafede bir şeyler söylüyor. Üzerindeki sokak lambasının ışık konisinin altında tükürüğünün buğusunu buradan görebiliyorum. Bedenimi çözüp telefonuma koşmadan ya da ona koşmadan ya da bir şey yapmadan adam bırakıyor. Boynunu tutuyor ve kamyonun yan tarafını kavıyor, ondan kaçmaya çalışıyor, koşabilmek için bir tarafa doğru ilerliyor. Aniden, ona eziyet etmeyi bitirmiş gibi arkasını dönüyor, sonra geri dönüyor. Yumruğu yüzünün yan tarafına çarpıyor ve kadın düşüyor.

"Bana hayır diyeceğini mi ? Şu haline bak!" diye bağıyor, sonra birasını yerden alıyor ve "Kahrolası orospu" diye mırıldanıyor.

Bara doğru yürüdüğünde, beni gördüğüne yemin edebilirim. Bana doğru bakıyor ama nedense bakmıyor. Ama ben onu görüyorum. Kime baktığıma inanamıyorum.

Bu Joe. Mezunlar günü kralı Joey. Ben'in koçu. *Memur* Joe Brooks. İçeride olduğunu, müşteriler ve müzik tarafından yutulduğunu görünce sopayı fırlattım.

arka koltuktan inip kadının yanına koştu.

"İyi misin?" Nefes nefese yanına diz çökerek sordum.

"Kimsin sen? Siktir. Uzak dur benden." Kolunu çekerek dokunmamı engelledi. Ağzının kanadığını görüyorum.

"Özür dilerim. Yardımcı olabilir miyim? Yani polisi aramalıyız. Ne olduğunu gördüm."

Bunu söyledikten sonra bana neden baktığını anladım. Joe Brooks polis.

Kamyona yaslanıp başını ellerinin arasına gömüyor ve ağlıyor. Çakırkeyif olduğunu görebiliyorum.

"Hey, hey, sorun yok."

"Bu iyi değil. Eve gitmem gerek. O benim . Evde bir çocuğum var."

"Bırak seni götüreyim."

"Beni tanımıyorsun bile."

"Yine de ne olduğunu gördüm. O..." Duraksadım ama sormam gerekiyordu. Yardım etmem gerekiyor. "*Sana cinsel saldırıda bulundu*" demiyorum. Hala düğmeleri açık olan şortuna bakıyorum ve sonra uzaklaşıyorum. Cevap vermiyor ama

zorunda . Bir kolunu diğer dirseğine dolayarak kendini daha sıkı tutuyor ve benden kaçarak yukarı bakarken boştaki eliyle gözlerini siliyor.

"Seni buradan çıkarmalıyız."

Arabama giderken biraz tökezledi. Arabayı kenara çektiğimizde torpido gözündeki ilk yardım çantasını hatırlıyorum. Açıyorum ve ona dudağı için alkol pedlerini almasını söylüyorum.

"Teşekkürler." Küçük kâğıt kareleri yırtıp açıyor ve soğuk pedleri yüzüne bastırıyor. Sonra bir sigara yakıyor ve pencereden dışarı bakıyor.

"Polis olması onu ihbar etmemeniz gerektiği anlamına gelmez.

Bu sadece-ben bile..." "Joey'i tanıyor musun?"

"Evet. Ben de öyle düşünmüştüm. Yani ne oldu? Sormamın sakıncası yoksa?"

"Yani onu da mı beceriyorsun?"

"Ne-HAYIR! Ne? Neden? Hayır." Kekeledim, soru karşısında şok oldum ve kendimi suçlanmış hissettim.

"Joe'nun hiçbir kız arkadaşı onu böyle görmediğini söylemez. Hepsi bu."

"Bu daha önce de oldu mu?"

İçtenlikle inanamıyordum. Alaycı bir ses çıkarıyor ve gülüyor, boştaki eliyle bir bandajı yırtıyor, diğer eliyle de sigarasını tütürüyor.

"Yani, sen onun kız arkadaşı mısın?" "Hayır."

"Tamam."

"Ben onun kız arkadaşığıydım. Sonunda çıktım, biliyorsun sonunda yaptım, saçmalıklara geri dönmeyi bıraktım. O hıyarla karşılaşana kadar orada bir randevum bile vardı. Beni yine kandırdı. Bütün o tatlı konuşmalar. Bu eziği evine gönder, dedi. Bana değiştiğini söyledi. Tanrım, bu saçmalığa yine kandım!"

"Sevgilini gönderdin mi?" diye sordum. Pencereden dışarı bir parça duman üflüyor.

"Bu adam çok iyi. Gerçekten iyi."

"Joe Brooks'un böyle davrandığına inanamıyorum, yani sana vurdu. Tanrım..." "O mu? O bir şey değildi."

Bunu söylerken gözlerini kırıştırıyor. Eğer bu "hiçbir şey" ise ne kadar kötü olduğunu düşünüyorum.

"Ve sen onu ihbar etmiyorsun?" diye soruyorum. Poposunu camdan dışarı fırlatıyor ve ateşli ucu karanlığın içinde yola atlıyor. Bana dikkatle .

"Kimseye bir şey söylemeyeceğine dair bana söz vermelisin."

Ona, şişmiş gözlerindeki korku ve öfkeye bakıyorum.

"Evet. Tamam. Yani..."

"Hayatınızı cehenneme çevirebilir. O ve birlikte çalıştığı tüm o iyi çocuklar. Bir keresinde ben de aynı hatayı yapmıştım, bana yaptıklarını rapor etmiştim. Benim sözüme karşı onunki. Departmandaki tüm arkadaşları onu koruyordu. Eğer bir şey söylersen sen de benim kadar pişman olursun."

Kollarını kavuşturur ve gecenin içinde hızla akan havaya doğru eğilir. Pencere. "O dedi, bu dedi "nin nasıl gideceğini hayal ediyorum. Nefesinde alkol ve kollarının iç kısımlarında görebildiğim izler olan bekâr bir anne. Çocukların beyzbol koçu ve polis Joe Brooks'a karşı onun sözleri. Midem bulanıyor.

Kendi sokağını işaret ediyor ve ben de dönüp onu yarım mil aşağıdaki karavan topluluğuna giden Sycamore Sokağı'nın sonunda bırakıyorum. Onu tüm yolu götürmeyi teklif etmiyorum, nerede yaşadığını bilmemi istemediğinden eminim.

Dışarı çıkar ve kapıyı kapatır, ama bir an için arkasına yaslanır.

"Dedektifliğe terfisini kutlamak için arkadaşlarıyla oradaydı.

Kendi iyiliğiniz için, gerçekten, aptallık edip herhangi bir şeyi ihbar etmeyin."

"Tamam," diyorum ve bana bakıyor, inceliyor, açıkça doğruyu söyleyip söylemediğime karar veriyor.

"Bıraktığın için teşekkürler."

"Evet. Ben Melanie, bu arada. Melanie Hale." Orta konsolda bulduğum bir sakız paketinin arkasına telefon numaramı karalıyorum ve ona uzatıyorum.

"İhtiyacın olursa diye, bilmiyorum," diyorum, aniden güvensizleşiyorum, çok mu fazla diye merak ediyorum. Alıyor ve başını sallıyor.

"Lacy Dupre," diyor bir sigara daha çıkarırken. "Her neyse, kim olduğunu biliyorum. Joe bir keresinde beyzbol antrenmanında seni işaret etmişti. Sen de onun

birlikte okula gittiği anneler. Senin 'becerilebilir' olduğunu
söyledi." "Bunu sana onunla çıkarken mi söyledi?"

"Evet."

"Klas," diyorum ve bir sigara daha yakıyor, bana son bir el sallıyor ve siyah
yolda evine doğru dengesiz bir şekilde yürüyor.

OceanofPDF.com

İLERLEYEN GÜNLERDE, sonbahar Güney'de olduğu gibi yavaşça yerleşir, sıcaklıkta hafif düşüşler yaşanır ve bu da kızgın güneş ve acımasız nem. Rachel amigoluğu kazanamadı, bu yüzden odasında görünüşünü ve genel olarak öz değerini irdeleyerek daha da fazla zaman geçiriyor. Açtığı makyaj eğitimi YouTube kanalının sadece dokuz beğenisi var, bu da neden garajın yanındaki çöpün üstünde, sıcaktan donmuş bir yığın pahalı kozmetik ürünü bulduğumu açıklıyor. Deniyorum eskiden ruj yapışkan kırmızı bir topağı kurtarıyor, tüpüne geri itiyor, ama işe yaramıyor.

Collin bataklığa gidip balık tutmamızı, belki bir günlüğüne tekne kiralayıp kamp yapmamızı önerdi. Rachel suda olmayı ve haşlanmış fıstık için durmayı seviyor. Tam olarak sevinçten zıplamıyor ama yarım bir baş sallama ve yatak odasının kapısının yüzümüze çarpılmaması bir kazanç, bu yüzden Cumartesi günü hepimiz Spanish Lake'e gitmek için arabaya doluştuk.

Çadırlar ve malzemeler SUV'un üstüne bağlandı ve eminim otoyoldan aşağı inen Griswold'lar gibi görünüyoruz. Collin araba sürerken ben de telefonuma yapışmış çocuklardan gibiyim. Perşembe günkü yazı grubuna katılmadım. Gitmek için kendime güvenmedim, başka bir not ya da daha kötüsünü göze alamadım - Luke'un teklifini kabul edebilirdim - ve onun adını sosyal medyada arama dürtüsüne direndim. Kim olduğunu bile bildiğime dair bir kayıt olsun istemiyorum. Ama yüzünün küçük resmini ekranımda görmeyi o kadar çok istiyorum ki. Arkadaşlarıyla bir top oyununda ya da arka bahçedeki havuz partisinde omuzlarında yürümeye başlayan yeğeniyle çekilmiş samimi fotoğraflarını görmek istiyorum. Utanmaz özçekimlerini görmek istiyorum. Acaba hiç çekiyor mu? Belki İtalya'daki balkonunda bir tane - sadece yüzü, yaptığıının farkında olmadığı ördek dudaklı ifadesi, arkasında uçsuz bucaksız Akdeniz mavisini.

Her zaman özgür olmanın ne kadar harika bir şey olduğunu haykırmasına rağmen çocuk sahibi olmamanın pişmanlığıyla boğuşan bu adam bunama korkusunu dile getirirken (büyükbabasından erken başlangıçlı bunama vardı) yanında çırlıçıplak yattım. Sokak kedisi Roger'ın kapıda ağladığını duyduğu ve koşup ona süt getirmek zorunda kaldığı için evin içinde çıplak yürürken çarşafın altında güldüm.

Bana güveniyor, diye şaka yaptı, yatağa geri sıçradı ve o ilk gece tekrar sevişmek için beni üstüne yuvarladı. Hayvanlara olan sevgisini biliyordum. Bana her zaman üzerinde taşıdığı, cebinde bir yerde duran, büyükannesinden kalma, içinde çok sevdiği, ölen köpeği Henry'nin fotoğrafının bulunduğu madalyonu gösterdi.

Vücudunu tanıyordum - günde on iki saat çalışıp eve çocuklarıyla gelmeyen, kafelerde bölümler yazmak arasında spor salonunda sayısız saatler geçirebilen bir adamın vücudunu. Ama yine de onu gerçekten hiç tanıyordum.

Sol omzumdaki kesik neredeyse iyileşti. Artık sadece kâğıt gibi bir kabuk. Collin bana gülümsüyor, parmağını öpüyor ve sonra kesiğe dokunduruyor. Hayallerimden sıyrılıyorum. Elimi onunkinin üstüne koyup öpüyorum. Çünkü benden bekliyor ve benim de normal davranmam gerekiyor. Ve Çünkü istiyorum. Onu seviyorum. Yaptığım şeyi neden yaptığımı bilmiyorum. Dikiz aynasına bakıyor ve arkadan Ben'e bakmam için başını sallıyor. Ben'in yüzü cama yapışmış, uyuyor ve Rachel oturduğu yerde uyukluyor, başı sallanıyor. Onlar için çok minnettarım. Gözlerimin arkasında bir sızı. Suçluluk belki de. Onunla ilgili düşüncelerimin beni onlarla geçirdiğim bu anlardan uzaklaştırmasına izin verdiğim için kendime kızgıyım.

Biff'in haşlanmış fıstık ve kerevit standına girdiğimizde herkes tuvaleti kullanıyor ve çocuklar fıstıklarını alırken ben de gölgede bir piknik masasına oturuyorum. Claire'e bakan evde sağlık yardımcısını kontrol etmesi için aradıktan sonra Lacy Dupre'yi araştırmaya karar veriyorum. Facebook'ta bu isimde birkaç kişi var ama fotoğrafını hemen görüyorum. Profile tıklıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, çoğu herkese açık. Mesleği "Lucky's Truck Stop'ta kasiyer" yazıyor. Kapak fotoğrafında arkaya doğru kayganlaştırılmış bir at kuyruğu ve

Kalçasında yürümeye başlayan bir çocukla küpeler. Sanırım oğlu. Joe Brooks'a benziyor mu diye onu inceliyorum. Düzinelerce fotoğrafa göz gezdiriyorum ama hiçbirinde Joe'nun izine rastlamıyorum. İçimden bir ses onun "sadece" dediği türden bir kız arkadaş olduğunu söylüyor. arkadaşlarıyla konuşurken "sıra takıldığı bir piliç" diyor.

Muhtemelen o bile değildir. O kaypak biri. Bahse girerim ona hiç sahip çıkmıyordur. Bahse girerim onu toplum içinde hiçbir yere götürmüyordur. Kadın onun için sadece hızlı bir yatış, girip çıkma, ve yine de onu bekliyor, daha fazlasıymış gibi davranıyor. Geçen gece sevişmek istediye, muhtemelen onunla daha sonra buluşmak ve onu diğer adamdan kurtulmaya ikna etmek için kendi kendine çalışmıştır. Belki de şefkat gösterme ya da bir erkek gibi davranma cüretiyle onu iyi çocuk arkadaşlarının önünde utandırmıştır.

ve o da . Sonunda ondan ayrıldığını biliyorum ama sık sık ona geri döndüğünü de biliyorum.

Gördüklerimi rapor etmedim ama hiçbir şey yapmadan da duramam. Ne gördüğümü biliyorum, ama rüyanın dumanlı uçları gibi görünüyor. zihninizdeki ayrıntılar bulanıklaşıyor, buharlaşıyor. Joe Brooks'u ifşa etmenin bir yolu olmalı. Ona hemen bir arkadaşlık isteği gönderiyorum ve kabul edip etmediğini kontrol etmemek için telefonumu çantama koyuyorum.

Akşam olduğunda, su kenarındaki ateş çukurunun etrafında oturuyoruz. Collin kırmızı patatesleri ve çocukların topladığı kerevitleri kaynatıyor. Alevler dans edip patlıyor ve gümüşü küller yükseliyor, sonra yaz karı gibi yağıyor. Sivrisinekler

Rachel ve Ben'i Ben'in iPad'inde film izlemek için erkenden çadırlarına girmeye zorlayınca Collin ve ben soğutucunun dibindeki buzlu sudan bira şişelerini aldık ve ayaklarımızı suya sokmak için iskeleye doğru yürüdük.

Havada hafif bir esinti var ve ağaçlardaki ateş böceklerinin parıltısı yanıp sönen ışık dizileri gibi görünüyor. Parmak arası terliklerimizi tekmeledikten sonra çıplak ayakla ahşap çıtaların üzerinden iskelenin sonuna doğru yürüyoruz. Collin elimi tutuyor ve diğer elini şakacı bir şekilde kulağının arkasına koyup dinliyor.

"Ne yapıyorsun?" Gülüyorum. Yukarı bakıp gülümsüyor.

"Bizim şarkımızı çalıyorlar." Vıraklayan kurbağaların ve hışırdayan ağaç yapraklarının şarkısıyla dans etmem için beni yanına çekiyor. Ben de eşlik ediyorum ve birkaç dakika birlikte sallanıyoruz. Sonra "umutsuzca ihtiyaç duyulan uzak zamana" kadeh kaldırmak için biralarımızı alıyor ve ayak parmaklarımızı iskelenin ucundan sarkıtarak oturuyoruz.

Collin alnındaki hafif ter tabakasını silerek, "Ben ateşböceklerinin nasıl böyle parladığını sordu, ben de nasıl cevap vereceğimi bilemedim, o yüzden şimdi çift A pil kullandıklarını sanıyor," diyor. Nem her zamanki gibi berbat. Ben gülüyorum.

"Bunu ona söylemedin."

"Nasıl hakkında hiçbir fikrim yok. Bir keresinde bana tost makinesinin nasıl çalıştığını sormuştu. Hiçbir fikrim yok. Sadece fişe taktığında çalışıyor. Bam. Süper Baba." O

"mikrofon düşürme" hareketi yapar.

"Onlar biyolüminesan," diyorum.

"Ne?"

"Ateşböcekleri. Birbirleriyle böyle konuşurlar."

"Sen çok akıllısın. Gördün mü, sen açıkça üstün bir ebeveynsin.

Seni çok seviyorum," diye şaka yapıyor, beni öpüyor, sonra içkisini bırakıp beni biraz daha öpüyor. Onu öpmek garip hissettiriyor. On beş yıllık kocam ve çok farklı, yeni, neredeyse. Hiç sevişmedik.

Luke'tan beri. Okul, geç saatlere kadar alışması, Claire'in sağlığı derken işler yoğunlaştı. Hepimizin başına gelir. Dürüst olmam gerekirse benim de biraz kaındığım olmuştur.

"Başka şeylerde de iyisin." Gülerek onu okşadım. İkimiz de biralarımızı bataklığa bakıyoruz.

Durup dururken "İyi misin?" diye soruyor ve midemde bir bulantı dalgasının yükseldiğini hissediyorum.

"Ne demek istiyorsun? Elbette." Buğulu bulutların arasında ara sıra beliren alçak ayı izliyorum.

"Sadece biraz dalgın görünüyorsun. Son zamanlarda. Çok şey üstlendiğini biliyorum ama sadece her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum."

Bana o hayranlık dolu ela gözleriyle bakıyor ve gülümsemeye zorluyor. Başka seçeneğim yok. Ona en azından bir sırrımı söylemeliyim ki her şey ona anlamlı gelsin -benden hissettiği her şey hemen şimdi açıklığa kavuşsun.

"Sana söylemek istediğim bir şey var," diyorum, söyleyeceğim şeyin önemini vurgulamak için bacak bacak üstüne ona dönerek. Yüzünün rengi soluyor.

"Ne oldu?"

"Bir şey sylemememin tek nedeni kimseye söylemeyeceğime dair birine söz vermiş olmam, ama eğer dikkatimin dağıldığını ya da mesafeli olduğumu hissediyorsan, bu bizi etkiliyor demektir ve bunu sana söylemenin önemli olduğunu düşünüyorum."

"Tanrım, Mel. Ne oldu? Çocuklardan biriyle ilgili bir şey mi?"

"Hayır. Hayır, zgnm, ben sadece... Grmemem gereken bir şey gördüm." "Ne demek istiyorsun? Ne demek istiyorsun?"

"Yazı grubundan sonra hepimiz bir şeyler içmeye gittik." Bunun birkaç hafta önce olduğunu eklemeliyim, böylece bunca zamandır bende grdğu garip davranışları açıklayabilir. Neden oraya kadar gittiğimizi sorgulaması için ona zaman vermiyorum. Bu detayları eklediğim için kendimi iyi hissetmiyorum ama eklemek zorundayım.

"Gruptan Mia, karaokeye gitmek istedi ve otoparkta bir adamın bir kadına saldırdığını gördüm."

"Onu gördün."

"Evet, ona vurduğunu gördüm. Ama bundan daha fazlasını yaptı Col. O kısmı görmedim ama olduğunu bilecek kadar gördüm."

"Cinsel olarak mı?"

"Evet. Ona yardım etmeye çalıştım."

Lacy'nin yanına gidip onu eve bıraktığımı ve ona başka ne yaptığını sorduğumda nasıl tepki verdiğini anlatıyorum. "Ama daha da kötüsü var."

"Tanrım, Mel. Nasıl daha kötü olabilir?"

"Bunu yapan adamı tanıyoruz."

"Um...tamam mı? Kim?"

"Joe Brooks."

"Ne? Ben'in koçu mu?"

"Evet."

"O bir polis, Mel. Yani, kesinlikle emin misin? Bu-"

"Kesinlikle eminim. Berbat bir şeydi. Gördüklerime inan. Ona söz verdim, bunu kendime saklayacağıma yemin ettim."

"Bunu rapor etmen gerektiğini biliyorsun." "Yapamam!"

"Mel, öylece-"

"İşte bu yüzden . Eğer bunu rapor edersem, polis arkadaşlarından birine olacak."

"Eminim Joe'nun içki arkadaşı olmayan pek çok üst düzey yönetici vardır. Yani..."

"Ona söz verdim. Burası benim yerim değil. Yani, değil mi? Collin öğrendiğinde tepki çeker. Collin, eğer onu görseydin, yüzündeki ifade dehşet vericiydi. Kim bilir ne yapardı?" İkimiz de birkaç dakika sessiz kaldık. "Yapamam." İçkilerimizi alıp suya bakıyoruz, yüzeyden yansıyan ay ışığı bir oval oluşturuyor.

"Tanrım, Joe Brooks'un bunu yaptığına inanamıyorum," diyor

Collin. "Ben de inanamıyorum."

"Bunu kendine saklamak zorunda kaldığın için üzgünüm. Bu işkence olmalı. O adamla aynı liseye , değil mi?"

"Evet. Çılgınca," diyorum usulca, ona söyleyeceğim için çok rahatlamış bir şekilde ve ayrıca

haftalardır içimde tuttuğum şeyin bu olduğunu düşünüyor. Claire'in kötüleşmesinden dolayı üzgün olduğumu söyleseydim bana güvenirdi, ki şüphesiz öyleyim, ancak tanık olduğum bu muazzam çile, benim için sahip olabileceği en küçük endişe kalıntısını bile sildi ve şimdi ikimizin de tanımadığı bu kurban için adalet bulmaya yardımcı olma arayışında bir müttefik.

"Kadını tanıyor muydun?" diye soruyor.

"Hayır, adı Lacy. Tek bildiğim bu. Ondan korktuğu kesin. Belki onu tanırsam, onunla arkadaş olmaya çalışırsam, belki yardım edebilirim - onu ihbar etmesini sağlayabilirim diye düşündüm."

"Dikkatli olun. Lütfen. Neden yardım etmek istediğini ama dikkatli olacağına söz ver."

"Biliyorum. Yapacağım."

"O orospu çocuğunu yakalayacağız."

Önemsemesini seviyorum. Kalbini ve bir başkasının acısının onu ne kadar öfkелendirdiğini seviyorum. Başımı omzuna koyuyorum ve bana tüm bunlarla uğraşmak zorunda kaldığım için ne kadar üzgün olduğunu tekrar söylüyor.

"Erkekler domuzdur" dedi ve alnımdan öptü. Sonra da zavallı kızının içinde büyümek zorunda olduğu dünyayla ilgili bir konuşma yapıyor.

Birkaç bira daha içip dünyadaki adaletsizlikler hakkında konuştuktan sonra kendimizi çakırkeyif buluyoruz ve yine pilli ateşböcekleri hakkında kıkırdıyoruz. Beni öptüğünde gömleğimi başımın üzerinden çekip beni iskeleye yatırıyor. Ben de onu öpüyorum.

"Yarışalım!" Kıyafetlerimin geri kalanını çıkarıp siyah suya atlıyorum. O da soyunup atlıyor. Ayak parmaklarımızın arasındaki lapaya ve bu, bulanık, gölgeli suda vücutlarımızın birbirine değmesine dönüşene kadar birbirimize su sıçratıyoruz. Sonra sevişiyoruz ve ben onu tutmaya çalışıyorum. yeterince yaklaşp, yaptığım her şeyi silecek kadar sert öpeceğim.

OceanofPDF.com

Hafta sonu tatilinden döndüğümüzde evde her şey normale dönmüş gibi hissediyorum. Hafta beni rahatlatan sıradan işlerle dolu: ekmeğe fıstık ezmesi sürmek, kabuklarını kesmek, çocukların öğle yemekleri için Ziploc poşetlerini havuç ve pişmiş cipsle doldurmak, Rachel'ın başka hangi sporları deneyeceğini bulmasını dinlemek, Ben'e uzun ve kısa renkli çalışma sayfalarında sesli harfler.

Salı gecesi Claire'i her zamanki gibi özel banyosunda yıkadım. Duşa girip çıkarken manevra yapmak zor oluyor. Onu düşün içindeki engelli bankına oturttuğumda, püskürtücüyü kendi başına tutmasına yardım etmeye çalışıyorum. Bu onun gücüne ve koordinasyonuna yardımcı oluyor. Ona boş boş gülümsüyorum.

Yüzüme bakıp elini nazikçe etrafına doladığında aniden saçlarımı düşündüğümünden çok daha büyük bir güçle kavradı ve çekti.

Ben daha tepki vermeden, başımı öyle bir ki, duş fayansına .

"Kırlı!" diye bağıyor.

Bir an şok içinde oturuyorum, şimdi ıslak, tamamen giyinik, duş zemininde başımdaki kan lekesine dokunuyorum. Collin'i çağırdım. Evin önünden, buradan beni duymayacağını bildiğim için bir denemiyorum. Ağlayıp kaçmak ama onu böyle tek başına bırakamam. Mantıklı olarak, Ne söylediğini bilmediğini biliyorum, keyfi, şiddet içeren patlamalar hastalığın bir parçası olabilir, ama bu katlanmayı kolaylaştırmıyor. Elbette ne yaptığımı bilmiyor ama bu kişisel bir şeymiş gibi geliyor. Collin'i incittiğim için beni incitmek istiyormuş gibi hissediyorum. Bunun tamamen mantıksız olduğunu biliyorum. Gözyaşlarımı geri kırıyorum ve nefes alıyorum. Şimdi sıırıslık olmuştuk ayağa kalkıyorum ve elime biraz şampuan sıkıp saçlarına masaj yapıyorum.

"Sorun yok, Bayan Claire. Sizi temizleyeceğiz. Endişelenmeyin. Bir şeyiniz yok."

Sonunda ona temiz bir gecelik giydirip sitcom'unun ve kutu vantilatörünün önüne yatırdığımda çocuklar odalarına girmişlerdi. Islak giysilerimi çıkarıp biraz kurumaları için çamaşır makinesinin kenarına asıyorum ve banyoya girip başımdaki yaranın ne kadar kötü olduğunu değerlendirmek için yukarı çıkıyorum. Collin'e bundan bahsetmedim.

Neden olduğundan emin değilim. Banyo aynada kafa derimi inceliyorum. O kadar da kötü değil. Kafadaki kesikler aldatıcıdır çünkü daha fazla kanarlar, ama kimse

temizlendikten sonra fark edecek. Üzerine hemen ılık bir bez örtüyorum ve saçımı yukarı çekerek kapatıyorum.

Sonra çeneme kadar baloncuklara batıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Keşke Luke'un yüzü her yalnız kaldığımda beni ziyaret etmese. Şu anda oraya, evine gidebilir, Liz ya da Karen'la bir şeyler içmek için buluşacağımı söyleyebilirim. I

Gillian'ın bağış kampanyası için son dakika yardımına ihtiyacı olduğunu söyleyebilir - ne için olduğu önemli değil, her zaman bir tane üzerinde çalışıyor. Hiç soru olmazdı. Ben'i bütün öğleden sonra, sonbaharın ilk sıcağında halk havuzuna götürdüm. Collin ya işe ya da televizyondaki bir maça dalmış olacak. Bunu düşününce sertçe doğruldum.

Şu anda oraya gidip bir saatimi geçirebilirim.

İkinci katta, büyük, tarihi bir yatak odasının içinde artık tanıdık gelen yatağı -Gıcırdayan ahşap zeminler ve sade beyaz çarşafklar. Bize hazırladığı içkiden nefesinin misk kokulu tatlılığını, bunaltıcı havadan tenindeki boğucu nemi hayal ediyorum.

Telefonum çalıyor. Bir çubuğa havluya bir elimi kuruluyorum ve almak için küvetin dışındaki zemini yokluyorum. Bu bir bildirim. Lacy arkadaşlık isteğimi kabul etti. Bir mesaj gönderdi. Geçen geceki yardımın için teşekkürler... ve hiçbir şey söylemediğin için.

Cevap yazmaya başlıyorum, sonra bunun çok hızlı bir cevap olup olmadığını merak ediyorum ve

Beni burada oturmuş ondan haber bekliyormuşum gibi gösteriyor. Banyodan çıkıyorum, başıma bir havlu sarıyorum, yoga pantolonumu ve atletimi giyiyorum ve akşam esintisinden yararlanmak için arka güverteye oturuyorum. Bugün hava gerçekten hareket ettiği ve serinlediği için minnettarım. Bir Adirondack sandalyeye kıvrılıyorum ve yeterince beklediğimi hissederek cevap veriyorum.

Tabii ki. ? Onu çok erken buluşmaya davet etmek istemediğim için soruyorum. Bakalım iletişimi açacak mı yoksa beni geri mi çevirecek.

Ben iyiyim, teşekkürler. Şerefsiz herif ertesi gün beni onlarca kez aradı. Evime sarhoş gelmesini istemiyorum.

Bu konuda benimle konuşabileceğini hissetmesine sevindim.

Bundan sonra seni aradığına inanamıyorum. Bununla uğraşmak zorunda kaldığın için çok üzgünüm, diye cevap yazdım.

Evet. Hıyar, diyor.

Bir ara kahve ya da bir şeyler içmek ister misin?

Garip olduğunu düşünmemesini umarak bekledim. Bir yetişkin olarak yeni arkadaşlar edinmek genel olarak garip. Bir çocuğa çıkma teklif etmişim gibi hissediyorum ve beni reddedeceğinden korkuyorum. Metin baloncukları birkaç kez beliriyor ve sonra kayboluyor. Tanrım. nasıl cevap vereceğini bilir.

Elbette, tek cevabı bu.

Harika. Ne zaman müsait olduğunu söyle.

Perşembe ya da cuma iyi.

Perşembe günü saat altıda Classics Bookstore'da bir grubum var. The Local'da Cuma günü beş gibi başlayan güzel bir veranda happy hour'u var.

İşe yarıyor. Üzgünüm, gitmeliyim. Görüşürüz o zaman.

Yeşil noktası telefonumdan kayboluyor. Hiçbir planım yok ve bu kadına nasıl yardım edeceğime dair en ufak bir fikrim yok, ama nasıl böyle bir şey olmamış gibi davranabilirim? Nasıl bir insan olurum?

Arkamdaki sürgülü cam kapının açıldığını duyuyorum. Rachel dışarı çıkıyor ve verandadaki masaya oturuyor.

"Hey, yatakta olduğunu sanıyordum," diyorum.

"Evet," diyor. Telefonunu çevirip bana Fransız örgüleriyle başının üstünde yuvarlak bir taç oluşturmuş bir kızın resmini gösteriyor. "Güzel, değil mi?" diye soruyor.

"Evet. Saçların böyle çok güzel görünür." "Nasıl yapılacağını biliyor musun?" diye soruyor umutla.

"Eminim bir yolunu bulabilirim," diyorum ve kalkıp arkasına oturuyorum. Yıllardır saçını örüyorum ve onunla geçirdiğim bu zamanı hep sevmişimdir. Sadece ikimiz, o telefonuna yapışıp kalmadan ya da çok havasız olduğumuz için bizimle konuşmak zorunda yüküyle gözlerini devirmeden.

"Yarın *Grease* için seçmeler var."

"*Grease*" mi? Bir müzikal için mi seçmelere katılıyorsun? Tatlım, bu harika." Şaşırdım. Daha önce hiç ilgi göstermemişti.

"Katie Sandy için seçmelere ama ben sadece arkadaki dansçılardan biri olmak istiyorum."

Arkadaşı Katie'nin yaptığı her şeyi yapmak istiyor, bu yüzden şimdi daha mantıklı geliyor.

"Bayıldım. Seni dansçılardan biri yapmamak için deli olmalılar."

Bir şey söylemiyor ama saçlarını örmek için ayırırken ağzının gülümsediğini görüyorum.

"Katie Sandy'yi almak zorunda. En büyük rol bu," diyor sesinde . Sonra bir iç geçiriyor.

"Muhtemelen bunun için uğraşan bir sürü kız vardır."

"Anne. Yapmak zorunda." Sesi kırıldı.

"Neden tatlım?" Soruyorum ama hemen cevap vermiyor. İç çektiğini duyuyorum ve başı öne eğiliyor. "Neyin var?"

"Babası Bayan Mendez'i beceriyormuş."

"Ne?"

"Yani rolü almak zorunda."

Aradaki ilişkiyi anlamıyorum ama yine de bana ne söylediğini anlamaya çalışıyorum.

"Beden eğitimi öğretmeni mi?"

"Evet ve tüm okul biliyor. Annesi terk etti ve Katie'alıp taşındığı yerdeki bir okula göndermeye çalışıyor. Yaklaşık 20 mil uzakta."

Bunu duymadığıma inanamıyorum. Böyle şeyler bu kasabada sessiz kalmaz, ama ben çok meşguldüm. Ona *düzüşme* kelimesini kullanmamasını söylemeliydim ama örgüyü bırakıp ona şaşkın bir bakış attım, verecek bir yanıt bulamadım.

"Yani Sandy rolünü almak zorunda mı?" Nereye varmaya çalıştığını . "Evet, her şeyi düzeltmek için bir planımız var. Eğer başrolü o alırsa, annesi onu okuldan alamayacak. Annesi bunu ona yapmaz çünkü bu büyük bir rol. Ayrıca, yıldız o olursa belki çocuklar onunla dalga geçmeyi bırakır."

"Çocuklar onunla dalga mı geçiyor?" Bu kısma takılmış bir şekilde soruyorum.

"Herkes Bayan Mendez'in yasadışı olduğunu ve belgeleri olmadığını söylüyor. Babası onu beceriyorsa Katie'nin muhtemelen onun çocuğu olduğunu ."

Yine, kullandığı dil için onu azarlama dürtüsüne karşı koyuyorum. O devam ediyor. "Bu hiç mantıklı değil," diyorum.

"gerek yok," diye ekliyor. "Annesinden çok Bayan Mendez'e benzediğini ve Meksika'ya geri dönmesi gerektiğini söylüyorlar."

"Tanrım!" Ağzımdan kaçırdım.

"Evet. Birisi dolabına spreyci boyayla 'duvarı inşa et' yazmış." Elleri bakıyor. Bu yetişkin şeylerini bilmesinden bile nefret ediyorum. A Birkaç yıl önce, komşumuz Judy Ainsley'in kızı Mary

Kafeteryada beyaz kotunun arkasında kan lekesi vardı. Çocuklar yılın geri kalanında ona "Kanlı Mary" dediler ve dolabına tampon bıraktılar.

Acımasızlardı. Kimliği belirsiz bir sınıf arkadaşı tarafından, onu menstrüasyonla ilgili her şeyle aşağılamaya adanmış bir Instagram hesabı oluşturuldu. Mary bir intihar girişiminin ardından hastaneye kaldırıldı ve ailesi taşınmak zorunda kaldılar. Eyaleti tamamen terk ettiler. Rachel o zamanlar daha gençti. Mary lisedeydi, o yüzden hikayeyi duydu mu bilmiyorum. Umarım duymamıştır.

Onu kollarıma alıp tüm korumak istiyorum. Bunun yerine, onu tehlikeye attım. Sırrım ortaya çıkarsa çocuklar ne bulup da onun hayatını cehenneme çevirecek? Her şey olabilir. Luke'un yazıları kışkırtıcı, neredeyse pornografik. Durumu çarpıtmak ve onu mahvetmek için sayısız yol bulabilirler.

Rachel'in ellerini tutup kendi ellerimin içinde, kucağında tutuyorum. Durumu düzeltmek ve onun ruh halini değiştirmek için sihirli bir şey söylemek istiyorum. Birkaç yıl önce, ona kanepeden bir çadır kurmayı önermem yeterliydi.

Yastıklar, çarşaf ve bir bardak Rocky Road ile *Kayıp Balık Nemo*'yu izler ve sorunu ne olursa olsun unutulurdu. Şimdi durum farklı.

"Çocuklar boktan," diyorum. En iyi ebeveynlik anım değil ama gözleri şaşkınlıkla açılıyor ve sonra gülüyor. Ben de onunla birlikte güldüm. Ona dans numarası için müziğini ve üzerinde çalışabileceğimizi söylüyorum. Güvertede yer açmak için ızgarayı ve veranda mobilyalarını kenara itiyorum ve o da Bluetooth hoparlörünü almak için odasına koşuyor, geç saatlere kadar kalmasına izin verildiğine seviniyor ve işe koyuluyoruz.

* * *

Perşembe günü, grubumuz için kitapçıya gideceğim için heyecanlıyım. Bir hikaye üzerinde çalışıyordum. Bu gruptaki insanları iyi tanımıyorum, bu yüzden sonunda

Kimsenin bunun ateşli bir romantizmden başka bir şey olduğunu düşünmeyeceğine karar verdim, ama heyecanlıyım, bu yüzden sadece birkaç sayfa paylaşmayı planlıyorum. Üçüncü şahıs ağzından yazmaya ve kahramana farklı ve alışılmadık bir isim vermeye özen gösterdim, bir anlamda gerçekte aramda olabildiğince mesafe bıraktım ama birilerine anlatmadan anlatmak içimi acıtıyor.

Bu sefer abartılı giyinmedim. Dar bir kot pantolon, bir tişört ve Ben'in odasından çalmak zorunda kaldığım bir Saints şapkası giyiyorum çünkü o okula giderken bunları takmayı seviyor. Biraz geç geldim. Otoparkta yürürken bir şey görüyorum.

Luke'un kamyoneti. Yavaşlıyorum ve yanından geçerken ona bakıyorum. Direksiyonun arkasında oturup telefonuna baktığını görünce göğsümü tutarak geri sıçıyorum.

"Luke?"

Camı indiriyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben soruyorum. Nasıl görüldüğümün hemen farkına vardım.

-birlikte atılmış.

"Beni görmeye hiç ," diyor, eğilip yolcu kapısını iterek açıyor.

"Güvenli değil. Şaka mı yapıyorsun?"

"Karanlık. Etrafta kimse yok. Seni yerel bir kitap tanıtım için tuttuğumu söyleyeceğim." Arkada, yakalanırsak bahane olarak kullanabileceğimiz bir yığın kitabı işaret ediyor. Paranoyakça etrafıma bakınıp görünürde kimsenin olmadığından emin olduktan sonra içeri girip kapıyı hızla kapatıyorum.

"Merhaba," diye gülümsüyorum, onun varlığında hemen utanıyor ve kendimden çekiniyorum. "Merhaba." Beni öpmek için hamle yapıyor ama ben geri çekiliyorum.

"Birisi görebilir."

"Tamam, haklısın. Ama bunu görmeyecekler."

Kot pantolonumun düğmelerini açıyor ve elini içine sokuyor. Onun dokunuşunu beklemediğim için keskin bir nefes alıyorum. Parmaklarını içime sokuyor ve birbirimize bakıyoruz. Kapının mandalını kavriyorum ama biri geçerse diye şüpheli görünmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Seni özledim," diyor.

Şapkamı elini kapatıyorum, pencereden tekrar etrafa bakıyorum ama sonra kendimi zevke bırakıyorum.

"Ben de." Konuşmakta zorlanıyorum. Bir iniltiyi bastırıyorum. "Şimdiye kadar İtalya'ya gitmişsindir diye düşünmüştüm."

"Ayrılmayı zorlaştırıyorsun, musun? Seninle tanışmamış belki de zorlanırdım."

Kendime sorup duruyorum, neden ben? Bu mükemmel adamın beni istemesini sağlayacak kadar özel olan şey ne? Anlamıyorum.

"Mel?" diye bir ses. Luke da ben de . O kendi tarafına çekiliyor ve ben de açık fermuarımın üzerinden gömleğimi düzeltiyorum.

"Tanrım!"

Lacy olduğunu görüyorum.

"Lacy. Merhaba. I-" Kamyonetin kapısını açtım ve dışarı çıktım. Haberimiz olmadan ön kapıdan çıkıp gitmiş olmalı. Nasıl bu kadar dikkatsiz olabildim?

"Bu Luke. Kendisi bir yazar. Bir yazarlık etkinliği için buradayız. O değil, yani sadece ben. O zaten bir kitap yazdı." Demek istediğimi vurgulamak için arka koltuktaki kitaplardan birini aldım. "Sadece bana bir tane veriyordu." Luke'a bakıyor ve el sallıyor.

"Merhaba," diyor ve el sallıyor.

"Oh, özür dilerim. İçeride seni arıyordum. Burada buluşacağımızı sanıyordum. Vazgeçmiştim ve dışarı çıkacaktım."

"Aman Tanrım, hayır, yarın mutlu saatler olduğunu sanıyordum."

"Yanlış mı anladım?" Telefonunu çıkardı ve mesajımı geri okurken mırıldandı. "Perşembe günü saat altıda Classics Bookstore'da bir grubum var. The Local'da cuma günü güzel bir veranda happy hour'u var, beş gibi başlıyor. Ohhh tanrım. Beni Classics grubuna davet ettiğini sanmıştım. Ben de "Gel o zaman." dedim. Acelem vardı. Benim hatam."

"Sorun değil, Cuma'ya 'sonra görüşürüz' dediğini sanıyordum." "Evet, bunu kesinlikle görebiliyorum. Ben bir aptalım."

"Hayır, lütfen. Eminim açık konuşmamışımdır."

"Sorun değil. Rodney'lere gidip bir şeyler içmek için bahanem oldu. Bütün gece kitap okuyacağımı sanıyordum. Alınma," diyor ve ben gülüyorum. "Ama gelecek hafta yapalım, çünkü bir daha bakıcı bulamam. yarın."

"O kadar yol gelmişsin. Grubu atlayabilirim."

"Hayır, hayır." Bir sigara yakıyor ve diğer elini sıksa kalçasının üzerine koyuyor. "Bu benim aptal hatam."

Telefonunu çıkarıyor ve ışık yüzüne yansıyor, dudağındaki kesiğın neredeyse iyileşmiş olduğunu görebiliyorum. Morali iyi görünüyor. Sanırım tehlikede değil.

"Tamam o zaman. Gelecek hafta." Gülümsedim. Sonra Luke'a beceriksizce el sallıyorum. "Kitap için teşekkürler." Şu anda tam bir moron gibi görünüyorum, gözle görülür bir şekilde gerginim ama bunu kontrol edemiyorum. Hala açık olan ve tişörtümün zar zor kapattığı fermuarımı düzeltmek için tuvalete gitmem gerektiğinin bilincinde, sonunda kendimi döndürüp içeri giriyorum.

Yakalanmama bir saniyeden az kalmıştı. O gelmeseydi onunla birlikte evine geri döner miydim? Yoksa geçen hafta binlerce kez kendime verdiğim sözü tutup çekip gider, eve gider, onu unuttur, şehri terk etmesini mi söyledim?

Lacy Dupre ile ortak hiçbir şeyim yok. Gördüğüm şeyi görmemiş olsaydım asla bir araya gelmez ya da herhangi bir şekilde arkadaşlık kurmazdık.

Ertesi hafta sonu, kendi önerdiği Rodney's barda, poposunun yanakları alttan görünecek kadar kısa pembe bir pantolon giyerek ortaya çıkar. Dar tankı, küçük çerçevesi için çok büyük olan göğüslerini sergiliyor. Daha sonra eski sevgilisinden bir hediye olduğunu açıklıyor. Oturuyor ve ağır sigara kokusunu maskeleyemeye çalışan eczane parfümünün kokusunu alabiliyorum.

"Hey, naber?" Telefonunu çantasına bırakıyor ve gülümsüyor. Dişlerinin arasında bir ruj çizgisi görüyorum ama bir şey söylemiyorum. Tutti Frutti dudak parlaticısını çıkarıyor ve ikinci bir kat sürüyor. Bana bir meyveyi hatırlatıyor

Roll-Up, tüm pembeler, kırmızılar ve tropikal kokular. Dar kot pantolonum ve düz beyaz atletimle onun yanında kendimi çok bej hissediyorum.

"Merhaba, burası kalabalık, ben de ilk masayı kaptım. Sorun olur mu?" Ben soruyorum.

Barın ön tarafında, kaldırıma bakan pencerelerin yanında küçük bir iki kişilik masaya oturduk. Bu kasabada bir bara gittiğinizde rutubetli, bayat idrar kokusu da beraberinde geliyor. Bu tür bir yer

Titrek bağımlıların ve sarhoşların öğleden önce barın üzerine yığıldıkları, gözeneklerinden alkol sızarken ekşi likör koktukları, gençliklerinin parlak günlerine tutundukları çünkü pek bir gelecekleri olmadığı yer.

"Elbette."

Garson kız yanıımızdan geçerken Lacy'nin önüne bir peçete koyuyor, elinde kirli bardaklar ve boş bira şişeleriyle dolu bir küvet taşıyor. Bir beer- rita sipariş ediyor ve ben bunun ne olduğunu bilmiyorum. Şarap kadehimin kenarını parmağımla çiziyorum, endişeyle, gerçekten bir planım yok. Neden onun hayatına girdiğimi bile bilmiyordum. Joe Brooks olmasaydı, yine de ona yardım etme ya da her ne yapıyorsam onu yapma dürtüsü hisseder miydim?

İçine bir şişe Corona sıkıştırılmış dev bir margarita baş aşağı masaya geliyor.

"Vay canına," diyorum bu canavarlık karşısında

şaşıarak. "Biraz ister misin?"

"Böyle iyiyim, teşekkürler."

"Aslında haftada bir gece burada barmenlik yapıyorum, bu yüzden tüm iyi içkileri biliyorum."

"Bunu görebiliyorum." Küçümser görünmemeye ama anne sesim biraz ortaya çıkıyor.

"Ronny Lee işedi, de üzerimi değiştirmek zorunda kaldım, bu yüzden geç kaldım. Kusura bakmayın." "Oh, bu senin... oğlun mu?"

"Evet. Şimdiye kadar üzerime işeme aşamasını geçmiş olmalıydı. Umarım geri zekâlı olmaz," diyor ve iç çekerek fıçıdaki yeşil bira-ritasından birkaç yudum alıyor. Seçtiği kelimelerden ne kadar rahatsız olduğumu yüzümden belli etmemeye çalışıyorum.

"Çocuklar her zaman kendi kilometre taşlarına ulaşırlar. Eminim iyi olacaktır." "Sanırım." Garip bir sessizlik oldu. Muhtemelen neden benim

onu buraya çağırdı. Dışarıdaki caddeden bir otobüs hızla geçiyor. Ön pencerenin dışındaki kâğıt huş ağacı, şiddetli bir rüzgârın etkisiyle düzinelerce ölü yaprağını bırakırken eğiliyor. Ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyorum. Gerçek bir planım yok.

"Bana teklif etmen çok hoştu." Bunu söylediğinde içimde bir rahatlama hissettim.

"Gerçekten mi?"

"Evet, yani arkadaş olmak zordur. de öyle değil mi?"

Genelde birbirlerine kötü davranırlar. Çok fazla kız arkadaşım yok."

Ne demek istediğini anlıyorum. Liz'i, Karen'ı, Gillian'ı, sosyal etkinliklerde birkaç saatliğine gördüğüm ve arkadaşım dediğim tüm kadınları düşünüyorum. Monica Harkins'in bebeklik kilolarını asla veremeyeceğini, Katherine'in kovulduğunu ve evini kaybedebileceğini, Tammy'nin kocasının muhtemelen eşcinsel olduğunu biliyorlar ama benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorlar. Gerçekten bilmiyorlar.

Willow Caddesi'nde yaşıyorum, Ben ve Claire'e bakıyorum, kızım onur İngilizce derslerine giriyor ve kocam diğer tüm kocalar tarafından çok sevilen bir isyancı. Okul aile birliği toplantılarının ve barbekü partilerinin çoğunda sessizce oturuyor ve ortama uyum sağlıyorum. Davetliler listesindeyim. Komşular bir yerlere davet ediyor ama hiçbiriyle gerçek bir konuşma yapmadım.

"Evet. Ben de," diyorum ona. "Bu çok zor."

"Birkaç hafta önce tüm bunları görmek zorunda kaldığınız için üzgünüm. Utanç vericiydi. Umarım bu yüzden bana karşı nazik olman gerektiğini düşünmemişsinizdir."

"Hayır. Yani. Gerçekten iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Neden umursuyorsun ki?"

"I..." Buna şaşırdım ve cevap vermekte kekeleydim.

"Kötü bir şey söylemek istememiştim ama internette bir aileniz, çocuklarınız olduğunu gördüm. Şehrin lüks bir yerinde yaşıyorsun. Sadece neden endişelendiğini merak ettim. Hepsi bu." Bir sigara çıkarır ama içeride sigara içiyor ve dalgın bir şekilde masaya vuruyor.

"Sanırım herkes endişelenir - yardım etmek ister," diyorum ve kısa bir kahkaha atıyor, sonra tekrar ciddileşiyor.

"Tanıdığım kimsenin değil. Bu açmazsın, sadece anlaşırsın."

"Neden bunu rapor edemeyeceğinizi düşündüğünüzü anlıyorum ama artık bir tanışınız var. Böyle bir şey yanına kâr kalamaz."

"Her şey bitti. O bara geri dönmeyeceğim, artık aradığında gelmesine izin vermeyeceğim. Bildiğim kadarıyla bitti."

İçkisinden birayı çıkarıyor ve kalanını hüpletiyor. Ben olsaydım Joe Brooks Tecavüzcüdür yazılı bir pankart hazırlar ve beni dinlemezlerse karakolun önünde eylem yapardım. Ama ben değilim. Ve Lacy Dupre'nin güvenilirliği yok. Ya bunu başka kadınlara da yapıyorsa? Silahı ve rozeti var ve görüldüğü kadarıyla istediği her şey yanına kâr kalabilir.

"Eğer istersen seninle gelebilirim. O kaçamaz-"

"Bak. Şu anda mutluyum. Joe beni yalnız bırakıyor ve kamyon durağındaki yeni işimden beri artık striptiz yapmıyorum. Hatta biriyle tanıştım... gerçekten hoşlandığım biriyle ve tüm bunları berbat edemem, tamam mı? Geçmişte kaldı." Gözlerini kaçırıyor, üzerimdeki baskıyla uğraşmak istemiyor. Bu gece bunun için gelmemişti. Sadece yeni bir kız arkadaş istiyordu, ben de peşini bıraktım.

"Biriyle tanışmışsın, bu harika."

"Evet, o gerçekten seksi. Ve zeki. Süper zeki gibi."

"Senin adına sevindim. Akıllı olmak iyidir." Bana bir roze daha getirmesi için garsona işaret ediyorum. Lacy yeni aşkından bahsederken gülümsüyor.

"Yeni olduğunu biliyorum, sadece bir hafta falan, ama onu neredeyse her gece gördüm, yani sadece hafta sonları çıktığınız normal flört süresinde, bu beş hafta gibi bir şey. Ben böyle görüyorum."

"Görünüşe göre ondan gerçekten hoşlanıyorsun."

"Kız kardeşim hamile kaldı, bu yüzden artık dışarı çıkmıyor, içki içmiyor, bu yüzden Ronny Lee ile kalıyor, ben de onu görmeye gidebiliyorum. Masal kitabı gibi. Çok romantik. Aslında kitap yazıyor, buna inanabiliyor musun?" Bunu söylediğinde yüzümdeki tüm renk uçup gidiyor, başım dönüyor, kalbim boğazıma düğümleniyor.

"Ne?"

"Bu çılgınca değil mi? Yani belki biraz abartılı ama bu adam sikişebiliyor. Yüce Tanrım. Kendini dünyanın en önemli insanı gibi hissettiriyor. İlk görüşte aşk gibi. Kocanla tanıştığında sen de böyle hissettin mi? Olması gereken bu muydu ve ben bunca zamandır sik suratlı Joe Brooks'a mı takılıp kaldım?" Gerçekten de benden bir cevap, umutlu bir söz bekliyor ama ben konuşamıyorum. Boğazıma tırmanan gözyaşlarımı yutmaya çalışıyorum.

"Luke'tan mı bahsediyorsun?"

"Ah evet! O kitabı aldığın adam. O zamandan beri çok şey oldu, onu da tanıdığını . Onu iyi tanıyor musun?"

Bana onun hakkında her şeyi sorabilmek için evet demeye can atıyor. Sandalyemde felç olmuş gibi hissediyorum. Şarabım geldiğinde, birkaç yudumda içiyorum.

"Hayır, hiç de değil. Sadece kitapçıdan geliyor. Geçerken uğradım." "İyi misin?" diye sordu. Korkumu iyi saklayamıyorum.

"Evet, sadece kendimi pek iyi hissetmiyorum." Terlediğimi biliyorum. Alnımda boncuk boncuk olduğunu hissedebiliyorum.

"Pek iyi görünmüyorsun."

"Sanırım sadece... daha önce yediğim bir şey yüzünden."

"Benzin istasyonundan suşi mi aldın? Her seferinde seni yakalar." Başını sempatik bir şekilde sallıyor ve ben içgüdülerimin bana ihanet ettiğini hissederek ayağa kalkıp tuvalete koşuyorum. Tuvalete kustuktan sonra kabinde durup kendimi toparlamaya çalışıyorum. Avucuma el dezenfektanı sıkıyorum ve ellerime sürüyorum, sonra ağzıma birkaç tane Tic Tac atıyorum. Nanenin sarsıntısı mide bulantımı bastırıyor. Bu kadar üzölmeye hakkım yok. O değil. Kaybedecek olan benim.

Birkaç derin nefes alıp masaya dönüyorum. Oturmuyorum.

"Özür dilerim, eve gitmem gerek."

"Seni zavallı şey. Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Teşekkürler, hayır. Sadece dinlenmeye ihtiyacım var. Al." Masaya tüm içeceklerimizi karşılayacak kadar para ve biraz bozuk para koyuyorum. Ben eşyalarımı toplarken ayağa kalkıyor, insanların yardım edemeyecekleri zaman attıkları o bakışla. "Bunu tekrar yapalım," diye ekliyorum, çoktan kapıya doğru yönelmişken.

"Evet, tamam. Daha iyi hissediyorum!"

* * *

Eve gitmeme üç saat var ve bunu yapmamam gerektiğini biliyorum ama doğrudan Luke Ellison'ın evine .

Birkaç blok ötede park ettim ve görünmemek için ağaçları kucaklayarak kapısına kadar yürüdüm. Ne zaman *gelmek istesem* böyle yapmamı önerirdi. Bekleyeceğini söyledi. Habersizce uğrasaydım ne bulacağımı düşündükçe öfkeyle kaynıyorum. Tam bir sahtekar. Kendini kadınların erkeği sanıyor- Kasabaya gelip tüm kadınları baştan çıkarabilen, onlara büyük hikayeler anlatan, daha önce hiç kimse için böyle hissetmediğini söyleyen romantik bir yazar.

Sadece bunun nadir ve özel bir şey olduğunu, hayatta bir kez paylaşabileceğimiz bir bağ olduğunu düşündüğüm için kendime kızmalıyım. Bittiğinde bile yanımda götürebileceğim ve taşıyabileceğim - sadece bana ait olan - bakıcılıkla, evde annelikle, banliyöde yaşamakla ya da herhangi bir şeyle ilgisi olmayan bir şey yaşamış olacaktık. Bu olacaktı. Sadece benim bildiğim lezzetli bir sırda ve beni tutacaktı. Çünkü onu tanıdığım bu kısa yazda, eğer "Evet, kabul ediyorum" dersem İtalya'ya gel" dediğimde, gitmediğim o yolu hala seçebilirdim. Bu bambaşka hayat hâlâ ulaşılabilirdi. Gitmesem bile, gösterilmişti. Ama şimdi bunu mahvetti. Kandırıldım. Hiçbiri özel değil.

Kamyoneti toprak yolda ve ben içeri girdiğimde mutfağın ışığı yanıyordu. Yan kapıyı çalıyorum ve karanlıkta bekliyorum. Beni gördüğünde yüzü , bir süre sonra üzgün olduğumu anlayınca yüzü düşüyor. Elimi tutmaya çalışıyor ama ben çekip kollarımı kavuşturuyorum. Kapının hemen içinde duruyorum, böylece görülme riskini göze almıyorum, gerçi burası bunun için fazla تنها.

"Merhaba. Seni gördüğüme çok sevindim ama mutlu görünmüyorsun."

"Lacy bu gece gelmeyi planlıyor mu?" Sertçe soruyorum, o da tavana bakıp derin bir nefes alıyor. Sonra bir an gözlerini kapattı, muhtemelen en iyi nasıl yalan söyleyip bundan kurtulacağını düşünüyordu.

"Hayır, bu gece olmaz," diyor ve bu kadar sözlü olmasına şaşırıyorum. "İçeri gelir misiniz lütfen?" Eliyle mutfakı işaret ediyor. Gözlerim tezgâhın üzerinde, buraya en son geldiğimde seviştığımız noktaya takılıyor.

"Sanırım gerçekten bilmem gereken tek şey bu, o yüzden gideceğim."

"Lütfen, Mel. Lütfen içeri gel. En azından bir dakikalığına. Bu şekilde bırakma."

Onu isteksizce, açık dizüstü bilgisayarının ve bir kadeh şarabın bulunduğu mutfak masasına kadar takip ediyorum. Bana bir kadeh teklif ediyor ama hayır diyorum, sonra loş tepe ışığının altında masaya oturuyoruz.

"Söyleyecek ne var ki?" Ben soruyorum.

"On gün içinde gidiyorum. Bunun senin kızgınlığınla bitmesini istemiyorum." "Ayrılacağını biliyor mu?"

"Bilmiyorum. Hiç gündeme gelmedi."

"Gerçekten mi? Çünkü aşık olduğunuzu düşünüyor - ilk görüşte aşk olduğunu söyledi."

"Ne? Birkaç kez takıldık, bu."

"Buna mı diyorsun?" Bu işe ne yatırım yaptığımı şimdi fark ettiğim için utanarak .

"Bekle. Yani kızgınsın. Bana mı?" diye soruyor, gerçekten kafası karışmış bir şekilde.

"Sen iyisin. Bu senin için dünyalara bedelmiş gibi davrandın. Beni İtalya'ya davet ettin, Tanrı aşkına. Sen-"

"Ve tüm bunları kastetmiştim. Sonra ortadan kayboldun. Benden kaçmak için kendi yazı grubuna bıraktığında, bir ipucu almam gerekmez mi? Ben Birkaç kez denemek için cesaretimi topladım, belki sen de aynı şeyi hissedersin diye ama hiç uğramadın, ilgime karşılık vermedin. Ne düşünmem gerekiyordu?"

"Lacy'yi ve kim bilir kaç kişiyi daha beceriyorsun. Ben bir aptalım. Hepsi kadar." Sanki gidecekmişim gibi ayağa kalktım ve o da karşı çıktı.

"Sana uzun yıllar süren zorlu bir ilişkiden sonra yeni bekar olduğumu ve seninle tanıştığım zamanki hissetmediğimi, o telaşı hiç söyledim.

-Seninle yaptığım gibi birinin yanında olma ihtiyacı. Bunu kastetmiştim. Hâlâ da öyleyim. Ama sen evlisin." *Evli* kelimesini söylediğinde Sesin birazcık kırılıyor.

"Bunu biliyorum." Tekrar oturuyorum, şarap bardağını masaya çekip bir yudum alıyorum, birkaç dakika zaman kazanıyorum çünkü bu onun söylemesini beklediğim son şey ve ne yapacağımdan emin değilim.

"Ailesi olan sensin.

Herkesin bizden haberi olsun. Elimden gelse tüm dünyaya anlatırdım, seyahatimi iptal ederdim, kendimden geçerdim."

"Böyle hisseden biri etrafta yatıp kalkmaz. .

Eğer o kadar özel olsaydım, o zaman..."

"Ben burada yanlış bir şey yapmadım. Başından beri pozisyonunuzu açıkça belirttiniz."

"Biliyorum. Yanlış bir şey yaptığını söylemedim. I-"

"Yazmak çok yalnız bir hayat ve ben arkadaşlarımı Boston'da bıraktım. Lacy ile senin gittiğin o gece tanıştım - kamyonetimden çıkıp kitapçıya gitmeni istiyorum."

"Bu adil değil," diyorum, o orada dururken onunla zarif bir şekilde kalmamın mümkün olmadığını biliyordum.

"Öyle değil mi? Bebek bakıcısına para harcamakla ilgili bir şeyler söyledi ve bir şeyler içmek isteyip istemediğimi sordu. Evet, birkaç kez seks yaptık. Sadece eğleneliydi, birkaç kez seks yapan iki bekar, yalnız insan. Hepsi bu."

"O çok daha fazlası olduğunu düşünüyor."

"Nasıl olduğunu bilmiyorum. neredeyse hiçbir şey söylemedik. Kelimenin tam anlamıyla birkaç kelime. Sadece stres atıyorduk, sadece seks yapıyorduk." Elini yüzüne sürüyor ve iç geçiriyor. "Onunla konuşacağım."

"Evet, muhtemelen yapmalısın." Yüzümün utançtan kızardığını hissediyorum. O haklı. Sinir krizi geçiriyorum. Bir şekilde ondan tek eşlilik istiyorum ki bu çok saçma.

"Bana burada bir şansım olduğuna dair herhangi bir işaret verseydiniz, bunu bozacak hiçbir şey yapmazdım. Ama sen kararını verdin. Değil mi?"

Buraya gelmeme neden olan öfke ateşi, şimdi onun tarafından dokunulma, onun tarafından tekrar sevilme ve bu işin bitmemesi için doğru şeyi söyleme özlemimle sönüyor. Hazır değilim. Seksin çok ötesine geçmesine izin verdim.

Bu gece buraya gelmemiş olsaydım, on gün içinde gidecekti ve ben küskün kalacaktım; anısı geçici bir pişmanlık acısı olacaktı ara sıra, ama geldim.

Hiçbir şey söylemiyorum. Sessizlik havada asılı duruyor. Kendimi duyabiliyorum.

Yutkun. Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. Tezgâha yaslanmış, lavabonun üzerindeki pencereden bakıyor, ikimizden birinin konuşmasını bekliyor. Bana doğru döndüğünde, onu sertçe ve zorla öpüyorum. Önce şok olmuş gibi görünüyor, sonra yüzümü tutup beni geri öpüyor.

Yatak odası.

saate , sadece iki saatim olduğunu, belki de onunla geçireceğim son iki saat olduğunu not ediyorum ve birlikte yatağına giriyoruz.

Bu sefer gitmeden önce duş alıyorum. Banyosunda havluyla durmuş saçlarımı eski haline getirirken, devasa spa küvetinin kenarına oturmuş beni izliyor. Ona gülümsüyorum. Gözümün önüne bir görüntü geliyor.

Zihnim, o gittiğinde bu anıları biriktirmeye çalışıyor. Bana bir şey uzattı.

"Bu ne için?" Tuhaf görünümlü bir telefona bakarak soruyorum - eski görünümlü kapaklı bir telefon.

"Bu bir kullandıkça öde anlaşması," diyor.

"Kullan-at telefon mu?" Dehşete kapılarak sordum. "Sanırım bunlar sadece suçlular için."

"Tekrar kapıma geleceğini geri aldım. İzi sürülemez."

"Biliyorum. Bu ürkütücü." Ona geri veriyorum.

"Eğer iletişimde kalmanın bir yolu." Çantamın üstüne koyuyor.

Başımı salladım.

Ben yan kapıdan çıkmadan önce beni tekrar öpüyor.

"Nerede yaşadığımı biliyorsun."

"Hoşça kal," diyorum ve ayrılamadan önce gitmek için hızla dönüyorum.

OceanofPDF.com

ÇOCUKLARIN OKULA GİTMESİ ve Collin'in "lanet olası titreşimli hastanenin" taşınması üzerinde çalışmakla meşgul olmasıyla birlikte, günde birçok saati kendime ayırabiliyorum. Yapabileceğim pek çok şey var. Aslında gibi üzerinde çalıştığım yazıyı . Collin bu konuda bana yardımcı olma nezaketini gösterdi ama şimdi bir saatten fazla konsantre olamıyorum. Aklım yasak düşüncelere, Luke'un , uzun zamandır hissetmediğim tutkuya gitmeden birkaç dakika geçirdim.

Kendime donmuş tavuk dışında bir şeyler pişirmeyi öğretmeliyim. Ben'in Cadılar Bayramı kostümünü hazırlamaya başlamalıyım. Ninja Kaplumbağa olmak istiyor. Çamaşırları yıkamalıyım. Yapmaya karar verdiklerimden başka bir şey yapmalıyım.

Pazartesi sabahı, bir gündüz hemşiresi tuttum ve öğlen gelip Claire'e benim yerime bakması için ona nakit para ödedim. Bu gerçeği düşündüğümde Claire beni ele veremez ve kurtulmamın tek nedeni bu, kendimi hasta hissediyorum. Ama yine de yapıyorum. Sonra Luke'un evine gittim. Kendime engel olamıyorum. Kendime yardım edemiyorum.

Cumartesi gecesi ben gittikten sonra beni bir daha göreceğini hiç düşünmediğini biliyorum. Böyle olması gerekirdi. Uzak durmayarak harekete geçirdiğim her şey benim suçum. Beni kollarına alıyor, bütün günü yatağında çırılçıplak geçiriyoruz, tekrar yapamayacak kadar bitkin düşene kadar sevişiyoruz. Sonra iki gün üst üste geri döndüm.

Beni ilgiye boğmasına izin veriyorum; her şeyi hak etmiş gibi kabul ediyorum. Havuz kenarında güneşleniyoruz ve ben onun benim için aldığı moda dergilerini okuyorum. Bazen, ben bir kadeh Chablis ile şezlongda uyuyakalırken, o da tam hayal ettiğim gibi dizüstü bilgisayarının kitabıyla uğraşıyor. Belgeseller ve romantik komediler izliyoruz; benim için yemek yapmaya çalışıyor ama sadece yanmış krepler ya da çıtır çıtır spagettiler yapabiliyor.

Birbirimize her şeyi anlatırız. Onun da kendisi gibi bir denizci olmasını isteyen ve başarısıyla gurur duymayı reddeden babasını biliyordum. O ilaç aldığı depresyonundan ve bunun onu nasıl değiştirdiğinden bahsediyor- Bazı günler umutsuzluğun yaklaştığını hissettiğini, düşmanın yaklaştığını fark ettiğini, tamamen mutlu olduğunu düşündüğü zamanlarda bile onunla savaştıktan umutsuz olduğunu. Dinlerken alnımı omzuna yaslıyorum. Ona kendi hayatımdan bahsediyorum.

ilk aşk, çocuğun beni ilk başta şefkatle öpmesi, ama vücuduma hiç dokunmaması, sadece itmesi, başımın üstündeki duvarda düz bir el, işi bitene kadar inlemesi - birkaç kez eşcinsel olduğunu açıklayana kadar kafamı nasıl karıştırdığı

Yıllar sonra. Çok sevdiğim bir kocam olduğunu biliyor... sadece bu her neyse ondan farklı bir şekilde.

Onun yatağına uzanıyorum. Bir yağmur fırtınası daha serin bir hava getirmiş ve açık pencereden içeri süzülüyor; bir dirseğinin üzerine eğiliyor ve ben yüzümü başka yöne çevirmiş uzanırken boştaki elinin parmaklarıyla sırtımın hatlarını izliyor

Çiseleyen yağmur pencere camında izler bırakıyor. Aşıkların sözlerini söylüyor ve yüzünü boynuma bastırdığında gözlerinin altındaki ıslaklığı hissediyorum, şimdiden bunun ne zaman biteceğinin yasını tutuyor.

Akşamları evdeyken, kullan-at telefon sessizde ve lavabonun benim tarafımda duran bir tampon kutusunun içinde saklı. Yatmadan önce banyonun kapısını kapatıp suyu akıtıyorum, böylece ondan gelen aşk mektuplarını okumak için birkaç dakikam oluyor. Yalan söylemek ve tamamen normal davranmak konusunda giderek ustalaşıyorum. Collin ve çocukların aynı olması beni korkutuyor. Garip bakışlar yok, şüphe yok. Hepsi iyi bir yalancı ve hilekâr olduğum için. Ev aynı, ön merdivendeki çatlak tamir edilmeli, televizyon her zaman açık.

Rachel ve Ben kumanda için kavga ederken ve ev ödevlerini yaparken, sehpa da bağdaş kurarken, Ralph yemek masasının altında yemek için yalvarırken oturma odası. Hayatım tamamen değişmiş gibi hissederken tüm bunlar nasıl aynı olabilir?

Son dört günü onun kollarında geçirdikten sonra bir akşam mesaj attı ve kış boyunca kalmak istediğini ve seyahatini belki bahara kadar erteleyebileceğini söyledi. Buna ne diyeceğimi bilemiyorum.

Rachel gözyaşları içinde eve geldi ve bana arkadaşı Katie'nin birkaç günlüğüne bizde kalmasına kesinlikle izin vermemiz gerektiğini söyledi.

"Tatlım, ne oldu?" Ona bir mendil uzattım ve kanepede yanına oturdum.

"Annesi onu götürüyor." "Ne demek istiyorsun?"

"Rolü alması bile önemli değildi, annesi o kadar ki. Dürüst olmak gerekirse, ona yardım etmeli ve buraya gelmesine izin vermelisin. Gidecek bir yere ihtiyacı var. Çıldırılmış gibi."

Kızım en iyi arkadaşını kaybediyor. Katie'nin kaçtığı gerçeğini düşünüyorum. Eğer gerçekten kaçsaydı, muhtemelen bir ya da iki hafta içinde seks ticareti yapıyor ya da bir uyuşturucu evinde olurdu. Hiç şüphesiz New Orleans'a gidecekti. Bu

Biri ne yaptığımı öğrenirse ve ailemiz böyle parçalanırsa Rachel olabilirdi.

"Tatlım, ailesinin onun nerede olduğunu bilmesi gerekiyor." "Anne, hayır!" diye hıçkırıyor.

"Onu ailesinden saklayamayız. Muhtemelen kayıp ihbarında bulunacaklarını ve bir polis gücünün onu bulmak için zaman harcayacağını anlıyor musunuz? Bu bir suçtur. Onun güvende olduğundan ve ailesinin nerede olduğunu bildiğinden emin olmalıyız."

"Anlamıyorsunuz!" diye bağıyor.

"Rach, ona yardım etmek istediğini ve bunun zor olduğunu biliyorum ama cevap bu değil. Şu anda nerede olduğunu biliyor musun?"

"Kimseye söylemeyeceğim. Senin havalı olman ve bize yardım etmen gerekiyordu. Bu tam bir saçmalık!" Odasına koşuyor ve kapıyı şiddetle çarpıyor.

Collin eve gelir ve garaj kapısından içeri girer, tam o sırada kapının çarpmasıyla irkilir.

" oluyor?" Ben Rachel'ın bir kaçağı barındırmak istediğini anlatırken, o eşyalarını yere bırakıp beni yanağımdan öpüyor.

"Onunla konuşmalı mıyım?" diye sorar. "Ben olsam ona biraz zaman verirdim."

"Katie'nin babasını şehir kulübünden biraz tanıyorum. Jerry. Gerçekten çirkin bir duruma benziyor. Karısı öğrendiğinde ortak banka hesabını boşaltmış. Karısı taşınmadan önce bir hafta arabasında yaşadığını söylüyor."

"Vay canına. Rachel çocukları söylüyor. Katie'yi bir daha asla göremeyeceğini düşünüyor," dediğimde Rachel odasından çıkıp babasını manipüle ediyor. Kollarını onun beline doluyor ve asıyor. Bazen işe yarıyor, ama bana bunu anladığını gösteren bir bakış atıyor.

"Baba," diye sızlanıyor, "seninle konuşabilir miyim?"

Ve böylece hikayeyi daha fazla gözyaşıyla tekrar anlatması için onu odasına götürüyor. Onun iyi bir polis olduğunu anladım. Sadece çocuklar değil

Muhtemelen onu seçerim, eve ekmek getiren o. Birden dizlerimin bağı çözüldü ve oturdum. Benim bir işim yok. Tüm mal varlığımız ortak. Hesabımızı asla boşaltmam ve şimdiye kadar olduğumdan daha bencil ve korkunç olmam. Biri ailemizi tek başıma yok eder ve her şeyimi kaybederim. Aklımın bir köşesinde bunu biliyordum ama Katie'nin ailesinde olduğu gibi bunun da patlamasına ne kadar yakın olduğumu düşündükçe kahroluyorum.

Telefonum masanın üzerinde çalışıyor. Arayan Lacy. .

"Lacy, merhaba." Ertesi gün bardan aniden ayrıldığım için tekrar özür dileyen bir mesaj ya da başka bir şey göndermeliydim, ama tükendim. Onu düşünmedim bile. O ağlıyor. "var?"

"Erkekler pisliktir. Hepsi aynı."

Dumanı dışarı verdiğini ve sigarasından bir nefes daha çektiğini duyuyorum. "Olamaz. Ne oldu?" Kendimden nefret ediyorum.

Tam bir yalancıyım.

"Pazar günü beni aradı ve artık benimle görüşemeyeceğini söyledi. Aynen böyle."

"Aman Tanrım, bu korkunç. Nedenini söyledi mi?"

"Hayır! Bir açıklama bile yok. Sadece şu anda bir şey aramıyor. Hangi adam arıyor ki? Hiç kimse. Cevap hiçbirisi. Hepsinin canı cehenneme."

"Çok özür dilerim."

"Sorun ," diye sızlanıyor, burnunu çekiyor. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Bana cevap vermememi söyle Joe. Şerefsiz beni günde yüz kere arayıp duruyor."

"Lacy. Aman Tanrım. Sen-" Bir kez daha onu ihbar etmesini söyleyerek onu daha fazla üzme istemediğim için kendimi durduruyorum. "Yapma. Yapma. Cevap verme. Bunun geçmişte kaldığını ve bir daha asla cevap vermeyeceğini söylemiştin."

"Evet, ama bunu hep söylüyorum. Tanıştığın her erkek sadece birkaç sakso çekip gittiğinde bu o kadar da kolay olmuyor."

Luke adam değil ama bunu asla bilemeyecek.

"Hepsi aynı. Benden bu kadar."

"Hayır, değilsin, ama," diye onu teselli etmeye çalışıyorum. "Evet, öyleyim."

"Lütfen, Joe'yu görmeyeceğine söz ver. Bunu düşün, nasıl bir şey olduğunu hatırla - özürlerin etkisi geçtikten sonra neler olacağını."

"Biliyorum," diyor şarkılı bir tonda, sanki ağır bir saldırıdan değil de onun tütün çiğneme gibi kötü bir alışkanlığından bahsediyormuşuz gibi.

"Bu hafta sonu Rodney'de bir şeyler içebilir misin?"

"Evet, yani Collin'e soracağım ama eminim bir süreliğine gizlice kaçabilirim." Bunu söylerken, planları kabul edip sonra Luke'u görmeye gitmek için iptal ederek onu kullandığımı hayal ediyorum. Bunu yapmayacağıma dair kendime söz veriyorum. Onun için orada olacağım. Ocağa gidip ısıttığım kızartmayı kurcalıyorum.

Collin dışarı çıktığında, elbette bir şekilde Rachel'ı Katie'nin nerede olduğunu söylemesi için ikna etmişti. Kollarını arkamdan doladı ve Üstünden bir parça brokoli çalın.

"Donmuş!" Uyarmaya çalışıyorum ama ben daha kelimeleri çıkaramadan ağzına atıyor.

"Hayır, bu iyi," diyor, tiksinişmiş bir bakışla eline tükürüyor ve ben de gülmekten kendimi alamıyorum. "Katie alışveriş merkezinin yemek bölümündeymiş, ben de gidip Jerry'yi arayacağım."

Yemekten sonra, odasında somurtan Rachel dışında hepimiz *Survivor*'ı izliyoruz. Uyuyakalmış olmalıyım, çünkü uyandığımda Ben yataktaydı ve Collin'in mutfaktan bir iş görüşmesi yaptığını duyuyorum. Üzerime bir battaniye çekmiş. Bir süre televizyonun mavi ışığında oturuyorum. Tanrı'nın gazabıyla ilgili gördüğüm rüyadan sıyrılıyorum - Pazar okulundaki resimli kitaplarda olduğu gibi görünen bir Tanrı. Gri bir Gandalf sakalı, tüy gibi beyaz saçları ve çatık kaşları; ağzı kınamanın ortasında açık, parmaklarından şimşekler uzanıyor ve Yerdeki karıncalar gibi daireler çizerek koşan, bağışlanmak için yalvaran ama çok geç kalan günahkârlar.

Bunu yapmak zorundayım. Hayatımdaki güzel olan her şeyi mahvediyorum. Yarın Luke'a gidip İtalya'ya gitmesini ve onu bir daha göremeyeceğimi söylemeliyim. Asla. Yapmak zorundayım.

Collin'e bakıyorum, tezgâhtaki işine eğilmiş, telefonunu kapatmış. Keşke ona ne kadar üzgün olduğumu söyleyebilseydim.

"Uyanmışsın," diyor ona baktığımı görünce.

"Özür dilerim, bu kadar yorgun olduğumu bilmiyordum. Hâlâ çalışıyor musun? Saat çok geç oldu."

Gidip yanına oturuyorum, bilgisayar ekranı karanlık odada parlıyor. Çok sayıda hesap tablosu görüyorum ve umarım şu anda onun işi hakkında konuşmaya başlamamışımdır çünkü çok yorgunum ve üzüntümü maskeleyecek gücüm yok.

"Yapabilirim."

"Rachel nasıl? Aslında sormalıyım, birden ona kadar bir ölçekte, Katie'nin babasını aradığımız için bizden ne kadar nefret ediyor-daha doğrusu, muhtemelen sadece benden?"

"Senden nefret etmiyor. Gel . Hadi yatağa gidelim."

* * *

Daha sonra, yumuşacık yorganın altında, derin uykuya dalmış olan Collin'e doğru dönüyorum ve kollarımı geniş omuzlarına doluyorum. Öyle sıkı sarılıyorum ki

yüzümü sırtına gömmek istiyorum. Çok ama çok üzgünüm. Başının arkasını öpüyorum ve bunu düzeltebilmek için dua ediyorum.

Ertesi sabah Luke'a mesaj atıp o gece uğrayacağımı söyledim. Claire için bir daha bakım kiralamayacağım, her ne kadar bunu hemen şimdi yapmak ve bu işi bitirmek istesem de. Bunu hiç yapmamalıydım. Tehlikeliydi. Bunu telafi etmeye çalışıyorum. Ona öğle yemeği getirdim ve sert bir Salisbury bifteği ile elma püresi yerken yanına oturdum ve en sevdiği dizilerden biri olan *Altın Kızlar*'ın tekrarlarını izledik. Daha iyi bir aşçı olacağıma dair kendime sessizce söz veriyorum.

Zihnimde bir kefaret listesi yapıyorum.

O gece, Lacy ile bir saatliğine buluşmam gerektiğini, onun bir şeyler yaşadığını söylüyorum. Yapmam gerekenden başka bir şey düşünmeme izin veremem. Pes etmeme, fikrimi değiştirmeme, yüzü buruştuğunda zayıf düşmeme izin veremem. Ona geri vermek için kullan-at telefonu getireceğim. Artık iletişim yok. Bunu sonsuza bitireceğim. Hayatına devam edecek. Collin'i ve çocuklarımı düşünmek zorundayım, onun duygularını umursayamam. Arabayı sürerken bunu kendi kendime yüksek sesle söylüyorum. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor.

"Allah !" Gizli evinden birkaç blok ötedeki park yerime giderken direksiyonu yumruklayarak çığlık atıyorum.

Mülküne ulaştığımda gözyaşlarımı siliyorum ama gözlerimden akmaya ve düşmeye devam ediyorlar. Sakinleşmek için bir dakika bekledim. Ne söyleyeceğimi prova ettim. Kısa ve öz olacak, böylece fikrimi değiştirecek bir şey yapmadan arkamı dönüp gidebileceğim. Garaj yoluna doğru yürüyorum. Derin bir nefes alıyorum. Veda edeceğim. Bu bir veda.

Ben geldiğimde kapı açıldı. Garip olduğunu düşünmüyorum. Belki de gecenin esintili havasını içeri almak için öyle bırakmıştır diye düşünüyorum. Belki de verandada bir kadeh şarabın tadını çıkarıyordu ve yeniden doldurmak için içeri koşmuştu. Ben yapmadım.

Kapının aralık olmasının ne anlama geldiğini biliyordum ve onu kapatmamalıydım. Hiçbir şeye dokunmamalıydım.

Çantamı tezgâhın üzerine koyup başımı eğerek belki bir duş sesi ya da üst kattan gelen ayak seslerini dinlemek için ona sesleniyorum. Cevap yok. Ses yok. İşte o zaman mutfağın zemininde telefonunu fark ettim. Telefonu cam ekran kırılmış ama çalışıyor. Bu beni duraksatıyor. Düşürdüyse neden orada öyle bıraksın ki? Oturma odasına baktığımda, kanepenin minderlerinin yere atıldığını görüyorum. Çok sessiz. Ne haltlar dönüyor burada?

Adını tekrar söylüyorum; onu bulmak için bağırırken ve kapıları açarken kalbim hızlanmaya başlıyor. Bir soygun mu oldu? Merdivenleri çiziyorum ve biraz paniklemeye başladım. Evde olmalıydı. Üst kattaki aile odasında televizyon açık ama kimse izlemiyor. Kapattığımda, sessizlik kulaklarımda çınlıyor. Yatak odasının balkonuna açılan Fransız kapılarını görüyorum. havuza bakıyor, açık. Balkona çıktığımda, onu görmeden önce bile bir tedirginlik hissediyorum.

Arka bahçe, ağaçlardan damlayan İspanyol yosunlarıyla kaplı ve dallarda görünmeyen ağustos böceklerinin sesiyle uğulduyor. Gecenin yoğun havasında nem hissediliyor. Onu aramayı düşünüyorum ama az önce telefonunu aşağıda gördüm. Birdenbire, umutsuzca, beni buraya getiren son birkaç ayda verdiğim her kararı geri alabilmeyi, asla göremeyeceğim bir şeye tanık olmayı diliyorum.

O orada. Onu yüzme havuzunun verandaya yaydığı gölgeli mavi ışıktaki görüyorum. Havuzun yanındaki beton levhanın üzerinde yatıyor. Kan şeritleri başının arkasından havuzun giderine doğru bir nehir oluştuyordu.

Merdivenlerden koşarak indim ve onun yanında diz çöktüm. Yüzünde bir Belirgin bir solgunluk. Ürkütücü, cansız bakışlarından ve gözlerindeki parıltıdan öldüğünü anlayabiliyorum. Elimin tersiyle boynuna dokunuyorum. Soğuktu.

Çılgılık atmıyorum. Burada olduğumu kimsenin bilemeyeceğini hemen anlıyorum. Cesedinin başında feryat etmek istiyorum ama yaşadığım büyük şok, önümüzdeki birkaç dakikayı yıkılmadan ve duyulmadan geçirmeme yardımcı oluyor.

Havuz güvertesinden yatak odasının balkonuna bakıyorum. Düştü mü? Atladı mı? Ona bir daha dokunamam. Dışarı çıkmam lazım. Buradan çıkmam gerek.

Olduğum yerde donup kaldım, burada bana dair bir kanıt olup olmadığını merak ediyordum. Ofisine gidip çekmecesini karıştırdım. Hiç adımı ya da numaramı yazdı mı? Geçmiş ziyaretlerimde arkamda bir şey bırakmış mıydım?

Küpe mi? Hiçbir şey görmüyorum ama titriyorum, doğru düşünemiyorum. Yatak odasına, komodinin çekmecelerine, banyoya baktım. Dikkatliydim. Sonra yatağın yanındaki küçük çöp kutusunda bir prezervatif görüyorum. Kahretsin, belki de artık gerçekten dikkatli olmak imkansızdır. Kontrolden çıkmama izin veriyorum. Derin bir nefes alıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

panik yaratıyor. Bir kâğıt mendil alıyorum ve parçalanmış bir böceğin kalıntılarını toplar gibi kirli prezervatifi . Cebime sokuyorum. Titreyerek ahşap merdivenden aşağı koşuyorum ve geldiğim yan kapıya yöneliyorum.

Onun telefonu! Beni sadece kullan at numaradan aramıştı ama işi şansa bırakamazdım. Telefonunu alıp çantama koyuyorum ve sonra gereken bir şey daha yapıyorum. Parmak izlerimi kapı koluna sürüyorum ve kapıyı kapatıyorum. Bir kaza, bir intihar ya da -zihnimi tam olarak boşaltamıyorum- bir cinayet mahallini kurcalıyorum.

Buna inanamıyorum. Muhtemelen bir cinayet. Arabama geri koştum. Onunla kalmadım bile. Ben bir canavarım.

Körfeze giden arka yollardan gidiyorum. Demiryolu rayları ve toprak yollarda camları indirerek çok hızlı sürüyorum, acımdan kaçmaya çalışıyorum. Sonunda körfezin تنها bir bölgesine ulaştığımda, arabama oturup aramayı yapıyorum. Yapmak zorundayım, onu orada tek başına bırakamam. İzi sürülemez diye kullan-at telefonu kullanıyorum ve 911'i arıyorum. Daha önce hiç aramamıştım, korkuyorum.

"911. Acil durumunuz nedir?" diye sorar ses.

"Uh, ben ses duymadım, sadece birinin... sağlık kontrolü yapması gerektiğini düşünüyorum." Sesimi kalın bir aksanla maskeliyorum.

"Acil durumun adresi nedir ?" "806 Holland

Lane."

"Tamam, tatlım. Kimseyi gördün mü, yaralı var mı? Tam olarak ne tür bir gürültü?" diye soruyor operatör ve ben kelimelerimin üzerinde tökezliyorum. Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. Bunların hiçbirine hazırlıklı değildim. Onları dışarı çıkaracak bir şey olmalı, o anda tek düşündüğüm bu. Zavallı, tatlı Luke, yalnız, incinmiş. Yaralı değil. Öldü.

"Bilmiyorum, belki bir kavga gibi. Sanırım bir çılgılık ya da onun gibi bir şey." "Peki adınız nedir hanımefendi, şu anda orada mısınız, komşu musunuz?" Benim adım mı? Panikledim ve başka bir şey söylemeden telefonu kapattım.

Arabamın kapısının açılış sesi hiçlikte yankılanıyor. Terk edilmiş bir rıhtıma doğru yürüyorum ve mide bulantımı kontrol etmek için yıpranmış demirlere tutunuyorum. Çantamdan paramparça olmuş telefonunu çıkarıp kullan-at telefonla birlikte tutuyorum. Su cam gibi ve durgun, ama ufkun hemen ötesinde, dört milyon millik vahşi ve tüketen bir deniz var. İkisini de derinliklerine attım. Ay ışığı bir anlığına, aşağıya doğru süzülüşlerini izlememe izin veriyor. karanlık suyun altına gitti.

Onun adı boğazıma takılıp boğulana kadar bağırarak istiyorum ama burada bir dakika daha geçiremem. Eve gittiğimde normal ve sakın görünmem gerekiyor. Kızarmış yüzümü ve şişmiş gözlerimi açıklamak için Lacy ve bana söylediği korkunç şey hakkında bir yalan uydurmam gerekiyor. Bu noktada bunu saklamanın bir yolu yok.

Polis şimdiye kadar orada olmalıydı. Ambulans da gelecektir. Muhtemelen medya da. Bu kasabada kimse garip koşullarda ölmez. Kalp hastalığı ve ara sıra araba kazası buralarda olan tek şey.

Vücudunu, uyurkenki halini gösterecekler miydi - keşke bu kadar çok kan olmasaydı. Eve dönerken, ışık nöbetlerim var-

Gerçekten orada değilmişim gibi baş dönmeleri, çok hızlı ayağa kalkmak ve bir anlığına siyah görmek gibi. Böyle bir şey olamaz. Kendimi sakinleştirmeye çalışmak için manik düşüncelerimi nereye yönlendireceğimi bile bilmiyorum Çünkü ne olduğunu bilmiyorum. Zihnim tutunacak herhangi bir senaryo yaratmaya, bunu anlamlandırmaya çalışıyor. Göğsümde bir acı yumağı hissediyorum. Eve gidip çocuklarıma sarılmak, kocamı öpmek ve bunların hiçbiri olmamış gibi davranmak istiyorum ama aynı zamanda eve nasıl gidebileceğimi de bilmiyorum. Günahımın ağırlığının üzerime çöktüğünü ve altında kalabileceğimi hissediyorum. Bir an, kısa bir an, sessizce iskenin ucundan kaymayı ve pırıl pırıl suya girmeyi düşündüm, ta ki üzerimden geçen bir tırnak kadar ince ay dilimi ve o parlak suya değen ağaç gölgeleri yüzey kalmıştı.

Ama yapamam. Ailemi korumam gerek. Luke Ellison'ı tanıdığımı asla bilmemeliler.

Evin garajına girdiğimde Ben'in içerideki sesini duyabiliyorum, bir şey yüzünden sinir krizi geçirdiğini biliyorum. Birkaç dakika arabada oturup dikiz aynasından yüzümü inceliyorum. Gözlerimin altındaki rimel lekesini silmek için kolumu kullanıyorum ve kendime *normal davranmamı, ailemi düşünmemi* söyleyerek birkaç derin nefes alıyorum. Garajdan içeri girip feryatları takip ederek oturma odasına gittiğimde, Collin'in kucağında yere yığılmış, "Özür dilerim, özür dilerim baba," diye tekrar tekrar ağlayan Ben'i tuttuğunu görüyorum. Bu alışılmadık bir sahne değil. Bazen Ben şiddete başvurduğunda, birini incittiğini fark ettiğinde gözyaşlarına boğuluyor ve pişmanlık duyuyor. Collin kontrol altında olduğunu söyleyen bir bakış .

"Hey, dostum. İyi misin?" Ben'e soruyorum.

Bana doğru koşuyor ve kollarını belime doluyor, hâlâ üzgün olduğunu söylüyor. "Sorun değil dostum," diyor Collin. "Neden gidip dişlerini fırçalamıyorsun ve

"Pijamalarını giy."

"Tamam," diye hıçkırır Ben ve koşarak odasına gider.

"Ne oldu?" Collin'in dudağındaki kesiği görerek soruyorum. "Bir matematik sorusuna sinirlendi."

"Oh hayır, iyi misin?"

"Evet. İyiymiş. Sınıfındaki bir çocuk ona aptal demiş, o da sorunu kendi başına çözmeye karar vermiş ve...evet. Pek iyi gitmedi."

"Oh, tatlım..."

"yok, ben hallettim. O iyi. Sana ne oldu? Mel, berbat görünüyorsun, alınma. Ağlıyor muydun?"

"Artık iyiyim. Lacy zor bir dönemden geçiyor. Joe'nun yaptığı şeyler, ona yaptıkları yanına kâr kalıyor. Bu beni yiyip bitiriyor. Keşke bir şeyler yapabilseydim. Bazen iyi bir ağlamaya ihtiyacın oluyor. Bu çileden çıkarmanın da ötesinde, biliyorsun."

"Bir şey yapmamı istiyor musun - Joe ile konuşmamı ya da..."

"Hayır! Hayır, söz verdim. Bu konuda konuşmamıza gerek yok. Çok yorgunum."

"Ben de."

"Bu gece her şeyle ilgilendiğin için teşekkürler," diyorum. Collin yanıma gelip yanağıma bir öpücük konduruyor ve bana sarılıyor.

"Tabii ki. Aç mısın?" diye soruyor ve birden cebimdeki peçeteye sarılı prezervatifi hatırlıyorum. Ondan geri çekildim, korkmuştum. Bir şekilde bir şişkinlik hissedecek ya da bazen sarıldıktan sonra beni yakınında tutmak için tatlı bir şekilde yaptığı gibi ellerini arka ceplerime sokacak.

"Çok yorgunum. Banyo yapacağım."

Çantamı yere bırakıp bir süre karıştırıyorum, bir sebepten dolayı aniden geri çekilmişim, bir şey arıyormuşum gibi görünmek için. Fark etmedi. Bu sadece benim paranoyaklığım. Sadece mutfaka doğru yürüdü.

"Tamam, sana bir bardak şarap getireyim."

"Eminim tüm sonra senin de bir tane işine yarayabilir," diyorum hafiflemeye çalışarak.

"Oh evet."

Gülümsüyor ve raftan bir şişe alıp açacak için çekmeceyi karıştırdığını görüyorum. Onun görüş alanından çıkıp banyoya koşuyorum ve banyo için suyu çalıştırıyorum. Cebimden prezervatifi çıkarıp sifonu çekiyorum. Kavurucu sıcak sudan buhar yükselirken başımı dizlerimin arasına alıp küvetin kenarına oturuyorum. Kendimi tutmam gerekiyor.

Collin içeri girip küvetin kenarına benim için bir bardak kırmızı koymadan önce kapıya hafifçe vuruyor. Ben'in sakız kokulu köpük banyosunu kullandım ve odayı şeker kokusuyla doldurdu. Koku yüzüne vurduğunda yüzünü buruşturuyor.

"Cabernet ve sakız. Lezzetli."

Beni alnımdan öpüyor. Yaptığı şakaya gülmek için kendimi zor tutuyorum. "Saints maçının sonunu izleyeceğim."

Medya odasına yöneldi ve bu gece daha fazla gösteri yapmak zorunda olmadığım için çok rahatladım. Buna gücüm yok.

Luke'u etrafını saran sağlık görevlileriyle hayal ediyorum. Bir adli tabip, kardeşi olay yerine çağırılıyor. Ne oldu? Kendini öldürmüş olabilir mi? Neden? Bu hiç mantıklı değil. İtalya planları vardı ve...hayır. İkinci kattan atlamak. Kafası betona o şekilde, sadece bir bacağını kırabilirdi, o kadar. Kalbimde bunun olmadığını biliyorum. Geriye kaza kalıyor. Sarhoş mu oldu? Evde bir öfke ya da hüsrana nöbeti mi geçirdi? Belki de başka bir sevgilisiyle kavga etmiştir?

Birçok açıdan onun hakkında yaklaşan dişçi randevusuna ve en sevdiği çocukluk anısına kadar her şeyi biliyordum. Birçok yönden de onu hiç tanıımıyordum. Ona zarar vermek isteyen biri var mıydı? Eğer Lacy ile yatıyorsa, başkalarının olmadığını inanacak kadar aptal mıyım? Ünlü bir aşk romanı yazarı

kasabadaki her ev kadınının beceriyor olabilir ve biri sahiplenip kıskanabilir.

DNA'yı düşünüyorum, eğer evi bir suç mahalline dönüşürse. Hatta eğer Benimki çarşaplarda, camlarda, her şeyde , hiç hız cezası bile yemedim. Kontrol etmeleri için hiçbir veri tabanında yer almam. Böyle bir düşüncenin aklımdan geçtiğine bile inanamıyorum. Tüm bunlar başlamadan önce sonbahar kermesi için gönüllü olmaktan kurtulmak en büyük odak noktamdı ve şimdi potansiyel bir suç mahallindeki parmak izlerini siliyorum.

Ona ne olduğunu bulmayı tam zamanlı işim haline getirmeliyim, böylece onun kim olduğunu bildiğimden asla şüphelenilmeyecek, böylece bana geri dönmeyecek. Ben orada değildim. Onunla hiç tanışmadım. İfade ya da DNA istemek, hatta adımı ağızlarına almak için tek bir neden bile bulamıyorlar.

Benim için imzaladığı romanının hâlâ bende olduğunu hatırlıyorum. Banyodan çıktıktan sonra hafif bir bornoz giyiyorum ve sessizce aşağı iniyorum. Collin oturma odasında futbol maçını izliyor. Telefonuyla meşgul, ben de sessizce genellikle yazı yazdığım ön oturma odasına yürüyorum ve kitabının durduğu çekmeceyi açıyorum, kitap kapağı yok, sadece çıplak, sıradan yeşil bir kapak, arkaya itilmiş ve dergilerle kaplı.

Dikiş malzemeleriyle dolu sepetin içinden, La-Z-Boy'un yanından, yazmak için çok uğraştığım sayfaları çıkarıyorum - sonunda yazmaya değer olduğunu düşündüğüm bir şey buldum - ama bu ilişkinin her kirli ayrıntısını anlatıyor. Gelecekte bir gün, belki yıllar sonra, bu olay çoktan geride kaldığında, iyi bir roman olabileceğini düşündüm. Hiçbiri gerçek değil, diyebilirim, sadece benim hayal gücüm, elbette. Sadece kurgu. Bunu ateşli bir aşk romanı olarak satabilirdim.

Neye dayandığını kimse bilemezdi. Kurgulanmış ya da kurgulanmamış, artık var olamaz. İyi ki kağıda yazmışım ve bilgisayarda hiçbir iz bırakmamışım.

Ahşap zeminde sürünerek geri dönüyorum ve çamurluktan spor çantamı alıyorum. Kitabı ve taslağımı çantanın dibine, spor ayakkabıların ve çıkıntılı bir yoga matının altına tikiştiriyorum. Sonra yukarı çıkıyorum ve çantayı yarıya kadar dolabımızın arkasına saklıyorum... dışarı çıkarıp kitabı ve taslağı yakarak kül edebileceğim zamana kadar.

Birkaç gün geçiyor ve Collin'i ara sıra bana bakarken yakalıyorum, belli ki uzaklarda bir yerde, dalmışım; mutfak lavabosunun başında durduğumu, pencereden baktığımı, ellerimin bir zamanlar bulaşıkları kurularken şimdi iki yanımda, birinde havlu, diğerinde kulpundan kupa, hareketsiz olduğumu bilmediğimde. Zihnim Luke'un cansız bedenini gördüğüm anı tekrarlıyor.

Telefonuma bir mesaj geliyor. Beni şimdiki zamana geri döndürüyor ve okumak için parmağımı ekrana götürüyorum. Yazı grubu bu hafta iptal edilmiş. Mia bir grup mesajı göndermiş. Herkesten gelecek mesajlara sinirlenerek iç geçiriyorum ve sonra Jonathan'ı düşünüyorum. Herkesi ne kadar huzursuz ediyordu, Luke'tan ne kadar nefret ediyordu. Grup neden iptal edildi?

Birdenbire mi? Aniden kesilene kadar adını koyamadığım bir şeyin dalgalandığını hissediyorum.

"Yardım ister misin?" Collin çoğu zaman mesafemi fark etmiyormuş gibi davranıyor ama eminim çocukların fark etmesini de istemiyordur. O Elimden bulaşık havlusunu alırken beni korkutuyor. Bulaşık makinesinden temiz bir yemek tabağı alıyor ve onu kuruluyor.

"Oh. Hayır, zorunda ..."

Ama kupayı çoktan elimden alıp tezgâhın üzerine koyduğunu görüyorum. "Teşekkürler."

"İyi misin?" diye soruyor ve iyi olmadığımı hissettiğini biliyorum. Her yalnız kaldığımda ağlamaktan gözlerimin altındaki torbaları gördüğünü biliyorum ama yine de nazik. Ayrıca endişelenmeye başladığını da söyleyebilirim.

"Gerçekten çok yorgunum. İyi uyuyamıyorum, üzgünüm."

"Bu Joe Brooks meselesi seni etkiliyor. Belki de kızdırsa bile doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapmalısın..." Duraklıyor, adını unutuyor.

"Lacy."

"Evet, bence bu duruma düşmeniz gerçekten haksızlık."

"Mesele onu kızdırmak değil, onu tehlikeye atmak. Ve onun bir küçük çocuk. Eğer Joe gördüğüm şeyi yapabiliyorsa... ve bu barın içinde sadece birkaç adım ötede insanlar varken. Tamamen riskliydi. O olabilirdi

Yakalandı... Gidip ona özel olarak ne yapabilir ki? Kendini Tanrı sanırım. Çıldırmasının sebebi ben olamam."

Collin kolunu omzuma doluyor ve beni kendine çekerek başımı öpüyor.

"Peki, neden gidip biraz dinlenmiyorsun? Bu gece sipariş verebiliriz. istiyorsun."

"Teşekkürler."

Teklifini kabul ettim. Yatak odamıza çıktım ve özenle yapılmış yatağa uzandım. Tavandaki vantilatörün başımın üzerinde dönmesini izliyor ve kendimi ağlamamak için zorluyorum. Luke'u düşünmemeye çalışıyorum, kafatasının arkası havuzun güvertesine yaslanmıştı. Kolları iki yana açılmıştı, elleri gevşekti. Birlikte geçirdiğimiz öğleden sonraları onun ellerini inceleyerek, her bir parmağını öperek zaman geçirmiştım. Kontrolümü kaybetmemek, çocuklarımla yemek masasına kırmızı bir burun ve şiş gözlerle oturmamak için hızla başka bir şey düşünmeye çalışıyorum. Kapı hafifçe vuruluyor ve Rachel kafasını içeri uzatıyor.

"Anne?" diye fısıldıyor, muhtemelen Collin'den beni uyandırmaması için talimat almış. Hızla doğrulup ona dönüyorum.

"Evet, tatlım."

"Babam akşam yemeği için ne sipariş etmek istediğine bakmamı söyledi."

"Ne istiyorsun, tatlım?" Sorduğumda şok olmuş gibi görünüyor. Abur cubur önerip öneremeyeceğini bilmediğini söyleyebilirim.

"Pizza alabilir miyiz?"

"Elbette," diyorum hızla ve gözlerinin açıldığını görüyorum. "Gerçekten mi?"

"Evet, devam et ve siparişini ver. Büyükanne Claire için yarım sosis almayı unutma." Rachel ben fikrimi değiştirmeden kapıdan çıkıyor. Ben'e evet dediğimi söylediğini duyuyorum ve Ben ciyak ciyak sevinçli bir ses çıkarıyor. Belki de sağlıklı yiyecekler konusunda çok titizimdir. Claire'in zamanında kraliçeler gibi yer ve her gün kırmızı şarap içerdi. Zengin yiyecekler, pişmanlık yok. Tam bir ateş parçasıydı, özgür bir ruhu vardı. Eskiden çok yakındık ve onu özlüyorum.

Pizzamızla birlikte doğaçlama bir film gecesi yaptık. Claire'i kanepenin ucuna oturup televizyonu görebileceği bir yere götürdüm. Ben ona üzerinde en sevdiği sosis dilimi olan bir tabak getiriyor. Bu gece mutlu bir ruh hali içinde ve bu evdeki havayı da mutlu etti. Hayatı çok kolaylaştırıyor. Rachel koltuğa uzanmış, uzun bacaklarıyla televizyonda geziniyor.

o yemek yerken. Collin ve ben kanepede otururken, ayaklarımı onun bacağının altına sokmuş, Ben yerde sehpaye yaslanmış, bir şeyler atıştırıyor ve kanalları çevirerek hepimizin izlemeye razı olacağı bir şeyler bulmaya çalışıyordu.

Bacaklarımın üzerinde bir battaniye ile kanepenin koluna yaslanmış, dilimimdeki soğanları topluyorum. Onu hak etmiyorum.

Ben, *Oyuncak Hikâyesi 2*'de durduğunda Rachel "Hadi canım. *Elm Sokağında Kabus* iki kanalda, biz..." Ona baktığımda durdu. Ben'in çok küçük olduğunu biliyor.

"Sadece söylüyorum. Neredeyse Cadılar Bayramı. Korkutucu bir şey."

"Peki ya *Hayalet Avcıları*?" Collin tarafsız bir seçim sunmaya çalışır.

"Eğer kadınlarla olansa, o zaman tamam." Rachel telefonunu bırakır, kendini bu çok önemli tartışmaya hazırlıyor. Collin'in hiçbir şeyden haberi yok. "Ha?"

"Merhaba. Melissa McCarthy'li yeni versiyonu mu?" Rachel, benim tomurcuklanan feministim.

Collin omuz silkiyor. Ben'in üzerinde çalıştığım Ninja Kaplumbağa kostümünü elime alıyorum ve yan masanın ışığını açıyorum. Donatello olmakta ısrar ettiği için önünde *D* harfi kabartması olan kemerini bitirmem gerekiyor.

"On Demand'e git Ben," diye emrediyor Rachel, kadın için heyecanlı bir şekilde

Hayalet Avcıları gösterimi. Ben doğru düğmeleri bulmaya çalışarak etrafta dolaşıyor ve yerel haberlere geliyor. Birdenbire Luke'un yüzü yetmiş inçlik bir televizyonda yüksek çözünürlükte tam önümde beliriyor.

Solgunlaştım. Hareket etmiyorum, Collin'e bakmıyorum. New York'tan haberler alıyoruz.

Orleans ve günde bunun gibi on hikaye var. Bir saniye sonra Rachel, Ben'e On Demand için 1000. kanala gitmesi için bağırarak ve her şey bitecek. Yüzümü görmelerine izin veremem. Kalbim çarpıyor, kulaklarım çınlıyor.

"Eeew. Değiştir," diyor Rachel, telefonundan başını kaldırarak.

Ben ona uzaktan kumandayı fırlatır ve kumanda duvarla aşk koltuğunun yan tarafı arasına düşer, ulaşamaz.

"Çocuklar, hadi." Collin ayağa kalkıp Rachel'a yardım ederken Ben bir basketbol oyuncusunun şutu engellemesi gibi arkasında dans eder, kumandayı geri aldığı anda çalmaya hazırdır.

Gözlerimi Luke'un yüzünden alamıyorum. Haber sunucusu olay yerindeki bir muhabire geçiyor. Janelle Johnson elinde mikrofonla Luke'un evinin önünde duruyor ve bir teleprompter okuyor. Yorumunu cümlelerin ortasında yakalıyorum.

"Polis onu burada, kiraladığı evin arka bahçesinde buldu. Tanınmış aşk romanları yazarı ailesine yakın olmak için yarı zamanlı olarak burada ikamet ediyor ve polis işlenen suç karşısında şaşkın." Luke'un kardeşi Julian'ın kucağında yeni yürümeye başlayan bir çocuk vardır. Kamera ekibinin ışıkları onun üzerinde parlıyor.

Arka planda polis bandının dalgalandığı karanlık sokak çekimlerinde. Gözyaşlarını tutamıyor, sesi kırılıyor.

"Yıkılmış durumdayız. Sadece kardeşime ne olduğunu bilmek istiyoruz. O dünyadaki en harika adamdı."

Julian'ın daha önce hiç fotoğrafını görmemiştim ama onun hakkında çok şey biliyorum ve işte karşımda. Luke'un kare çenesine ve ela gözlerine sahip.

"Anne! Ben'söyle versin!" Ben kumandayı alıp kaçtığında Rachel bağırıyor, hâlâ *Oyuncak Hikâyesi 2* için savaşıyor. Hareket edemiyorum.

"Ben, hadi." Ben kıkırdarken Collin de onun peşinden koridorda ilerliyor. Collin'in sert olmaya çalıştığını biliyorum, ama bir krizi önleyecek kadar da nazik. Janelle Johnson ekranda yeniden belirliyor.

"Bu noktada, evde bir tür boğuşma ya da kavga olduğunu bildiren isimsiz bir arayan olduğunu biliyoruz. Her kim olursa olsun polisle temasa geçmesini tavsiye ediyoruz. Elllerinde kesinlikle daha fazla bilgi var. arayan için sorular."

Collin, Ben'i sırtına almış, televizyonu görmemi bir süreliğine engelleyerek geri geliyor. Ben'in ruh halinin olumlu kalmasını sağlamak için pizza ayrıcalıklarını kaybetme tehdidini kullanıyor. Collin kumandayı kapıyor ve kanalı çevirmeye başlıyor.

"Hayır, bekle," diyorum, amaçladığımdan daha yüksek sesle. Collin istendiği gibi duruyor ve önce bana, sonra da televizyona bakıyor.

"Ne ?" diyor, Ben kucağında gülerken hâlâ nefes nefese. Haber sunucusu devam ediyor ama kaçırdığım kısımlar var.

"Polis bunun bir cinayet olduğuna karar verdi. Bilgi sahibi olanlar lütfen arasın..." Ama o numarayı söylemeden önce ben kendimi koruyorum.

"Yok bir şey, sadece dikkatli ol, pizzayı yere düşürüyorsun Ben."

"Üzgünüm," diyor, şakacı bir şekilde zıplayarak kahvedeki yerine geri dönüyor

Rachel sonunda kumandanın kontrolünü ele geçirip film siparişi vermek için değiştirirken masaya oturup bir dilim pizza daha alıyor.

Collin biranın kapağını kapatıyor ve yanımdaki kanepeye yerleşiyor.

"Bunun tamamen kadınlardan oluşan bir yeniden çevrimi olduğunu biliyor muydun?" diye soruyor bana, ayaklarımı bacağının altına sıkıştırarak.

"Evet, sanırım bir önizleme gördüm." Gözlerim buğulu ve sesim düz. Parçalara ayrılamam. Gülümsemeye zorluyorum. "Şunlardan bir tane alabilir miyim?" Birasını işaret ederek soruyorum.

"Elbette." Elindekini bana uzatıyor ve bir tane almak için mutfağa gidiyor. Soğuk, terli şeyi boynuma bastırıp derin nefes alıyorum. *Güçlü kal*, diyorum kendime. *Bir arada kal*.

Herkes kendini filme kaptırmışken, benim aklım başımdan gitti. Elbette yıkılmış durumdayım ama kendim için de dehşete düşmüş durumdayım. Tam olarak şüpheli olmaktan korkmuyorum; beni Luke'la ilişkilendirecek, onunla olan ilişkimi ortaya çıkaracak ve ailemi yok edecek bir şeyden korkuyorum. Polis o gün orada olduğumu ya da eşyaların yerini değiştirdiğimi, telefonunu aldığımı bilmeyecek. Kesinlikle kanıt yok. Ayrıca, ne gibi bir nedenim olabilir ki? Zihnimde o evde geçirdiğim zamanı tekrar tekrar gözden geçiriyorum. Bırakmış olabileceğim bir şey düşünemiyorum. Parmak izi ya da DNA alabilmek için beni tutuklayacak kanıtlara sahip olmaları gerekir. Elbette orada olacaktı ama

Beni suça hiçbir şey yok, yani bu . Olamaz.

Takip eden günlerde, kendimi günlük işlerle meşgul etmek için elimden geleni yapıyorum. Aslında bunu benimsiyorum. Sanki ölüme yakın bir deneyimden kurtulmuş gibiyim ve artık her sıradan an değerli ve paha biçilmez geliyor. Pinterest'te sağlıklı akşam yemeği fikirleri aramak için zaman harcıyorum ve Crock-Pot'ta çorba yapıp dondurarak, glütensiz ekmek tariflerini test ederek ve yerel çiftçi pazarını sık sık ziyaret ederek haftalık yemekler planlamaya başlıyorum. Dört büyük sebze seçiyorum. Çocuklarla birlikte oymak için süpermarketin önündeki dev kutulardan balkabaklarını çıkardık. Masanın üzerine gazete kâğıdı serip balkabağının bağırsaklarını çıkarırken ve çekirdeklerini pişirirken Ben çok heyecanlanıyor. Beceriksizce oyduğumuz şaheserlerimizin içine mumlar koyuyor ve onları evin önündeki merdivenlerde sergiliyoruz.

Neredeyse normal geliyor ama öğleden sonraları herkes gittiğinde Luke'un haberlerini dikkatle izliyorum. Sürekli aynı özetini tekrarlıyorlar. Ellerinde başka bir şey yokmuş gibi görünüyor. İşin içinde cinayet olduğunu düşünmelerinin tek nedeninin benim aptal telefon görüşmem olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Neden panikleyip kavga sesi duyduğumu söyledim ki? Ya gerçekten sadece sarhoş bir kazaysa? Düşen telefon, yerinde olmayan birkaç eşya... Çekiç darbesi almış ve düşmüş olabilir. Bekar bir adam, çocuğu yok,

Her sabah hiçbir yerde olamayacağınıza göre, neden sırf elinizde iyi bir viski olduğu ve üzerinde çalıştığınız bir bölümü için kafayı bulmayasınız ki? Yaptıkları soruşturma her neyse işlerin durma noktasına geldiğini ve belki de bunun onun açısından kötü bir muhakemeden başka bir şey olmadığını kanıtlayacağını bilerek hafifçe rahat bir nefes alıyorum. Bunu düşünmek içimi acıtıyor. Ne olduğu, nasıl olduğu önemli değil, o gitti. Kendimi bu düşüncelere kaptırmak istemiyorum, bu yüzden hızlıca bir

Dikkat dağıtma. Haberleri kapatıp Lacy'yi aradım. Onu iki kez iptal ettim. Tüm bunlar olduğundan beri. Bir kahve içmek ister mi diye kontrol etmeliyim.

Telesekreteri açtığında, bir mesaj bırakıyorum ve son birkaç kez iptal etmek zorunda kaldığım için özür diliyor ve bu akşamki yazı grubumdan sonra bir şeyler içmek ya da kahve içmek isteyip istemediğini soruyorum.

Telefonu kapattım ve telefonuma baktım. Onunla Luke arasında olanları öğrendiğimden beri onunla yüzleşmek istemiyordum. Bu beni çileden çıkarıyor ama mantıklı olarak bunun onun suçu olmadığını biliyorum. Onun hiçbir fikri yok. Ben mutlu bir evliliği olan bir kadını. Bektan olan benim. Bir şeyleri berbat ettiğim için bana kızmalı.

Joe'dan ayrılmak için ihtiyacı olan şeydi, tam tersi değil. Kızgınlık beslemeye hakkım yok. Luke'la ilgili haberi nasıl merak ediyorum. Biliyor olmalı, bütün kasaba . Sanırım onun tarafından aşağılandığını hissediyorsa, belki de bu yüzden üzülmemiştir.

Bunun adını koyamadım - her şeyin hafif bir ağır çekimde ilerlediği hissi. Belki de her anın açıkça farkında olduğum içindir, hepimizin çoğu zaman yaptığı gibi bir sonraki şeye geçmek için bir görevi veya konuşmayı aceleye getirmiyorum. Her günü deneyimlememe izin veriyorum, tadını çıkarmak için anda kalıyorum. Minnettarlık. Olan bu. Hissediyorum

Bu ikinci şansa sahip olduğum için, benim için önemli olan her şeyi kaybetmediğim için şanslıyım ve bunu hafife almıyorum.

O gece yazı grubu için kitapçıya geri döndüğümde paylaşacak hiçbir şeyim yok, hiçbir şey yazmıyorum ama rutine dönmem gerektiğini hissediyorum ve Collin bunun kendimi adadığım ve sevdiğim bir şey olduğunu düşünüyor, bu yüzden en azından şu anki hareketleri yapacağım. Grubun toplandığını görmeyince kafeden bir fincan sıcak papatya çayı alıp binanın önündeki banka oturarak insanların gelmesini bekliyorum. Hava sıcaklığı akşam saatlerinde altmışlara düşüyor ve bu da beni rahatlatıyor.

kavurucu yaz sıcaklığı. Esintiye karşı gözlerimi kapatıyorum ve içeri sızmaya çalışan haydut düşünceleri uzaklaştırıyorum. Yirmi dakika sonra gruptan kimse yoktu ve ben yokken taşındılar mı diye merak ediyorum. Mia'nın mesajı hâlâ bende, bu yüzden ona mesaj atıp nerede olduğunu soruyorum.

Herkes öyle. Beni hemen geri aradı.

"Hey! Grup yine iptal edildi. Kimse sana söylemediği için üzgünüm." "Oh, sorun değil. Bu gece mi iptal edildi, yoksa temelli mi?" diye sordum.

"Şey, bilmiyorum. Jonathan hastanede ve açıkçası liderlik, organizatörlük ve diğer tüm saçmalıkları yapmak isteyen başka biri var mı bilmiyorum.

Bu yüzden geri dönüp dönmeyeceğini ama şimdilik ara verdik."

"Hastane. O iyi mi?"

"Sanırım öyle. Normal bir hastanede değil, akıl hastanesi gibi yerde. Steve sinir krizi geçirdiğini söyledi. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bile bilmiyorum ama bana söyledikleri tek şey bu."

"Oh, bu korkunç. Umarım iyidir."

"Evet, ben de. Hepimiz onu göreceğiz, dışarı çıktığında ona kart falan götüreceğiz. Pisliğin teki olsa da, sanırım yapılacak en doğru şey bu."

", bana haber ver. Bir şeyler göndereceğim."

"Harika. Her neyse, tatil yaklaşırken herkes meşgul olmaya zaten. Bir noktada tekrar başlayacağımıza eminim. Belki kendimizinkini başlatırız, daha az boktan olur."

"Tamam, teşekkürler," diyorum. "Bana haber ver."

"Elbette. Seni haberdar ederim," diyor Mia ve telefonu kapatıyoruz. Gerçek hayatta sinir krizi geçiren birini hiç duymamıştım ve bir insana böyle bir şeye neden olacak ne olduğunu merak ediyorum. Telefonum elimde titriyor. Lacy'den bir mesaj. Tanrı'ya şükür. Onun için endişelenmeye başlamıştım, güvende olup olmadığını merak ediyordum. Mesajımı yeni fark ettiğini ve uğramak istersem Rodney'nin yerinde olduğunu söylüyor. Oradan nefret ediyorum ama zaten iptal edilmiş planlarla buradayım, bu yüzden ona orada olacağımı söyledim.

Geçen seferden hatırladığım kadar kötü kokuyor, tek fark hafta içi daha az insan olması. Lacy arka köşedeki bir kabinde oturmuş, masanın üzerinde bir peniyi artistik patinaj yaparak döndürüyor. Ona yaklaştığımda Dönmesini durdurmak için paraya büyük bir gürültüyle vuruyor ve bu ses beni ürkütüyor.

"Merhaba," diyorum, neşeli ve normal görünmeye çalışarak. Onu daha önce görmemişim.

Luke'la yattığını söylediğinden beri. Düşüncesi bile kusma isteği uyandırıyor.

"Hey." Biraz çakırkeyif görünüyor. Meğer bir alana bir bedava gecesiymiş ve önünde iki tane boş, iki tane de dolu cin tonik varmış. Yüzünde çizikler olduğunu görüyorum ama bir şey söylemiyorum. Oturduğumda, içkilerden birini masanın öbür ucundan bana doğru itiyor.

"Nasılsın?" diye sordum.

"Luke Ellison'ın öldüğünü biliyor muydunuz? Bütün haberlerde var." Bana bakmıyor. Çürük kartondan yapılmış bir bardak altlığı var.

dört parçaya ayrılır ve bardağının kenarlarındaki buğuya yapışır. Sesinde mızımız bir ton var.

"Evet. Bu...korkunç."

Sonra sol ayağının masanın altından dışarı çıktığını görüyorum çünkü ayağında bir destek var. Ayak bileğinden yüzüne baktım. Gözle görülür bir şekilde sıyrılmış.

"Ne oldu sana böyle?" Her şeyden sonra Joe Brooks'a geri döndüğüne inanamıyorum. Belki de bu kısmen benim hatamdı çünkü Luke ondan uzakta. En azından bir kaçamak yapabilirlerdi, bu da onu Joe'dan uzaklaştırıp hayatına devam etmesini .

"Oh, hiçbir şey. İşte düştüm."

"Kamyon durağında. Düştün mü?" Soruyorum ama gözlerime bakmıyor.

"Hayır. Kamyon durağından kovuldum, ben de Candy'nin evine geri döndüm."

Önemli bir şey değilmiş gibi konuşuyor ama gözleri sözleriyle uyuşmuyor. Candys striptiz kulübü. *Joe onu kovduracak ne yaptı?* İlk aklıma gelen bu. Onu görmek için Candy's'e ne sıklıkta gittiğini merak ediyorum.

"Tamam," diyorum sadece, yargılayıcı görünmemeye çalışarak.

"karanlık, takılıp düşmek kolay," diyor savunmacı bir tavırla. "Sadece küçük bir kırık."

Ona bir an bile inanmadım ama tepki veremeyeceğimi de biliyordum. "Kamyon durağındaki işin için üzgünüm."

"Evet. Her neyse." Küçümseyici bir hareket yapıyor, alkolün etkisiyle kelimeleri ağzında geveliyor. Bana verdiği içkiyi çaktırmadan itiyorum. İçmek istemiyorum. Burada olmak istemiyorum, gerçekten. Lacy'ye ihanet etmiş gibi hissediyorum ve ayrıca ona yardım edemiyorum çünkü yardım etmemi istemiyor ve gerçekten, yardım istese bile bu noktada dikkatleri üzerime çekmek istiyor muyum?

Gözlerimi bara dikmiş, belli bir şeye bakmıyorum. Sadece düşünüyorum nasıl devam edeceğimi merak ediyorum. Lacy'den hoşlanmadığımdan değil; gerçekten . Ama birden onunla görülmenin iyi bir fikir olup olmadığını merak etmeye başladım. Şimdi düşündüm de, diğerleri onu Luke'la gördü mü? Bunu hiç düşünmediğime inanamıyorum. Eğer onunla bir bağlantısı varsa ve ben de onunla takılıyorsam, beni de sorgularlar mı?

Barın ön kapısının açıldığını duydum. Baktım ve gördüğüme inanmadım. Üniformalı bir polis. Bara doğru yürüyor, sanki iş yapıyormuş gibi. barmene ya da müdüre önemli bir şey sorması gerekiyor. Sonra masamıza baktı ve kim olduğunu gördüm. Joe Brooks.

Beni görünce yüzü aydınlanıyor ve geniş bir gülümsemeye dönüşüyor. Onun hakkında her şeyi bildiğimden haberi olmadığını anlıyorum. Ona göre ben sadece Bennett'in beyzboldan, Mel'in liseden annesiyim. Bana doğru yürüdü. Kalbim boğazımda atıyor ve başım sıkışıyor.

"Mel, . Burada ne yapıyorsun?" diyor neşeyle. Neredeyse fazla neşeli. Onu selamlamak için ayağa kalkıyorum ve bana yarım bir sarılma veriyor. Tam karşımdaki Lacy'yi görüyor ama ona hiçbir şey söylemiyor. Onu tanıımıyormuş gibi davranıyor.

"Perşembe grubum iptal oldu, o yüzden çocuksuz birkaç saatin tadını çıkarıyorum. Peki ya sen?"

"Akşam yemeği alıyorum. Şehirdeki en iyi kanatlar." Adam hâlâ ona bile. Başını eğmiş masaya bakıyor.

"Oh, bunu bilmiyordum."

"Evet. . Ben nasıl?" diye soruyor. Onu boktan bir şekilde cezalandırmaya mı çalışıyor, yoksa bu benim için bir gösteri mi? Karar veriyorum Onu tanıtır. Belki bunun faydası olur çünkü birbirlerini tanıımıyorlarmış gibi davranırsam, bana onun hakkında bir şey söylediğinden şüphelenmeyecektir. Tabii ki bu da tam olarak onun istediği şey.

"Güzel. Yeni okulunda çok başarılı." "Bunu duyduğuma sevindim."

"Çok özür dilerim. Bu arada ben Lacy. Çok kabayım." Yüzünün kızarmasını izliyorum. Onu tanımak zorunda kalmak istemiyor.

"Ah, seni orada görmedim," diye yalan söylüyor, acı veren bir zorunlulukla başını sallıyor.

"Oh, birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordum.

"Buraya çok sık gelirim. Burası küçük bir kasaba," diyor ve bazen burada garsonluk yaptığından bahsettiğini hatırlıyorum. Adam akıllı. Onu tanıdığını tamamen inkâr etmek yerine tanıdığını kabul ediyor. Deniyorum onu iyi tanımadığım gerçeğini pekiştiriyor - bu bir şans meselesi. "Doğru, ben bekârlar kadar çok dışarı çıkmıyorum ama geçen sefer Buradayken bakmıyordum ve elinde bir tepsi dolusu içecek varken yanlışlıkla ona çarptım, buna inanabiliyor musunuz? Bütün tepsi üzerine döküldü. Zavallı şey. Bir dahaki sefere geldiğimde gönlünü almam ve ona bir içki ısmarlamam için onu zorladım." Hikayemi noktalamak için küçük bir kahkaha attım.

" sırada gizlice dışarı çıkıp kendine zaman ayırabilmene sevindim. Tanıdığım en çalışkan anne sensin." Bir garson gelip ona, içinde köpükten paket servis kutuları olan, tepesi düğümlü plastik bir torba uzatıyor. "Seni gördüğüme sevindim Mel," diyor ve siparişini alıp gidiyor.

O iyi. Güzel. Lacy'ye bakıyorum. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Masanın üzerindeki peçetelikten birkaç peçete çıkarıp gözlerini siliyor, kalın rimelinin etrafını çizilmesin diye nazıkçe silmeye çalışıyor.

"Ne yapacağımı bilemedim. Bana bir şey söylediğini düşünmediğinden emin olmak istedim."

"Merak etmeyin. Kimseye söylemeyeceğimden emin. Asla böyle düşünmez. Kendini koruma ve herkesin deli olduğumu düşünmesini sağlama konusunda bir uzman. İlk seferinde dersimi aldığımı biliyor... ve bunun bir faydası yok. Anlatmak sadece başımı belaya sokar." Sesi düz. Gazlı içeceğinin içindeki kısa pipeti çeviriyor ve bir damla gözyaşı masaya düşüyor. Küçük bir kompakt ayna çıkarıyor ve yüzünü inceliyor. Gözlerinin etrafını tekrar siliyor, iç çekiyor ve düzeltmeye çalışmaktan vazgeçiyor.

Kendim için endişelenmediğimi söylemek istiyorum. Bunun kendini motive eden bir hareket olduğunu mu düşünüyor? Belki de öyleydi. Kartımı garsona uzatarak ve tüm içkileri benim için koymasını söyleyerek son birkaç dakikayı silmeye çalışıyorum. Lacy'nin tavrı değişiyor ve bana kocaman gözlerle bakıyor.

"Teşekkürler!" diyor ve onun yara bere içinde, kendini uyuşturmak için rekor hızda alkol tüketmesini ve başka bir hayatı özlemesini izlerken gözlerimden acıma ifadesini uzak tutmaya çalışıyorum. Onunla ilgili ne olduğunu bilmiyorum. Sanırım yüzeyin hemen altında, daha büyük bir hayata bağlı olan bu insanı görüyorum.

Bir zamanlar benim gibi. Mecburiyet onu burada, bir şehrin sunabileceği heyecan ve fırsatlardan, kültür ve çeşitlilikten uzak tutuyor. Hayat dolu, değişken ve nabızı atan bir şehir, bu uykulu kasabanın anestezisi gibi sakinleştirici değil. Eve gitmek için bir bahane uydurmadan önce ona son bir içki ısmarlıyorum.

* * *

Kendimi toparlamam lazım. Toplum merkezindeki büyük Cadılar Bayramı partisinin olduğu gece, herkes çocuklarını şeker ya da şaka yerine pinyatalara vurmaya götürüyor. Medya şekerlerin içinden zehir ve iğne çıktığı haberleriyle herkesi korkuttuğundan beri bu bir gelenek haline geldi.

Güvenli kasabamızda böyle bir suç işlenirken, sokaklarda şeker mi şaka mı yapan bir çocuk görürsek şaşırırım.

Son birkaç yıldır bu gelenek sadece küçük çocuklar için olmaktan çıkıp büyük bir toplum etkinliğine dönüştü. Kostüm yarışması, büyük çocuklar için dans ve yetişkinler için nakit bar var. Biliyorum ki bütün Mahalle anneleri. Gillian ve Karen bunu "sürtük kediler" gibi giyinmek için bir bahane olarak kullanacak, korseler ve kedi kulakları takılı saç bantları takacaklar. Cinayetle ilgili fısıltılara kulak misafiri olurken kutlama yapıyormuş gibi davranmak yapmak isteyeceğim son şey ama normal bir rutini sürdürmem gerekiyor. Genellikle temizlik komitesinde gönüllü olarak çalışıyorum ve süslemelere yardım ediyorum ve bu yıl zaman ayırmam için arayan olmadı, bu yüzden kesinlikle en azından gelmem gerekiyor.

Son birkaç detayı dikmeye çalışırken kostümünün içinde kıpırdanan Ben'le birlikte oturma odasında duruyorum. Collin bu gece Claire'i besledi ve tabağını bulaşık makinesine koyup oturma odasına geldiğini duyuyorum. Oturuyor ve kanalları değiştiriyor.

Ben'e "Harika görünüyorsun, delikanlı," diyor. Rachel, Perçinci Rosie kostümüyle içeri girbeni şaşırtıyor.

"Vay canına, şu bak." Gülümsedim, etkilendim.

"Harika, Rach. Senin kim olman gerekiyor?" Collin söylüyor Rachel'la ben birbirimize gözlerimizi deviriyoruz.

"Baba."

"Ne? Lucille Ball mu?" der, gerçekten başardığını düşünerek. "Kim?"

Rachel sorar.

"Bence bu kıyafetle biraz kırmızı ruja ihtiyacın var," diye araya giriyorum.

"Gerçekten mi?" diye soruyor heyecanla. Dikiş iğnesini ağızından çıkarıp Ben'in eteğini gergin tutuyorum ve başımla odamıza doğru işaret ediyorum.

"Üst çekmecemde," diyorum ve o koşup buluyor. Yetişkinlerin Cadılar Bayramı için iğrenç buluyorum ve Collin'in de buna ilgi duymamasına sevindim. O

bana gülümsüyor ve omuz silkerek onun kostümünü gerçekten anlamadığını itiraf ediyor.

Yerel haberleri açıyor. Meteoroloji uzmanı, dağınık bir hava olacağını söylüyor.

Akşamın ilerleyen saatlerinde duşlar ve ardından ekranda onu yutacakmış gibi görünen çilek rengi saçları olan inanılmaz derecede zayıf bir kadının yüzü belirir. Köşede "Georgia Bouvier" adı ve altında "tanık" kelimesi yer alıyor.

Konuştığında, kelimeleri zar zor

Kalın ses tonuyla anlaşılabilir.

"Köpeklerimi Ana Cadde'nin arkasındaki ormanda gezdiriyordum, sanırım adamın evinin hemen yakınında. Orada bir daha kimsenin yaşamadığını bilmiyordum. I

bir şey duydum. Sanırım bir bağırıştı, ama o anda pek önemsemedim."

Ekran, kadının ifadesini çözmeye çalışan haber sunucularına geri döner.

"Polis, cinayet gecesini 21:00'den hemen önce yapılan isimsiz 911 aramasının şüpheli olduğuna inanıyor çünkü bu tanık Georgia Bouvier

-Adli tabibin ofisine göre kurbanın tahmini ölüm saatine ek olarak, bu suçun isimsiz çağrı yapılmadan birkaç saat *önce* işlendiğini göstermektedir. Bouvier'e tam olarak ne duyduğu sorulduğunda bir adamın birisine 'dışarı çık' diye bağırması gibi geldiğini söyledi. Bu olay akşam 7'ye yakındı. Gelişmeler oldukça daha fazla bilgi vereceğiz."

"Anne," diye yakınıyor Ben. Maskesi üzerinde çalışmayı bıraktım ve elimde maskeyle televizyona sabitlenmiş bir şekilde duruyorum. Hızla dikkatimi yeniden topluyorum ve sesimin hafif çıktığından emin oluyorum.

"Neredeyse bitti." Küçük maskesini takıyorum ve üzerinde durduğu basamaklı tabureden atlayıp aynada kendine bakmaya koşuyor. Collin kanepenin kenarında ayakkabılarını bağlarken bir spor programını açmış. Hasta olabilirmişim gibi hissediyorum. Luke kime dışarı çık diye bağırıyordu? Rachel parlak kırmızı dudaklarıyla geri geldi.

"Hazır mıyız?" diye soruyor sabırsızlıkla, Katie'ye kostümünün fotoğraflarını gönderdiği telefonundan başını kaldırmadan. Katie'nin taşınmasına rağmen hâlâ arkadaş olduklarını görmek güzel. Sanırım sosyal medyanın iyi olduğu bir şey de bu.

Collin, koridordan aşağıya doğru koşan ve doğruca arabaya giden Ben'e, "Hadi ufaklık," diye sesleniyor. Paltolarımızı giyerken Collin fısıldıyor, "Ben süreceğim, sen de daha sonra güzelce çakırkeyif olursun." Flört edercesine kaşlarını kaldırıyor ve beni yanağımdan öpüyor. "Yani, eğer istersen." Yüzümün olması gerektiği gibi görünmesi için çok çabalıyorum, kanı çekilmiş ve kayıtsız değil.

"Ve ben sürtük kedi kostümüm olmadan," diyorum gülümseyerek. Kısa bir süre önce olduğum kişiye benzemeye çalışıyorum.

Collin partide, barın yanında sohbet eden ve bira içen babalardan oluşan bir çemberin içinde duruyor. Liz ve Tammy'yi punç kâsesinin yanında görüyorum. El sallayıp yanıma geliyorlar.

Liz martinisini yudumlarken, "Uzun zaman oldu, görüşmeyeli," diyor. Cher gibi giyinmiş ve giyinmediğimiz için Tammy ve bana partinin içine sığınlar diyor.

"Öyleydi," diyorum. Ben'le olan geçmişimi ve "hayal bile edemeyecekleri" stresi bildikleri için meşgul olduğum konusunda bana pek ve tüm bunlarla bu kadar iyi başa çıktığım için benim "bir azize" olduğumu düşünüyorlar. *Evet, diye düşünüyorum kendi kendime, bir annenin üstesinden gelebileceği kadar kötü üstesinden geldim.*

"Sizi kitap kulübünde ağırlamaktan çok keyif aldık. Gelecek hafta gelip bize tekrar katılmalısın."

"Tamam, olabilir," diyorum. Gülümsememin zayıf ve sesimin yorgun olduğunu söyleyebilirim. "Lanet olsun," diyor Liz çocukların bulunduğu varillere doğru koşarak Elmalar için sallanıyor ve oğlu küçük fermuarını açmaya başlıyor. "Burası tuvalet değil Brian!" diye bağırıyor ve elma suyuna işmeden önce onu yerden kaldırıyor.

Tammy bana bakıyor ve kıkırdıyor. Gillian ve Karen ikiz kediler gibi giyinmiş olarak bira bahçesinden geliyorlar. Arkalarından Collin'e bakıyorum, abartılı bir *ananas mı?* Bu bizim partilerdeki parolamız. Gelip beni kurtarmasını isteyip istemediğimi soruyor. olmadan sırtıyorum. Bu küçük numarayı yapmayalı uzun zaman olmuştu. Ben de gülerek karşılık veriyorum. *Sorun değil.*

"Hey, kızlar!" Gillian kükrüyor ve birkaç dakikalık sohbetin ardından dalga geçecek kadın bulmak için odayı taramaya başlıyor.

"Saat 11 yönünde. Yüce Tanrım." Hepimiz sol tarafımıza bakıyoruz. "Kim o?" Liz soruyor.

"Elaine Fitch."

Tammy, "en şişman Wonder Woman" diye ekliyor ve hep birlikte kıkırdıyorlar. Hayalet gibi giyinmiş bir çocuk bize doğru yürüyor. Beyaz çarşafının altından küçük bir ses geliyor. Bana bakıyor. Tırtıklı kesik göz deliklerinin ardında iki mavi gözün yanıp söndüğünü görüyorum.

"Sen Melanie misin?" diye sordu. Ben'in arkadaşlarından biri olduğunu varsayıyorum.

"Ben. Sen kimsin?" diz çöktüm. Ama cevap vermiyor, sadece bana balkabağı şeklinde küçük bir keçe şeker torbası uzatıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ama o dönüp uzaklaşıyor ve önümüzde duran elma fiçılarının etrafındaki çocuk kalabalığının içinde kayboluyor. Gillian "Oh, çok tatlı" der gibi bakıyor ve elini kalbine götürüyor.

"Birinin küçük bir hayranı mı var?" Karen şaka yapıyor.

"Muhtemelen Ben'den daha uzun süre dışarıda kalması için bir rüşvet." Açıp bir tane seçiyorum çikolata parası. Sonra çantada başka bir şey görüyorum. En altta küçük ve ağır bir şey var. Kalbim çarpmaya başladı. Odayı tarıyorum, onu bana veren çocuğu arıyorum, peşinden gitmek istiyorum,

Ama dedikodu ekibinin önünde deli gibi görünmek istemiyorum. Soyuyorum

Elimdeki çikolatayı paketinden çıkarıp ağızıma atıyorum ve diğerkadınlara sanki yediğim için yaramazlık yapıyormuşum gibi bakıyorum. Sakin kalmaya çalışıyorum. Bir martininin kaç kalori olduğı hakkında kısa bir sohbet ediyoruz ve kabul edilebilir bir konuşma süresinden sonra aceleyle tuvalete gitme bahanesi.

Kabinlerden birine girip tuvalete oturdum. Terliyorum, titriyorum. Çantanın içine baktım ve bir cep telefonu çıkardım. Anlamıyorum. Luke'un bana verdiği tek kullanımlık telefona benziyor ama olamayacağını biliyorum. O telefon körfezin dibindeydi. Hayır, bu yeni bir tane. Tuşları farklı. Benimki değil ama bu kimin ve bu çantada ne işi var? Açıyorum ve okunmamış olarak işaretlenmiş bir kısa mesaj var. Kimdi o? Çocuk mu? Bu benim için mi? Belki de bir hatadır. Mesajı titreyerek açmadan önce ona bakıyorum. Okurken büyük bir şaşkınlıkla ekrana bakıyorum.

Ne yaptığını biliyorum Melanie Hale.

Neredeyse düşürüyordum, ellerim çok şiddetli titriyordu ama düşürmedim. Metal tuvalet kâğıdı tutucusunun üzerine yavaşça yerleştiriyorum ve ona bakıyorum. Alnımdaki teri siliyorum ve nefesimi toplamaya çalışıyorum. Birileri ilişkiyi biliyor mu ya da öldüğü gece beni onun evinde gören oldu mu? Biri onu benim öldürdüğümü mü düşünüyor? Hayır, bu olamaz. Böyle bir şey olamaz. Geri mesaj atıyorum, kimsiniz?

Bekliyorum ama cevap yok.

OceanofPDF.com

Hayalet çocuğu bulmak için partiyi arıyorum. Bunu bana her kim gönderdiyse burada, ama herkes kılık değiştirdiği için bu çocuğu kimin gönderdiğini bilmenin bir yolu yok. Rastgele bir çocuğa bu şekilde anonim olarak yanıma gelmesi için para vermiş olabilirler - daha sonra onu bulamayayım diye en örtülü çocuğu seçmiş olabilirler. Ve bulamıyorum. Belki de onu gönderen kişi kafasına bir çarşaf geçirip bunun eğlenceli bir Cadılar Bayramı şakası olacağını söylemiştir.

Hayalet gibi giyinmiş çocuklar yok. Etrafında daireler çizmeye devam edemem.

yer. Garip davranmam. Erken ayrılmak için hastalık numarası yapmak da alışılmışın dışında olurdu, bu yüzden hâlâ barın yanındaki bir grup kocayla sohbet etmekte olan Collin'in yanında duruyorum. Bir kolunu belime doluyorum. Gülümsüyorum, dinliyormuş gibi yapıyorum ama düşünüyorum, bunun nasıl olduğunu zihnimde tekrar tekrar gözden geçiriyorum. Dikkatliydim.

Eve dönüş yolu boyunca Rachel kulaklıklarını takıp sessizce ağlıyor. Katie'yle yaptığı baş döndürücü mesajlaşmalara rağmen, arkadaşının taşınmasına hâlâ kızgın ve bu gerçeği değiştirmek için yeterince şey yapmadığımızı ve onun hayatını mahvetmeye yardım ettiğimizi bilmemizi istiyor. Ben zulasındaki her bir şeker parçasının üzerindeki isimleri tek tek sayıyor ve onları favorileri olarak gruplandırıyor. Arabaya bindiğimizde nihayet uyuyordu. Collin

Onu yatağına taşıyor ve Rachel kapısını çarparak ergenlik acısını herkesten çıkartıyor. Banyoya gidip duşu , böylece telefonu saklamak için bir dakikam oluyor. Rachel'a mesaj gönderen kişiden cevap gelmedi.

ilk mesajı bana gönderdi. Onu saklamam ve bir cevap beklemem gerekiyor. Kilitleyebilmek için bir PIN kodu oluşturuyorum. Sonra Collin'in asla bakmayacağı bir yere, bir tampon kutusunun dibine koyuyorum ve üzerine bir kutu sabun ve birkaç bez yerleştiriyorum.

Banyo buharla doldu, bu yüzden Collin içeri girmeden hemen önce hızla soyunup duşa giriyorum. Kıyafetlerini dikkatlice çıkarıp gömleğini askıya asarken bana Ben'in şeker krizinden bahsediyor.

bitişik dolaba koyuyor ve çoraplarını sepete atmadan önce birbirine bağlıyor. Suyun gürültüsünden onu gerçekten duyamıyorum. Sonra duşun kapısını açıp vücudunu arkamdan bana doğru bastırdağında serin bir hava akımı hissediyorum. Kollarını tutup sıkıca kendime doğru çekiyorum. Ona ihtiyacım var. Keşke ona başımın belada olduğunu söyleyebilseydim. Keşke hayatlarımızı mahvetmemiş olsaydım.

Buhar, gözlerimdeki yaş kuyusunu maskeliyor ve öpüşüyoruz, yatmadan önce kolay, tanıdık bir sevişmeye kayıyoruz.

Collin yanımda hafifçe horlarken ben uyanık yatıyorum. Yatak odasının pencereleri açık ve esintinin içeri taşıdığı tatlı, toprak kokusunun tadını çıkarıyorum. Odamız özenle seçilmiş beyazlar ve griler, kabarık bir kuştüyü yorgan ve güzel nevresimlerle dekore edilmiş. Hafif ve havadar, yumuşak bir sığınak gibi hissettirmesini istedim. Huzurlu ortamım mide bulandırıcı endişelerimi azaltmıyor. Onu kimin incitmek isteyeceğini bilecek kadar iyi tanımıyorum ve sanırım kendime karşı dürüst olursam, dikkatli değildim. Beyaz ateşin şehveti ve heyecanı beni o kadar baştan çıkarmıştı ki sandığım kadar dikkatli olamadım. Çünkü biri biliyor.

Birden bir şey hatırladım. Bu düşünce, gözlerimi kocaman açarak yatakta dik oturmama neden oldu. Jonathan Wilderman. Daha ilk gün söyledi: Luke'a katlanamıyor. Bu bir insanı katil yapmaz elbette ama Luke'un hikâyesini ve dolayısıyla başarısını ve potansiyel servetini çaldığını düşünüyor. Bunlar yüksek riskler. İnsanlar çok daha azı için öldürür. Tüm bunlardan sonra birdenbire gruptan ayrılıp sinir krizi mi geçiriyor? Sanırım sadece çok travmatik bir şey birine sinir krizi geçirtebilir. *Aman Tanrım.*

Polis ölüm nedenini gizli tutuyor. Görmediğim bir silah ya da bıçak yarası olup bilmiyorum. Düşerken kafatasını parçalamış gibi görünüyordu ama emin olamıyorum. O kısmı neden yayınlamadıklarını merak ediyorum. Jonathan'ı görmem gerek. Sadece dostça bir ziyaret. Bir kart getirmeliyim ve daha iyi hissettiğinden emin olmalıyım. Bu yeterince zararsız. Herkes aynısını yapardı. Yarın giderim.

Ertesi sabah Mia'ya hangi hastanede olduğunu öğrenmek için mesaj ve bana taburcu olduğunu söyledi. Adresini soruyorum ve bir kart göndermek istediğimi söylüyorum. Yolda bir kafede duruyorum ve Jonathan hakkında internette ne bulabileceğimi görmek için biraz zaman harcıyorum. Uzun sakalı ve yazın sıcağında bile giydiği pelerin benzeri paltolarıyla *Yüzüklerin Efendisi* filminden fırlamış gibi görünüyor, bu yüzden sosyal medya konusunda o kadar bilgili olduğunu düşünemiyorum. Muhtemelen rol yapma oyunları ya da Dungeons and Dragons turnuvalarına katılmak için bodrum katında toplantılar düzenliyordur. Jonathan Wilderman. Birkaç kişi çıktı ama hemen elenebilir. Adından sonra ilçemizi ekleyerek aramayı daraltıyorum. Pek bir şey göremiyorum: Google'da arattığımda ne Instagram'ı ne de resimleri çıkıyor. İnek bir Twitter hesabı görüyorum. Bu o. Yakın çekim

Yüzü çok alçak ve çirkin bir açıdan çekilmiş. Tweetleri geziniyorum. Hepsi edebi alıntılar. Hiçbir şey anlatmıyor.

Çiseleyen bir Cumartesi sabahı, elimde bakkaldan aldığım çiçeklerle dolu plastik bir külahla uzun bir toprak yolda yürüyorum. Jonathan'ın evi şehrin kenarındaki kırsal bir bölgede ve dolambaçlı yolun sonuna ulaştığımda gördüğüm şeyi beklemiyordum. Bir evden çok bir barakayı andırıyor. Dış kısmı

Sanki biri üstüne çöp konteyneri boşaltmış gibi görünüyor. Jant kapakları büyük yığınlar halinde evin yanını . Paslanmış bir çim biçme makinesi, bir koltuk var.

Bir kamyonetten çıkarılmış gibi görünüyor ve metal kanatlı birkaç eski salınımlı vantilatör, hepsi evin önünde, diğer birçok hurda yığınının arasında üst üste yığılmış. Lekeli bir ikiz yataktan çıkan, burunları ve parmakları eksik, biraz ürkütücü birkaç bahçe cücesi. Bu eklektiğin de ötesinde. O bir istifçi. Atılmış iskeletlerin üzerinden geçiyorum

Yılların rutubetiyle istila edilmiş mobilyalar ve ön kapıya ulaşmadan önce bir ses duyuyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Zıplıyorum. Dağınıklığın arasına karışmış, ev ceketi giymiş kemikli bir kadın var ve ben onu görmemişim. Tam bana bakıyor. Bir tutam beyaz saç bu puslu günde sütlü gri fonda kayboluyor, bu yüzden ilk başta kel görünüyor. Bana seslenirken eski metal kalkmıyor, dudaklarından uzun bir sigara sarkıyor.

"Oh. Evet. Selam. Jonathan'ın hasta olduğunu duydum." "Evet."

"Özür dilerim. Ben Mel. Classics Kitabevi'ndeki yazı grubundan."

"Oh, sen bir yazı arkadaşıydın. Yukarı gel." Arkası kırılmış tahta bir sandalyeyi bana doğru itiyor, ben de oturuyorum.

"Teşekkürler. Diğerleri eve döndüğünde uğrayacaklarını söylediler."

"Evet. Yaptılar." *Harika*, sanırım *bu daha az garip görünecek*.

"Gelemediğim için kendimi kötü hissettim, bu yüzden bugün ve bunu bırakıp ona iyi dileklerimi iletmek istedim."

"Çok . O uyuyor. Onu uyandırmamam gerekiyor. Dinlenmeye ihtiyacı var."

"Oh, anlıyorum. Siz onun..." Onu bir eşle hiç hayal etmemiştim, bu yüzden neredeyse kız kardeşi olduğunu tahmin ediyorum.

"Karım. Barbie. Memnun oldum." Göz teması kurmuyor ya da elimi sıkırmıyor, sadece sandalyesinde arkaya doğru sallanıyor ve sigara içiyor. Ona çiçekleri uzattım.

Ön pencerenin içinde yerden tavana kadar yığılmış kitap yığınları görüyorum. Sigara ve bakımsızlık kokuyor. "O iyi olacak mı?"

"Oh, o yaşlı osuruk iyi olacak. Sen güzel bir , değil mi?" O kadar hızlı vites değiştirdi ki şaşırdım. İltifattan çok bir suçlama gibi geldi.

"Oh. Teşekkürler?"

"Sen bir yazarsın o zaman?"

"Hayır, pek sayılmaz. Hayır. Sadece biraz kurcalıyordum, gerçekten. Sanırım."

"John!" diye bağıyor bir anda evin içinde ve dudaklarımdan istemsizce bir yelpaze kaçıyor. Bunu kabul etmiyor, sadece çok önemli bir şeyi onaylamış gibi başını sallıyor. "Evet. Uyuyorum."

"Gerçekten sorun değil. Sadece bunları istedim."

"Uğraşıyorsun, ha? John her şeyi çok ciddiye alıyor."

"Öyle mi?" Daha fazlasını duymayı umarak soruyorum.

"Şimdiye kadar en azından bir Booker Ödülü, her ne , kazanmış olması gerektiğini düşünüyor. Tansiyonu çok yüksek ve ne zaman saygı duymadığı başka biri yayınlansa boynundaki lanet olası damar patlıyor. Bu onu öldürüyor. Bu onun kendi hatası." Konuşurken ayaklarını pembe, yırtık pırtık terliklerinin içine sokup çıkarıyor. Belki bu bir başlangıçtır ve daha fazlasını sorabilirim.

"Başkalarının onun fikirlerini çalması onun gibi biri için zor olmalı, eminim."

"Bu sefer onun fikrini kim çaldı?" diye bağıyor ve ardından hızlı, acı bir kahkaha atıyor.

"Hayır, sadece onun düşündüğünü duydum..."

"Oh, Tanrım. Herkesin onun fikrini çaldığını düşünüyor. Lanet olası Stephen King

son fikrini çaldı, duymadın mı? Basını çağırın!" Kısa bir süre hırıltı ve öksürük çıkarır.

Sanırım bu kadar. Sadece sinirli, başarısız bir yazar, durumu için dünyayı suçluyor.

"Duymadın mı? Ben duydum. Göğüs ağrısıyla bir gün yatakta yatıp sonunda susana kadar günlerce her şeyi duydum. Sigara ister misin?"

"Oh, ben iyiyim. Gitmeliyim."

"Muhtemelen bütün gün uyumayacak, istersen daha sonra gelebilirsin."

"Biliyor musun, eğer ona çiçekleri verebilirsen, bu iyi olur. Onları postaldım ama buralardaydım." Umarım yine bağırmaya başlayıp onu yanlışlıkla uyandırmaz. Gitmek istiyorum. Ayağa kalkıyorum. Neyse ki karşı koymuyor, sadece sigara izmaritleriyle dolu bir Coors Light şişesi alıyor ve elindekini içine sıkıştırıyor.

"Tamam o zaman." Keskin bir el salladı ve ben de düzenlenmiş çöplerin arasından sessizce geçip yola geri döndüm. Her şey biraz tedirgin ediciydi ama cevabımı almıştım. Bu aslında hayal kırıklığı yarattı çünkü elimdeki tek ipucuydu.

Ben'i saat ikide su merkezindeki yüzme dersine götürmem gerekiyor, bu yüzden şehir merkezinden geçip Main'i kullanarak eve gidiyorum. Ana caddeye çıkıyorum.

Yan sokağa girip şehrin merkezini Luke'a giden toprak ve ağaçlık alandan ayıran ara sokaktan aşağı iniyorum. Neden durduğumu bilmiyorum. Şüpheli görünecek kadar yakın değilim. Ana Cadde yağmurda zaten terk edilmiş görünüyor, ama sadece bir dakikaya ihtiyacım var. O ağaçların arasından gizlice geçerken ne düşünüyordum? Aklımı kaçırmış olmalıyım.

Uzakta bir şey görüyorum. Yağmurun eğimli çizgileri arasında hareket bir figür. Birisi koşuyor, ağaçlık alanı dönüyor ve ana yola çıkan düz topraktan bu tarafa geliyor. Bana doğru geliyor. Oradaki tek şey Luke'un evi. Oradan kim kaçıyor olabilir?

yönü? Onun evinden mi geliyorlar? Arabayı geri vitesle takıp gitmek istiyorum ama sabitlenmişim, şekle bakıyorum.

Tam arabamın önünde koşacaklarmış gibi görünürken, sağa doğru eğiliyorlar ve ara sokakta gözden kayboluyorlar. Beni fark etmiyorlar. Tam da ben

Geri çekilmeye karar vermiştim ki pencereme bir tıkırtı geldi. Geri sıçradım. Sonra tanıdık bir yüz görüyorum, yağmur parkasının altında gülüyor.

"Özür dilerim, Mel. Seni korkutmak istememiştim. Çok mu gerginsin? Geldiğimi gördüğünü sanmıştım." Bu Mia.

"Burada ne yapıyorsun?" Kekeliyorum. Zihnim Luke'un evinden kaçmasının mantıklı olabileceği herhangi bir senaryo arıyor.

"Ne demek istiyorsun? ." "Koşuyor musun?"

"Gelecek hafta sonu 10K var."

Hala ona boş boş bakıyorum. "Yağmurda mı?" diye soruyorum.

"Yağmur ya da güneş," diyor. Kulaklık görmüyorum ama bazı insanlar yarışlarda kulaklık kullanmıyor. Garip ama eğer bir şeyi gizliyorsa, neden

merhaba demek için durur muydu? Eğer bir şeyi saklıyorsa, kesinlikle gergin davranmıyor.

"Burada mı?" Etrafıma bakıyorum ve benim şaşkınlığımla o da şaşırmış görünüyor. Sanırım evine ağaçların *arasından* değil de yanından koşarak *geçmiş* olabilir. Aslında ağaçların arasından geçtiğini görmedim. Bir anda ortaya çıktı. Biraz rahatladım.

"Uh, evet. Park ve Fourth'un hemen aşağısında oturuyorum. Yakın. İyi misin?" "Evet. Ben...evet."

"Hey, düşünüyordum da, kendi yazı grubumuzu oluşturmak hakkında daha fazla konuşmalıyız... ama Jonathan gibi psikopatlar ya da arka planda yüksek sesle okuma yaparak bunu mahveden ateşli yazarlar olmadan. Sadece havalı insanlar, belki

biraz içki de dahil." Gülüyor. "Var mısın?"

"Evet, belki. Bunu düşüneceğim."

"Sana mesaj atarım," diyor ve lastik kapüşonunu iki iple sıkıca çekip Main'e doğru koşmaya başlıyor. Jonathan'la tam olarak ne alıp veremediği vardı ve ateşli yazar Luke'a laf mı atıyordu? Yaz boyunca kitapçada okuma yapan birkaç yazar daha vardı. Eminim genel bir ifadeydi ve eminim gerçekten sadece koşu yapıyordur. Yarışlarda koştuğunu bilmiyordum ama onu ne kadar iyi tanıyorum ki? Antrenman için giyinmiş gibi görünmüyordu ama sanırım bir koşucu bu havada koşu kıyafetlerinin üzerine yağmur parkası giyerdi. Mia'nın Luke Ellison'ın arazisinden neden kaçtığına dair gayet makul açıklamalar var.

Yazı grubu için yazdığı hikayeyi hatırlıyorum. O bir cinayeti ve yavaş intikamı ayrıntılı bir şekilde anlatırken biraz fazla rahat. Kadının da onunla yatıyor olma ihtimalini düşündüğümde midemin bulandığını hissediyorum. Lacy ile kaçamak yapmak kolaydı da neden onunla olmasındı? Bu küçük kasabada sıkışıp kalmış bekâr bir adam. Derin bir nefes alıyorum ve ağzımdan sertçe üflüyorum. Hayır. Paranoyaklaşmama izin veremem.

OceanofPDF.com

Eve geldiğimde Ben bir video oyunu oynuyordu, araba yarışı gibi bir şey. -Rachel kulaklık takılı dizüstü bilgisayarında, oturma odasındaki koltuğa yerleşmiş, Collin de aralarındaki kanepede uyukluyor. Yağmurlu bir günü geçirmek için fena bir yol değil. Collin'in bir tüpten tarçınlı çörek yaptığını görüyorum, karton kıvrımı ve şekerli krema küveti lavaboya atılmış. Bir fincan kahve dolduruyorum ve içgüdüsel olarak Claire'i her zaman yaptığım gibi kontrol ediyorum. Son tarçınlı ruloyu alıp ona götürmek üzere küçük bir tabağa koyuyorum.

Koridorda Ben'e, "Hey, ahbap, yüzme eşyalarını topla," diyorum. Claire'in kapısının açık olduğunu görüyorum. Bu garip; o her zaman kapalı tutuyor. Mahremiyetini tercih ediyor ve çoğu zaman uyuyor. Bunu yapabilecek kapasitesi olmadığını bilmeme rağmen, bazen çocukların onun tükenişini görmesini engellemek için böyle olmasını istediğini düşünüyorum, ama bu gerçekten mümkün değil, biliyorum. Mektubu açana kadar çok fazla düşünmüyorum.

Kapıyı açıp içeri baktığımda onu her zamanki yerinde, yatağında uzanmış, televizyonu ve vantilatörü açık halde göremiyorum. Bazen banyoya kendi başına gider. Tabağı yere koyup banyoyu kontrol ediyorum. Sonra evin arka tarafındaki diğer tüm odaları kontrol ediyorum, kendime koridorda bir yerlerde dolaştığını söylüyorum, Collin'e bağırıp oturma odasına koşmadan önce, yolumun üzerindeki her kapının içine tekrar bakıyorum.

"Collin!"

Uyumamış gibi davranarak hızla doğrulduğunu görüyorum. "Mel, sorun ne?"

"Annen nerede?"

"Ne demek istiyorsun?" Henüz paniğimi fark etmemişti.

"Odasında ya da arka odalardan birinde değil. Çocuklar, gidip evin geri kalanını kontrol edin, odalarınıza bakın."

Ben ağlamaya başlar. Bağırmaya ya da herhangi bir stres veya acil duruma kendini kapatmadan dayanamıyor. Daha dikkatli olmalıydım.

"Anne?" Collin evin içinde seslenmeye başladı. Ben'i teselli ediyorum.

"Tatlım, sorun yok. Kimse üzgün değil, sadece büyükannenin tek başına bir yere gitmesi hoş değil." Sesimi aşırı derecede hafifletiyorum. "Sorun yok, bebeğim."

Biraz sakinleşiyor.

"Yardım etmek ister misin?"

Başını salladı ve odasını kontrol etmeye gitti. Bütün odaları temizliyoruz, hatta Rachel her duş perdesinin arkasını ve açık kapıların arkasını çılgın bir saklambaç oyunuymuş gibi kontrol ediyor. Collin bodruma bakmak için aşağı koşuyor ve bir gök gürültüsü sesiyle birlikte sürgülü cam kapıyı dikkatlice açıyorum.

Fırtına yaklaşıyor. Arka bahçeye bakmaya korkuyorum. Claire'in bizim ihmalkârlığımız yüzünden gittiğini, şişmiş bedenini arka bahçedeki havuzda yüzerken bulabileceğimi düşünüp ürperiyorum. Havuzun güvertesinde yürüyüp içeri bakarken Luke'un başının etrafındaki kan hafızamda canlanıyor. Orada olmadığını görünce nefesimi verdim.

Oturma odasında paniklemiş bir Collin'le karşılaşıyorum. Ön dolaptan bir şemsiye kapıyor ve ayakkabılarını giymeye başlıyor.

"Onu en son ne zaman gördün?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Dün gece. Uyuyordu, hala uyuduğunu sanıyordum, değil mi?"

"Bu sabah onu kontrol ettiğimde öyleydi." "Saat kaçta?" diye soruyor.

"Sanırım altı ile yedi arasında. Kahvaltı tepsisi bıraktım. Onun da geç yattığını sanıyordum. Her zaman yaptığı gibi." Bu sabah herkesten erken kalktığım için mutfakta parmak dolaştım. Bir tabak yumurta ve kızarmış ekmek hazırladım. Genelde yemek için uyanır ve sabahın çoğunda uyurdu ama hâlâ dışarıdaydı, ben de bıraktım.

Bunu hatırladım ve odasına koştum. Yemek yenmişti. Sadece başucundaki tepside kabuklar kalmıştı. Pencere aralık değildi. Bunu hayal etmemiştim, dikkatim dağınıktı. Nerede olabilir ki?

Oturma odasına döndüğümde çocuklar yağmur botlarını giyiyorlardı. Collin, Ben'in yardım etmek istemesi ve erime moduna geçmemesi için kendini idare etme biçiminde nazik davranıyor.

Polisi arayalım mı? Yerde çorabını çekiştiren Ben'in üzerinden Collin'e sesleniyorum. Yüksek sesle cevap veriyor çünkü onun cevabı çocukları benim sorum kadar korkutmayacak.

"Önce arabayla dolaşıp onu arayalım. Kapıdan fazla uzaklaşmış olamaz."

Başım la onaylıyorum ve hepimiz arabaya doluşup ağaçlarla çevrili sokaklarda ilerliyoruz.

Gökyüzü açılır ve yağmur sağanak halinde yağarak arabanın metal tavanında şimşekler çaktırır. Saat öğlenin yarısı. Gittiği zaman aralığını düşünmeye çalışıyorum. En az beş saattir kendisinden haber alınamıyor. Sürgülü

Onu aramak için dışarı çıktığımda kapı kilitli değildi, ama genelde gündüzleri kilitli olurdu.

Birdenbire, tek kullanımlık bir cep telefonundan gelen "Ne yaptığını biliyorum Melanie Hale" şeklindeki basit cümlelerin bir tehdit olup olmadığını düşünmeden edemiyorum.

Ya biri Claire'i kaçırdıysa? Hiç mantıklı değil. Benimle ilgili kirli çamaşırları var. Sessiz kalmaları karşılığında bir şey , neden sormadılar? Bir süredir banyoya gidip telefonu kontrol ediyordum.

elimden geldiğince sık mesaj gönderiyorum. Hiçbir şey olmadı. Arabayı sürerken midemdeki safranın yükseldiğini hissediyorum ve onun benim yüzümden korktuğunu, incindiğini düşünüyorum.

Yirmi dakika kadar sonra sağanakta bir durgunluk oluyor ve arabanın camlarını açıyoruz.

Ben ellerini ağzına götürerek sesleniyor, "Büyükanneaaa!"

Evimizden makul bir mesafedeki tüm sokakları dolaştık. Durup kapalı verandalarda oturan birkaç komşuya soruyoruz. Kimse onu görmemiş.

"Nerede o anne? Bize kızgın mı?" Ben, sürekli onun adını haykırırken duraksayarak soruyor.

"Hayır tatlım, sadece bazen kafası karışıyor. Bunu biliyorsun. Her şey yoluna girecek."

Rachel'in sessiz olduğunu fark ettim. Endişeli görünüyor ama başka bir şey de var. Yaklaşık bir saat sonra Collin yenilmiş bir halde bana bakıyor. Başımı sallıyorum ve o da bunun eve geri dönüp polisi aramamız gerektiği anlamına geldiğini anlamış görünüyor.

Geri döndüğümüzde Rachel'a Ben'i bir video oyunuyla ya da başka bir şeyle oyalamasını söylüyorum, böylece polisle konuşabileceğiz ve o da korkmayacak. İtiraz etmeden itaat ediyor ve Collin'in odasına gidiyorlar, orada Collin'e Lego gemisini sorduğunu ve başarılı bir şekilde dikkatini dağıttığını duyuyorum. Collin'den önce

Aranacak numaraları tuşluyorum, işaret ediyorum ve şaşkın gözlerle arka sürgülü kapıyı gösteriyorum. Telefonu yere bıraktı ve neyi işaret ettiğimi görmek için geliyor. Claire.

Bahçe alanında ferforje bir bankta oturuyor. Üzerinde beyaz bir gecelik var ve peruğu başının yanından aşağı kayıyor. Sırılsıklam ve elleri dirseklerine kadar çamurla kaplı. Ayakları da çamur içinde. Çok tedirgin edici bir bakışla eve bakıyor. Bu beni ürpertiyor. Collin ve ben açık cam kapının önünde durup bir süre ona bakıyoruz. Sanki içimize bakıyormuş gibi hissediyorum ve bu tüyler ürpertici. Sonra yere tükürüyor.

Her şeyin ne kadar tuhaf olduğunun şokunu üzerinden atıyor ve ona doğru koşuyor. Gidip havlularını ve bornozunu alıyorum ve onu içeri götürdüğünde ona veriyorum.

"Anne, ?" diye soruyor, sarsılmış bir halde, ama cevap gelmeyeceğini biliyor. Uzaklara, hiçbir şeye bakmıyor, ağzı hafifçe açık.

"Ben onu banyoya sokarım," diyorum, Collin'in annesini çıplak görmek zorunda kalmadığı için sonsuza dek minnettar olduğunu ve onun da böyle olmasını isteyeceğini biliyor, bu yüzden bez ve banyo gibi şeyler söz konusu olduğunda her zaman teklif ediyorum. Minnettarlıkla gülümsüyor.

"Tamam. Biraz çay koyayım."

"Teşekkürler. Ben yüzme olayını kaçırdı, bu yüzden biraz zaman alabilir. Farkına vardığında stratejik bir sapma ," diyorum Claire'e merdivenlerden banyoya kadar yardım ederken.

"Hallediyorum." Zayıf bir gülümseme veriyor ve gibi konularda iyi bir ekip olduğumuz için memnun oluyorum. Claire'i Ben'in odasının önünden geçirirken Rachel kapıda bizi izliyor.

"*Mario Kart* oynuyor."

"Tamam, teşekkürler."

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye soruyor. Genelde gönüllü olmaz. Gözlerinde hâlâ aynı tuhaf bakış var.

"," diyorum ve Claire'in banyosuna kadar beni takip ediyor. Ben Claire'i suya sokarken o da kendini yukarı çekip tezgâhın üzerine oturuyor.

"Sence neden öyle çekip gitti?" Rachel fayans zemine bakıp saçlarını kulağına dolayarak soruyor.

"Şey, tatlım, kafası karışıyor. Gerçekten bilmiyorum. Bunu daha önce ama belki de herkes kendi işine bakarken yanlış kapıyı açmıştır ve fark etmemiştir." Rachel tereddütle başını sallar.

"Ne oldu tatlım? Bu senin hatan değil."

"Tamam." Saçlarını bir parmağının etrafında döndürüyor. "Umarım öyle olduğunu düşünmüyorsundur."

"Sadece bu ilk kez olmuyor."

"Ne?" Claire'in sırtını yıkamayı bırakıp doğruldum ve kızıma döndüm.

"Bir ya da iki hafta önce, tam olarak hatırlamıyorum, odasında olmadığını fark ettim. Evde onunla olan tek kişi bendim, bu yüzden panikledim. Her baktım ve tıpkı bugün olduğu gibi yine ortaya çıktı."

"Neden bana söylemedin?"

"Bana ona göz kulak olmamı söyledin ama ben ," diyor, ağlayacakmış gibi bakarak.

"Tatlım, ona bakmak senin sorumluluğun değil. Bu senin için adil değil. Böyle bir şey yapacağını bilseydik seni onunla yalnız bırakmazdım. Yine de beni aramalıydın. Birimiz gelirdi. eve. Tamam mı?"

"Evet. Özür dilerim. Sence nereye gitmiştir?"

"Bilmiyorum tatlım, sanırım kafasında bir şeyler dönüyor ve bazen ne yaptığını bilmiyor." Bunun onu rahatsız ettiğini biliyorum.

Claire banyo suyunun içinde sessizce, sabırla oturuyor, tüysüz kafa derisi hafifçe sallanıyor, ağzı açık. Çok uzaklarda bir yerde ve bunu görmenin bir çocuk için ne kadar korkutucu ve uğursuz olduğunu hayal edebiliyorum. Bu benim için hala zor ve her gün vücut sıvılarıyla uğraşıyorum ve kötü kokan çarşafları atıyorum. Buna alışmış olmalıyım, ama belki de insan boş gözlere ve kendine ihanet eden bir bedene bakmaya asla alışamıyor. Bir ruhun bedenini boşaltması ölüme saklanmalı. Bu zalimce, hafızasız bir hayat - geçmiş ya da geleceği olmadan- sadece var oluyor ve merak ediyorum, eğer seçme şansı olsaydı Claire böyle mi yaşamak isterdi? Yoksa sadece uyumak ve uyanmamak mı isterdi?

Yine mi?

Rachel tezgahtan iniyor ve Claire için bana bir banyo havlusu uzatıyor. Ben'in koridorda feryat ettiğini duyuyorum. İkimiz de heyecanla beklediği yüzme dersini kaçırdığını fark ettiğini biliyoruz.

"Sorun değil, bu akşam beyzbol arkadaşlarıyla yatılı pizza partisi var. kesmesi için hatırlatmamı ister misin?" diye soruyor, yarı kapıdan çıkmış ama cevabımı beklemek için oyalanıyor.

Oturma odasındaki kaosun içinde kaybolmadan önce "Teşekkürler tatlım," diyorum. Koridorda yürüdüğünü ve Ben'e spastik dediğini duyuyorum. Ama saniyeler sonra ağlaması kesildi, sanırım işe yaradı.

Claire'e yün bir gecelik giydirdikten ve onu yatağındaki yastık yığınının nazikçe yasladıktan sonra, ona çok sıcak olmayan bir fincan nane çayı veriyorum ve eski, sendikalı sitcomları oynatan bir kanalı açıyorum. Ne zaman ki

Kapıyı kapattıktan sonra çocuklara öğle yemeği hazırlamak için mutfığa gidiyorum ama Collin işi halletmiş. Tezgah açık turşu kavanozları, ketçap döküntüleri ve bayatlamadan önce kapattığım bir torba tam buğday ekmeği ile dolu. O

Bana tabakta bir hindi burger uzatıyor ve ben de Claire'in görevinden yorgun düşmüş ve çocukların yemek yemiş olmasına minnettar bir şekilde gülümsüyorum.

"Teşekkür ederim. Bu harika görünüyor."

"O iyi mi?" diye soruyor ona bir tabak hazırlarken.

"Evet. Dinleniyor. Söyleyebildiğim kadarıyla iyi."

"Bunu yapması çok garip." Bir armudu ısırık büyüklüğünde parçalara ayırıyor. "Arka kapının güvenliğini sağlamak için bir şeyler bulmamız gerekecek."

"Sanırım öyle olacak. Bir çocuk kilidi gibi mi?" Annesiyle bu rol değişiminin onun için zor olduğunu biliyorum. Onunla mümkün olduğunca anne-oğul ilişkisini sürdürebilmesi için tüm yükü üstlenmeye çalışıyorum. Gerçekten yapamıyorum.

Annemi böyle gördüğümü hayal edemiyorum, bu yüzden onun için üzülüyorum. Neden dirseklerine kadar çamur içinde olduğunu sormuyorum - bir şey mi kazıyordu? Nereye gitmiş olabilir?

"Sanırım." Belli ki bunu düşünmek istemiyor.

Tabağını geri götürmeyi teklif ediyorum ama tabağı aldığını söylüyor ve odasına geri dönüyor. Ben elinde Buzz Lightyear uyku mutfaka giriyor. Onu mutfak sandalyesinin üzerinde duran gece çantasının yanına atıyor.

"Yerde uyuyacağız!" diyor heyecanla. "Harika, dostum."

"Formalarımızı giymeliyiz."

"Görüyorum. Temiz mi?"

Ama şimdiden sekiz numaralı beyzbol formasını giydi. Bayan Miller'ı bir gecede altı özel gereksinimli çocuğa baktığı için kutsa.

"Evet. Saints şapkanı takabilir miyim?"

"Tabii, tatlım. Dolabıma bak," diyorum ve ben ona diş fırçasını alıp almadığını sormadan uzaklaşıyor. Yemek için oturmuyorum; mutfağı toplarken ısırık almak için duruyorum. Tabakları çöp öğütücüsüne atıyorum ve

tezgahın üzerine dökülenleri dezenfektan mendillerle temizliyorum. Bu basit eylemin -çocuklarımla ilgilenmenin- güzelliğini hafife almıyorum. Artık hiçbir şeyi hafife almayacağıma dair kendime söz veriyorum. Sanırım suçluluk duygusu bir bakış açısı sunuyor.

Dakikalar sonra Ben, üstesinden gelmiş bir bakışla geri geldi ve bana baktığı ve kapağı bulamadığı tüm yerleri dramatik bir şekilde anlattı.

"Her yere baktım." Sanki arayış onu tüketmiş ve takviyeye ihtiyacı varmış gibi kendini mutfak taburesinin üzerine bırakıyor. Ona aramasına yardım edeceğimi söylemeye başlıyorum ama sonra duruyorum.

Aramaya gerek yok, çünkü bulamayacağız. Kapı zili beni kurtardı ve sırt çantasını taşımasına ve uyku tulumunu taşımasına yardım ettim.

Sandy Miller'la arabasında buluşmak ve onu aldığı için teşekkür etmek üzere ön bahçenin yamacından aşağıya iniyorum. Ona yarın öğleden önce onu alacağımı söyledim ve o gittikten sonra düşüncelerimi toplamak için ön merdivenlerde bir süre oturdum.

Şapka burada değil. Kitapçının otoparkında Luke'un kamyonetine bindiğim gece çıkarmıştım. Lacy neredeyse bizi yakalıyordu, ben de aceleyle arabadan çıktım. Onu arkamda bıraktım. Müfettişlerin arabada bırakılmış yıpranmış bir Saints şapkasına iki kez bakmayacağını düşünürsünüz. Ben şapkaya aşık olup okula giderken takmaya devam edince, kaybolmasın diye kenarının iç tarafına keskin kalemle *HALE* kelimesini yazdım. Adım Luke'un mülkünde bir yerlerde yazıyor.

OceanofPDF.com

COLLIN Pazartesi günleri ev ofisinde çalışıyor ve ben genellikle onun olmasını seviyorum. Çocuklar okula gittikten sonra uzun bir kahvaltı, kahve eşliğinde özel bir şey hakkında sohbet etmek ve genellikle öğle yemeği için Edith's Café'ye yürümek anlamına geliyor, ancak bugün kıpır kıpır ve endişeliyim ve Luke'un davasındaki herhangi bir gelişmeyi beni görmesinden korkmadan yakalayabilmek istiyorum.

Ofisinde bir iş görüşmesi yaptığını duyuyorum, Richard'la konuşuyor, çok titiz bir müşteri, bu yüzden bir fincan kahve dolduruyorum ve ekmek kızartma makinesine biraz ekmek atıyorum. Bugün özenle hazırlanmış bir kahvaltı yok. Çocuklar mısır gevreği yedi.

Şu anda süt dökmek ya da kızarmış ekmeğe yağ sürmekten çok daha fazlasına konsantre olabiliyorum. Yemek masasının yanındaki pencere kenarına oturup kahvemi yudumluyorum, dizlerimi göğsüme doğru kıvrarak telefon hattının üzerinde dengede duran şişman bir sincabı izliyorum Sokağın karşısında. Birkaç ev aşağıda oturan Amy Johanson, sabah gazetesini almak için evinin önüne çıkıyor. Bornozunu boynundan tutuşunu izliyorum; soğuk rüzgâr onu şaşırtıyor. Rodderham'ların köpeği yine tasmasız dolaşıyor, bitişik bahçelerde yolunu kokluyor ve geçtiği her çalıya bacağına kaldırıyor. Son derece normal bir sabah.

Luke'un öldüğüne inanmak çok zor görünüyor ve her şey sanki o hiç burada olmamış gibi ilerliyor.

Saints şapkasını düşünüyorum. beri uyuyamıyorum. Luke'un giysiler, kitaplar, ayakkabılar, şapkalar, mobilyalar -bir insanın tüm hayatı, tonlarca gündelik eşya- ile dolu evinde neden bir şapkayı fark etsinler ki? Evdeki her bir eşyayı tek tek incelemiyorlar.

Tabii ki hayır. Göze çarpan şeyleri arıyorlar. Neden fark etsinler ? Yani, eğer eve getirdiyse.

Eminim yapmıştır. O gece yolcu koltuğunda görmüş, içeri getirmiş ve bıraktığını bana haber vermeyi planlamış ama unutmuş olmalı, bu yüzden bir yerlerde bir kancanın üzerinde ya da oturma odasındaki kitap rafında, isimsiz bir şekilde duruyor. Onu orada bıraktığım günden beri bir kez daha onun kamyonetine gitmiştim. Bir derenin yakınındaki تنها bir yere doğru giderken yolcu koltuğuna eğilmiştim. Ayak parmaklarım direksiyonda, engebeli arazide sarsıla sarsıla ilerlemiştik ve o gün saf gençler gibi davranırken gülerek kapıya tutunmuştum. O gün Şimdi düşünmek bile beni utandırıyor. Yine de görürdüm.

ya da koltuğun üzerinde durup ona her gün hatırlatıyor olsaydı geri vermeyi hatırlardı. Evinde bir yere atılmış olmalı. Soğukkanlılığımı korumalıyım. Fark edilme ihtimali olan çok küçük bir ihtimal yüzünden çözülmeye başlamanın bana hiçbir faydası olmayacak.

Yanık tost kokusunu fark ediyorum ve kızartma makinesinde tüten kararmış ekmek karelerini görüyorum. Collin içeri giriyor, gömlek ve kravat yerine tişörtü ve flanel pantolonuyla; evden çalışma günlerini seviyor. gelse çocuklar okuldan gelene kadar kot pantolon giymez. Tost makinesine .

"Benim için mi?"

"Biraz yumurta yapacağım."

"Hayır, ben seviyorum." Bana gülümsüyor, yanmış havayı kokluyor. "Kavrulmuş şekerleme gibi. Mükemmel." Tostun üzerine biraz soğuk tereyağı sürüyor ve karşıma oturup köşelerini kemiriyor.

Gülüyorum, başımı ona doğru sallıyorum.

"İzin ver yenilebilir bir şeyler yapayım. Zahmet olmaz." Ona bir fincan kahve önüne koyuyorum ve beni kucağına çekiyor.

"Bu bir mutfak zaferi, cidden." Bana bir ısırık veriyor ve ikimiz de gülüyoruz. Nazik ve komik biri ve ben şanslıyım. İyi uyuyamadığımı biliyor.

Sabah erken saatlerde iyi olup olmadığımı tekrar sorduğunda "Boynumda bir bükülme var" diye yalan söyledim. Geceleri çok sık oluyor, yanlış uyuyorum, o yüzden sabahımı kolaylaştırıyor.

"Kahve harika," diyor ve ben de sahte bir şaşkınlık ifadesi takınıyorum. Markalı ya da çok ana akım olan her şeyden nefret etmekten hoşlanıyor, sırf yüzden hayatına gizlice bir şeyler sokmayı ve hoşuna itiraf edene kadar ona ne olduğunu söylememeyi seviyorum. Oynamaktan hoşlandığımız küçük bir oyun. Benim hilelerime daha önce sadece bir kez kanmıştı. Sıfırdan krem şanti yaptığımı yemin etmişti.

Cool Whip'ten çok daha üstündü, bu yüzden geçen Şükran Günü'nde onu değiştirdim ve ne kadar iyi olduğu konusunda övgüler yağdırdı. Plastik Cool Whip kutusunu çıkardığımda, bunu asla biliyordu. Şimdi onu yine iyi yakaladım ve aptalca bir ana kapılmak güzel - endişelerimden kısa bir süreliğine uzaklaşmak.

"Ne?" diye sorar.

"Hiçbir şey mi?"

"Hayır!" Başını masadaki kolunun kıvrımına yasladı. "Ben bir şey söylemedim." Elimde olmadan biraz güldüm.

"Sadece söyle." Büyüleyici bir şekilde aşırı dramatik davranıyor. Ben de ona ayak uyduruyorum ve kahvenin kaynağını açıklamadan önce duraklıyorum.

"Starbucks. Kahvaltı karışımı."

"Ahhh." Kalbine bıçak saplama hareketi yapıyor. Onu seviyorum. Yaptığı maskaralıklara gülüyorum ama onu incitme düşüncesiyle ağlamak istiyorum. Neydim ben

Düşünüyor musun?

Dalga geçmeyi bırakıyor ve yüzüne ciddi bir ifade geliyor. Şakanın gelmesini bekliyorum ama gelmiyor. Gözlerini benden kaçırıyor. Bakışlarının yönünü takip ederek dönüyorum. Ön pencereden bir polis arabası garaj yolumuza giriyor.

"Polisler neden burada?" diye soruyor ama ben donup kalıyorum.

İki üniformalı adam arabadan inip ön kapımıza doğru ilerliyor ve korku kalbimi hızlandırıyor. Kahvemi bile . Cevap vermiyorum, sadece onları izliyorum, ne söyleyeceklerini, Collin'in önünde nasıl gizleneceğimi merak ediyorum.

"Annem yine gitmedi, değil mi? O-?" Koşup onu kontrol edecekmiş gibi hareket etmeye başladı. Sessizce, kontrollü bir şekilde sözünü kestim.

"Hayır, o iyi. Az önce oradaydım."

Kapıya sert bir şekilde vuruluyor ve ben cevap vermek için kıpırdamıyorum, o da oraya doğru yürüyor. Mutfak ve oturma odası açık konseptli büyük bir alan,

Ön girişi evin geri kalanından ayıran taş kemere gelene kadar onu görebiliyorum. Ben arka planda kalıyorum ama onları selamladığını duyuyorum. Kahvemi bırakıyorum ve nefes almak için kendimi zorluyorum. Benimle konuşmak istiyorlarsa gerçekten titreyemem. Ellerimle saçlarımı düzeltiyorum ve ön kapıya doğru ilerlerken Collin onları ana odaya götürüyor. Collin bana tedirgin bir bakış atıyor ve nedenini hemen anlıyorum.

Joe Brooks evimde duruyor. Şimdi *Dedektif* Joe Brooks. Collin'in solgunluğu Joe'ya karşı duyduğumuz ortak küçümsemeden mi yoksa bana birkaç soru sormak istediklerinden mi kaynaklanıyor bilemiyorum.

"Ah... içeri gel. Oturun" diyorum.

Collin'den onu odadan çıkarmak için bir fincan kahve daha koymasını istemeyi düşünüyorum ama o bunu anlayacaktır. Joe ortağını Al Davis olarak tanıtır; uzun boylu, Joe'nun yaşlarında, asker tıraşlı ve ince yapılı bir adamdır; ciddi, kıpırtısız bir yüzü vardır, Joe'nun sarkık, pop yıldızı saç kesimi ve vücut geliştirmeci fiziğiyle tam bir tezat oluşturur. Kanepeye otururlar. ve rahat edemiyorum. Onların karşısında yeşil bir koltukta oturuyorum.

"Böyle habersiz geldiğim için özür dilerim Mel," diyor Joe. Collin arkamda bir yerlerde geziniyor. Keşke otursa.

"Bu da ne demek oluyor?" Collin yeterince dostça soruyor ama bana baktığını hissedebiliyorum. Ona bakıyorum ve elini tutuyorum - sanırım bir dayanışma girişimi ve o da yanıma, sandalyenin koluna oturuyor. Dedektif Davis başlıyor.

"Eminim yerel bir adamın öldürülmesiyle ilgili soruşturmamızı duymuşsunuzdur. Luke Ellison."

"Elbette," diyor Collin. "Bunu yapmamak imkânsız olurdu."

"Doğru," diyor, "ama ben aslında Bayan Hale'e soruyorum." Üç adam da bana bakıyor ve bir cevap bekliyorlar. Nefesimi sabit tutmak ve sesimi normal tonda çıkarmak için elimden geleni yapıyorum.

"Elbette," diyorum, kastettiğimden daha sessiz bir şekilde. Boğazımı temizliyorum. "Evet." "Bay Ellison'ı tanıyor muydunuz?" diye soruyor dikkatle. O tarafa bakmamak için direniyorum.

Collin'in ifadesini ölçmek için.

"Onu tanıyorum."

"Onu ne kadar iyi tanıyorsun?" diye soruyor ve cevabımın kaçamak ve yarım yamalak olduğunu biliyorum. Düpedüz yalan mı söyleyeyim, yoksa zaten kapağa sahipler mi?

"Onu iyi tanımıyorum, yani."

"Ama onunla tanıştınız?" Joe sordu. Onunla tanıştığımı itiraf etmek zorundayım. Bana o tek kullanımlık telefonu gönderen kişi onlara ihbarda bulundu mu? Beni takip edip fotoğraf çektiler mi, kanıtları var mı?

"Evet, kitapçada. Klasikler. Orada toplanan bir yazı grubum var."

"Arkadaş değil ?"

"Arkadaş mı?" Sertçe yutkunuyorum. Sırtımda dikenli bir sıcaklığın gezindiğini hissediyorum. "Hayır.

Neden böyle düşündünüz?"

"Bu yazı grubunun bir parçası mıydı, onu bu şekilde mi tanıdınız?" "Hayır, sadece bir gece orada bir okuma yaptı ve ben de onunla o zaman tanıştım. Bir sürü

insanların çoğu yaptı."

"Ama onunla sohbet ettiniz, bilgi alışverişinde bulundunuz."

"Bu bir tanışma ve selamlaşmaydı. Dediğim gibi birçok insan onunla sohbet etti.

Kitabı hakkında." Yüzümde gerçek bir şaşkınlık ifadesi tutmaya çalışıyorum ama gergin, titrek sesim bana ihanet ediyor.

"Ona kişisel bilgilerinizi, kartvizitinizi ya da herhangi bir şey verdiniz mi?"

"Kartvizit mi? Onun kartviziti yok," diyor Collin, sorularından bıkmış bir halde, yanlış kişiyle konuştuklarından emin. "Neden ona bu adam hakkında sorular soruyorsunuz ki?"

"Bilgisayarındaki kayıtlar adınızı araştırdığını gösteriyor. Hem de epeyce. Sosyal medya sayfalarınızı taramış gibi görünüyordu. Eğer sen olmasaydın arkadaşlar..." kelimeyi söyleme şekli *arkadaştan* çok daha fazlasını kastettiğini ima ediyor "...o zaman adamın seni bu kadar aşırı bir şekilde araması için başka bir neden düşünebiliyor musun?" Joe kesin bir tavırla sorar.

Collin hâlâ bana güvensizlikle bakmıyor; o kadar insan varken neden beni sorguladıklarına şaşırılmış bir halde, yüzünü buruşturarak dedektiflere bakmaya devam ediyor.

"Özel yazarlık kursları-dersleri veriyor. Daha fazla bilgi için masasına kaydoldum. Kısaca konuştuk."

"Hepsi bu kadar. Özel ders almadın mı?" *Özel* kelimesine yaptığı vurgu yine kendini beğenmiş ve yan anlamlıdır.

"Derslere devam etmedim." Bu özel yalanı havadan . Durmaksızın, bu yalanı nasıl reddedebileceğimi düşünüyordum.

Biri beni onunla gördüyse belirsiz bir bağlantı. Bir keresinde özel ders fikrinden bahsetmişti. Mantıklı gelmişti. Bunu açıklıyor olmalı.

"Peki, eğer ders almadıysanız, neden fotoğraflarınıza baktığını ve isminizi bu kadar araştırdığını düşünüyorsunuz?"

"Özel bir müşteri almayı , onları aramak isteyeceğini tahmin ediyorum. Bugünlerde herkes böyle yapmıyor mu? Bu o kadar da garip görünmüyor."

"Yani kitapçı dışında hiç temasınız olmadı mı?" Davis şimdi konuşuyor.

"Sana zaten söyledim." Collin benim yerime cevap veriyor. "Bütün ipuçlarını takip etmeniz gerektiğini biliyorum ama bu biraz abartılı değil mi sizce de?"

Ama Davis Collin'e cevap vermiyor, sadece benden bir cevap bekliyor.

"Hayır, sadece kitapçı."

"İma ettiğin şey hoşuma gitmiyor." Collin, görmezden gelinmesine ayağa kalkar.

"Hiçbir şey ima etmiyoruz. Sadece işimizi yapmamız gerekiyor."

"Onunla ders yapma fikrini değiştiren ne oldu?" Joe soruyor. İçimde bir acı düğümleniyor ve nabzım hızla atıyor.

"Ah, bilmiyorum. Yazmaya yeni başlamıştım, çok ciddi bir şey değil. İyi bir okuma dinledikten sonra o an için ilginç gelmişti ama nasıl olduğunu bilirsiniz - heyecan azalır ve bir hobiye o kadar para harcamak istemediğinizi fark edersiniz."

Saçmalayıp saçmalamadığımı söyleyemem. Sağlam bir cevap vermeye çalışıyorum - daha fazla soruya yol açmayan ve ayrılabilmeleri için onlara ihtiyaçları olanı veren bir cevap. Keşke *heyecan* kelimesini kullanmasaydım.

"Anlıyorum. Aranızda herhangi bir anlık mesaj ya da e-posta kaydı yoktu, yani belki de sadece hoşlanmıştı. Tek taraflı tabii ki," diye ekliyor Joe, Collin'e bakarak. "Biz sadece senin daha fazla bilgi verip veremeyeceğini görmek istedik."

Joe Brooks ve Dedektif Davis ayağa kalkıyor ve Joe'dan bir aşk olduğunu ima edip öylece bıraktığı için nefret ediyorum. Bana bir kartvizit uzattı.

"Aklınıza yararlı olabilecek başka bir şey gelirse bizi arayın." "Tamam."

Kabul ediyorum ama çıkışlarını görmeye dayanamıyorum. Onun yerine Collin'in gitmesine izin verdim.

Ellerini sıktı ve Joe bana döndü. "Ben'e benden selam söyle."

Sessizce başımı sallıyorum ve kısa bir gülümsemeye zorluyorum. Ön kapı kapanıp Collin içeri girdiğinde ne bekleyeceğimi bilemiyorum. Özel olarak polislerle olduğundan tamamen farklı bir tavır takınacak mı?

"Ne saksocu ama" diyor, yüzü kıpkırmızı.

Tuttuğum nefesi dışarı verdim. Hâlâ benim tarafımda.

"Kadın dövücü, o zorba buraya gelecek ve aynı şeyi yapacak. Size zorbalık etmeye çalışacak. Yaptıklarından sonra o pisliğin üniformayla dolaştığına inanamıyorum ve bunu kabul etmek zorundayız. Hapiste olması gerekirdi ama bunun yerine ona yetki ve silah verelim!"

"Evet, yani herkesin evine mi giriyorlar? O okumada bir sürü başka kadın vardı. Tanrım." Kendimden nefret ediyorum ama oyunu oynamak zorundayım.

"Boşuna uğraşıyorlar. Hiçbir deneyimi olmayan taşralı dedektifler aptalca sorular soruyorlar."

"Biliyorum. Değil mi?" Söylemeyi düşünebildiğim tek şey bu.

"Tweedledee ve Tweedledum ile uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm." "Sorun değil. Sadece tuhaf."

Bununla birlikte Collin'in telefonu çaldı. Telefonun diğer ucunda Richard'ın yatırımcılara sunmaları gereken bir vergi formundan bahsettiğini duyuyorum. Ona kahve içiyormuş gibi yaparak fincanın kalanını getirmemi isteyip istemediğini soruyorum.

Starbucks'ı sevmesi için onu kandırdığımı hatırlayarak bana sırtıtıyor, ama başını sallayıp *teşekkür* ediyor ve bir anda vites değiştirip işe koyuluyor.

Ama ondan uzaklaşıp mutfağa doğru yürürken, Fransız kapısının pencere camındaki yansımasını yakalıyorum ve beni izliyor - hala telefonla konuşuyor - ama gözleri üzerimde ve görmediğimi düşündüğünde yüzü değişiyor. İfadesinde şüpheyi andıran bir şey var. Belli belirsiz, ben giderken arkamdan hızlıca bakıyor ama orada. Daha önce bana böyle baktığını hiç görmemiştim.

OceanofPDF.com

BİRKAÇ GÜN GEÇTİ ve ben tek kullanımlık telefonumu kontrol etmeden duramıyorum. Bu

sanki biri beni kasıtlı olarak manipüle ediyor, ne yaptığımı bildiğini söyleyerek beni deli gibi hissettirmeye çalışıyor ve sonra da oturup Bana sadece ne istediklerini ya da kim olduklarını söylemek yerine acı çekiyorlar.

Bu akşam, Ben'in zorlandığı matematik dersinden A almasını kutlamak için çocukları yemeğe götürüyoruz. Meksika yemeği istiyor, biz de La Haciendas'a gidiyoruz. Erken gidiyoruz, böylece okul gecesı çocukların ev ödevlerini yapabilecekleri kadar erken dönmüş oluyoruz. Arka koltuktan Ben, Meksika yemekleri hakkındaki gerçekleri anlatıyor. Bir şeyi gerçekten sevdiğinde, onunla ilgili her şeyi ezberleme eğilimindedir.

"Geleneksel Meksika yemeklerinde tüm ineği, hatta testisleri ve rahmini bile kullandıklarını biliyor muydunuz?"

Collin ve ben bu birbirimize bakıyoruz. Dönüp Ben'e bakıyorum. "Bu gece bunu mu sipariş ediyorsun?"

Bana iki kafam varmış gibi bakıyor.

"Hayır. Bu restoran geleneksel değil."

Sanırım bana söyledi.

"İyi dedin," diyorum ama arkamı dönmeden önce arkamızda bir kamyonun bize biraz fazla yaklaştığını fark ediyorum.

Bir aşinalık hissi üzerimde geziniyor. Durup gözümü bakıyorum. Luke'un kamyonetine benziyor. Aslında, ağır renkli camlarına ve dikiz aynasından sarkan kaktüs şeklindeki oda spreyine kadar tıpatıp onunkine benziyor. Keskin bir nefes alıyorum. Plaka aynı değil. Belki de sadece bir tesadüftür. Belki de sarkan oda spreyi şeklini gerçekten seçemiyorum ve sadece aşırı paranoyağım. Eminim buna benzeyen bir sürü pikap vardır.

"Ne?" Ben soruyor. Rachel kulaklığında kaybolmuş, karşı taraftaki arabanın kapısına yaslanmış, dikkatini vermiyor.

"Hiçbir şey . Bana ne sipariş edeceğini söyle." Dikkatini dağıtmaya çalışıyorum. "Bir margarita alabilir miyim?"

"Bundan birkaç yıl uzaktasın, dostum." Collin'e gülümsüyorum, oğlumuzun nükteli yorumundaki eğlenceyi paylaşmaya çalışıyorum, ama başka bir şeyler . Kronik huzursuzluğumu anlamaya başladı.

Bunu üzerimden atmaya ve akşam yemeği sırasında ailemin yanında olmaya çalışıyorum. Kshedeki yıpranmış ahşap platformda bir mariachi grubu çalıyor. Ben

Doğum günü olduğunu söyleyip söyleyemeyeceğini soruyor, böylece ona şarkı söyleyecekler ve bedava dondurma alabilecek, ancak bir tur "La Bamba" ve bir *poquito* sundae yetiniyor ve yeterince mutlu görünüyor.

Tabağımdaki kuru fasulye ezmesini itip Rachel'ın Collin'in "Okul nasıl?" şeklindeki basit sorusuna verdiği cevabı dinliyorum. Her detayın üzerinden geçiyor.

"Aman Tanrım, Lindsey Shaw ve Celeste Ricke okulda aynı tulumu giymişler ve Lindsey herkese Juicy Couture olduğunu söylemiş ve sonra Celeste'in giydiğini görmüş ve herkes Celeste'in fakir olduğunu biliyor, alınmayın ama insanlar bunu biliyor. Neyse, Celeste tulumun aslında Target'tan olduğunu söyledi. Sonra Wendy araştırdı ve Target'tan *olduğunu* gördü ve Lindsey haftanın geri kalanında evde kaldı, çok utanmıştı."

Bizim için bir fotoğraf bulmak üzere telefonunu karıştırmaya başlıyor ve Collin Juicy Couture'n ne olduğunu sormuyor. Sadece konuyla ilgili bir şey söylemem için bana bakıyor.

"Anne," diyor, tulum fotoğraflarına bakmamı istiyor. "Yani, komik değil, ama o tam bir sürtük, bu yüzden komik sayılır."

"Dil," diyorum, pek inanmadan ve telefonuna bakmak için etrafı saran kabinde oturmak için ilerliyorum.

"zgnm," diye mırıldanıyor nefesinin altında ve sonra vites değiştiriyor. Kıkırdayarak bana skandalın fotoğraflarını gösteriyor. Oturduğum yerden

otoparkın bulunduğu binanın yan tarafındaki pencerelerden etrafta uzanıyor. Kamyon orada. Bu bir tesadüf olamaz. Kamyon restoranın pencerelerine bakıyor ve o renkli camların arkasında oturan her kimse pencereler bizi kesinlikle görebilir.

"Anne, 'sürtük' dedi." Kamyona odaklanmış durumdayım ve oğlumu sadece kısmen duyabiliyorum.

"'Srtk' deme, tatlım." Onu kovuyorum, dikkatimi bile vermiyorum.

"Ben . O yaptı!" diye itiraz ediyor ve Collin ona boş vermesini söyleyen bir bakış atıyor, o da öyle yapıyor çünkü sundae vaadi hâlâ devam ediyor. Oraya gitmem gerek. Luke'un kamyonetiye direksiyonda kimin olduğunu görmeliyim.

Kim isterdi ki? Ama ben yapamıyorum. Burada oturup normal davranmaya ve sakın kalmaya odaklanmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Yemeğimizi arabaya doğru yrdğmzde hava kararmıştı. Kamyonu arıyorum, şu anda bir şey yapabileceğimden değil, ama gitmiş. Gitmişti.

Luke'un kamyoneti olup olmaması önemli değil. Gerçek şu ki biri beni takip ediyor.

Eve dönerken Collin radyoyu NPR ön ayarından hafif bir pop çevirdi. Acaba haberlerden mi kaçıyor diye düşündüm. Ama şarkı bittiğinde, saat başı ve yerel haber başlıklarını özetliyorlar. Luke'un adını duyduğumda kanalı değiştirmek istiyorum ama acaba beni bir şey saklıyormuşum gibi gösterir, o yüzden saklamıyorum. Yine de Collin'in bunu kapatmak isteyip istemediğini ya da içten içe daha fazlasını öğrenmek isteyip istemediğini merak ediyorum - beni Luke'a bağlamanın bir yolu olup olmadığını görmek için.

"Luke Ellison cinayeti davasında *yeni* bir keşif yapıldı. A Görgü tanığı, suçun işlendiği saatlerde Ellison'ların evinden uzaklaşan bir SUV gördüğünü söyledi. Görgü tanığı aracın plakasını ya da modelini alamadı ancak aracın büyük ve siyah renkli olduğunu söyledi. Soruşturmaya yardımcı olabilecek başka bir bilgiye sahip olan varsa lütfen polise haber versin." Muhabir duygusuz bir sesle başka haber başlıkları da sıralıyor ama dinlemiyorum. Jeep Cherokee'mi düşünüyorum. Koyu gri, siyah değil ama tanığın tarifine kaygı uyandıracak kadar yakın.

Collin hiçbir şey söylemiyor ya da başını çevirip bakmıyor. İkimiz de herhangi bir günmüş gibi davranıyor, diğer haber başlıklarını dinliyoruz. Ben de bir şey söylemiyorum ve haberler Benny's Used Cars'ın büyük satış reklamına dönüşüyor.

Evdeyken, doğrudan üst kata çıkıp banyo lavabosunun altındaki kullan-at telefonda bir mesaj olup olmadığını kontrol etme dürtüsüne direniyorum. Sadece takıntılı hale geldiğim için değil, aynı zamanda kendimi birdenbire kocamın gözetimi altında hissettiğim için. Bunun benim paranoyam olduğu ve belki de onun hiçbir şüphesi olmadığı fikrini aklımdan geçiriyorum ama emin olamıyorum. Dikkatli olmam gerekiyor.

Ben'le birlikte arka güvertede oturup kelime çalışma sayfasına yardım ediyoruz. Açık bir gece, nihayet kazak havası, en azından akşamları ve sabahın erken saatlerinde. Tepe ışığı güve ve böcekleri toplar. Ve Sessiz gece havasında kanat çırpma sesleri havuzun kenarına bakmamı sağlıyor; bir Haziran böceği sırt üstü yatmış, kendini ters çevirmeye çalışıyor. Sonunda suya düşüyor ve küçük bir dalgalanma halkası oluşturuyor. Havuzun yüzeyine. Ben, sanki içgüdüsel bir hareketle yanına gider ve tek parmağıyla böceği sudan güvenli bir yere çıkarır. Onun doğal nezaketi yürekleri eritiyor.

Boşanma onu mahveder. Değişimle iyi başa çıkamaz; kaybolur ve dehşete düşer. Bu olmasını son şey, ama Collin aldatmacamın boyutunu öğrenirse beni terk eder, bunu biliyorum. At

Başlangıçta bunun affedebileceği bir hata olduğunu düşünmüştüm ama olanlardan sonra ona başka seçenek bırakmadım.

Ben'in uykusu geliyor ve sinirleniyor, ben de ona çalışma kâğıdındaki son birkaç soruyu kahvaltıda yapabileceğimizi söyleyip onu yatağına gönderiyorum. İçeride Collin mutfakta oyalanıyor. Bir içki dolduruyor, tezgâhtaki postaları açıyor. O dikkatini dağıtırken kullan-at telefonunu kontrol etmem gerekiyor.

Ebeveyn banyosundaki lavabonun altında, tampon kutusuna geri uzanıyorum ve telefonu çıkarıyorum. Bu sefer okunmamış bir mesaj var. Kalbim karnıma düşüyor. Nefesim kesiliyor. Açmaya korkuyorum - bu mesajların arkasında kimin olduğunu öğrenmekten korkuyorum. Mesajı tıklayıp açtığımda, kimin gönderdiğine dair başka bir ipucu yok ama kesinlikle net bir mesaj var.

Haber manşetlerinden ve hapisten uzak durmak için ne yapardınız?

Hapis mi? Bu kişi yapmadığım bir şeyi yaptığımı düşünüyor. Keşke onu bulduğum gün polisi arasaydım. Keşke burada kalıp onlara gerçeği, onu bu halde bulduğumu . Luke'un bana özel yazarlık dersleri verdiği hikayesini sürdürebilirdim. Collin çok güveniyor; eminim ona söylememiş olmamın makul görüneceği bir şekilde anlatabilirdim.

Belki de üzerinde çalıştığım ve Luke'un cilalamama, belki de küçük bir yayına girmesine yardım ettiği bir parça için gerçekten heyecanlıydım ve Collin'i sonuçla şaşırtmak istiyordum. Belki biraz abartılıydı ama bundan daha iyi olurdu - bir cinayetle ilgisi olduğundan şüphelenilmekten.

Ne istiyorsun? Yazıyorum ve Gönder'e basıyorum. Collin'in yatmaya hazırlanmak için üst kata çıktığını duymadan önce yanıt alabilmek için bekleyebildiğim kadar bekliyorum. Telefonun sessizde olduğunu üç kez kontrol edip dolabın arkasına itiyorum ve kapağını kapatıyorum. Bu kişinin kim olabileceğini merak ederek geceleri uyuyamıyorum. Beni park ederken ve sonra gece Luke'un evinin arkasındaki ağaçların arasından gizlice geçerken görmüş olabilecek bir yabancı mı? Bunca zamandır beni takip ediyor, bana şantaj yapmak için bir fırsat kolluyor ve kalabalık parti mükemmel bir zaman mıydı?

Collin odaya varmadan önce iç çamaşırlarıma kadar soyunuyorum, bir tişört giyiyorum ve yorganın altına giriyorum, uyuyormuş gibi yapıyorum, böylece karşılıklı olarak haber bültenini duymamış gibi yapmak zorunda kalmıyoruz, böylece gözlerinde fark ettiğim endişe ve belki de şüphe bakışını sakladığını görmek zorunda kalmıyorum.

Sabah, çocuklar okulda ve Collin isteyken, Claire'i benimle oturması için ön verandaya götürüyorum. Serin bir sabah, hava kapalı ve puslu ve herkes birkaç aylık kısa bir süreden yararlanmak istiyor.

Louisiana sıcağından kaçmak için. Kucağına ince bir yorgan serip kahvem ve dizüstü bilgisayarımı karşılarındaki sundurma salıncağına oturuyorum.

Yıpranmış çiteler soyulmuş sarı boyayı gösteriyor; bacaklarımın arkasına karşı serin. Burayı boyadığımız günü düşünüyorum, taşındıktan kısa bir süre sonra. Her şey mükemmelken. Gözlerimi anıya karşı kapatıyorum, onu uzaklaştırmaya çalışıyorum ve dizüstü bilgisayarımı açıyorum.

Olayla ilgili gelişmeleri araştırıyorum ama dün gece haberlerde duyduklarımın ötesinde gerçek bir ayrıntı bulamıyorum. Kahveme sıcak süt karıştırıyorum ve

Dizlerimi göğsüme kadar çekiyorum. Bu gece özel bir şeyler pişireceğim. Aileme odaklanmalı ve Collin'e her şeyin yolunda olduğunu hissettirmeliyim. Kafamda tarifleri gözden geçiriyorum. Sevdiği bir Yunan tavuğu var, belki risotto ile karides. Zihnimde bir alışveriş listesi yaparken, yaklaşan bir arabanın sesiyle dikkatim dağılıyor. Önce ufukta bir nokta gibi görünüyor, ama yaklaştıkça ve şekil aldıkça bunun bir polis arabası olduğunu görüyorum.

Dik oturuyorum, fokurdayan kahveyi kalçalarıma döküyorum. Haykırmak istediğim küfürleri yutuyorum ve ellerimle bacaklarımı siliyorum. Kalbim çırpınıyor ve ben sadece bir devriye arabasının umarak izliyorum. Acelesi varmış gibi görünmüyor. Belki de hepsi bu... ama sonra yavaşlıyor ve bizim yola giriyor. Aracın alt kısmının dik araba yolumuza sürtünme sesini duyuyorum. Derin olmayan bir nefes alıp tutuyorum.

Joe Brooks şoför çıktı. Verandaya doğru yürürken bana şapkasını uzatıyor, sanki sosyal bir ziyaretmiş gibi umursamaz bir gülümsemeyle.

"Günaydın, Mel."

Onu selamlamıyorum. Yüzümdeki ifadeyi kontrol etmeye odaklanıyorum. Şok ya da suçluluk okunmamalı. Kaşlarımı çatmamalı ve ağzımın köşelerini hoş bir gülümsemeye benzeyen bir şeye çevirmeliyim. En azından.

"Joe, merhaba. Yine buradasın."

"Bir dakikanızı alabilir miyim?"

"Tabii ki. Size bir fincan kahve getireyim mi?" Boyalı yüz ifademın samimi olduğunu umarak soruyorum.

"Tabii, teşekkürler."

"Oturun, ben içeriden bir kupa daha getireyim." İçeri giriyorum, acele ediyorum, elimden geldiğince hızlı bir şekilde kupayı almaya çalışıyorum, gitmesini istiyorum. İstiyorum ki

Başka ne için burada olabileceğini bilmiyorum ve aynı zamanda bilmek de istemiyorum.

Verandaya dönüp önüne renkli bir "En İyi Baba" kupası koyuyorum ve küçük masadan French press'i alıyorum. Arkasında durduğum yerden başının üst kısmını görebiliyorum, ona bir fincan dolduruyorum. Koyu renk saçlarındaki solgun kısmı görüyorum. Doldurma işlemini bitirmeyi ve ardından French press'in haşlayıcı içeriğini yavaşça başından aşağı boşaltmayı düşünüyorum, kaynayan kahvenin küçük nehirleri yüzünden aşağı akıyor. Bu karanlık düşünce beni şaşırtıyor ve bir an için verandada otururken düşüncelerimi okuyabileceğinden korkarak biraz kızarıyorum. Hiçbir zaman başkalarına zarar vermek isteyen bir tip olmadım ve nazik çocuklar yetiştirdim. Ama şimdi, Joe'nun yaptıklarını öğrendikten sonra -gücünü kötüye kullanması, şiddet eğilimi, neredeyse kibirli vicdansızlığı -ve şimdi, kurduğum hayatı yok etme kapasitesi, kahvenin kaynar yağ olmasını diliyorum. Onu yüzünde hiçbir et olmadan hayal etmekten zevk alıyorum - gözbebekleri anatomi kitabındaki bir fotoğraf gibi yuvarlak ve şişkin, iskeleti Cadılar Bayramı dekorasyonu gibi bir çene.

Ama tabii ki sadece krema ve şeker ikram ediyorum ve titreyen ellerimi ele vermemeye dikkat ederek karşısına oturuyorum. Bir an Claire'e yan gözle bakıyorum, söylenenlerin ne kadarını anlayabildiğini merak ediyorum. O sadece ön bahçedeki ağaçlara bakıyor. Bir an için onu kıskanıyorum çünkü uzakta ve güvenli bir yerde.

"Sizin için ne yapabilirim, Dedektif Brooks?"

"Mel, bana hâlâ Joe diyebilirsin."

Buna karşılık bir şey söylemiyorum, sadece başımı sallayarak onaylıyorum. Ne yapmaya çalıştığından, aşırı dostça davrandığından emin değilim, ama yaptığı gösteriye kanmıyorum.

"Collin nasıl?" diye soruyor rahatça.

"Lütfen, sadece... Bu neyle ilgili?" Soruyorum ve gülümsemesi kayboluyor.

"Pekala o zaman. Perşembe günü, 20 Eylül'de ne yaptığınızı hatırlıyor musunuz?" diye soruyor.

"Dün bu saatlerde ne yaptığımı zar zor hatırlıyorum," diye duraksıyorum, zihnimi o tarih için, neyi kastettiğini bulmak için tarıyorum. "Genelde o gece bir yazı grubum olur, Perşembe günleri yani." En azından dürüst davranıyorum çünkü bu haftalar önceydi ve tam tarihleri gerçekten hatırlamıyorum.

"O gece Klasikler Kitabevi'nde miydin?" diye soruyor ve düşünmek zorunda kalıyorum. Hangi haftaları atlamıştım? O gün orada mıydım? Nasıl olacak

Önemli mi?

"Muhtemelen. Her hafta gitmiyorum ama..."

"Orada olmadığınızı söyleyen bir tanığımız var."

Koltuğumda kayıyorum.

"O zaman sanırım . Dediğim gibi, genelde ama..." "O akşam Luke Ellison'la birlikte miydin?" diye sorar.

Luke'u düşünüyorum. Çok kısa bir süre önce buradaydı, bana özlemle , kulağıma aşk sözcükleri fısıldıyordu. Bir kariyer ve mutluluk, İtalya'da bir tatil önüne serilmişti.

"Hayır." Daha fazlasını söylemiyorum çünkü sesimin gözyaşlarımı tutmanın zorluğuyla boğuklaştığını .

"Hayır mı?" diye tekrarlıyor. Cevabımı tekrarlamıyorum. Bununla nereye varacağını görmek için bekliyorum.

"Birkaç hafta önce kitapçının otoparkında Luke'un kamyonetine bindiğinizi gördüğünü söyleyen bir tanığımız var."

Mide bulantısı, deniz tutması gibi bir şey, üzerime çöktü. O gece beni Luke'un kamyonetinde otururken gören tek kişi Lacy'ydi. Ya da ben öyle sanıyordum. Beni için erkek zamirini kullanıyor olabilir mi? Lacy'nin Joe'yla ilişkisinin bittiğini söyledikten sonra bile ona geri döndüğünden eminim ama bunu yapamam.

kendini bu işe bulaştırdığına inanamıyorum. Belki de oradan geçen başka biri vardı.

"Evet, bir saniyeliğine kamyonetinde oturdum," diye itiraf ediyorum.

"Ama onunla birlikte olmadığını söylemiştin." Joe küçük spiralli defterine bir şeyler yazıyor, sonra başını kaldırıp hamile sessizliğini dolduruyor.

"Sana söyledim. Yazmak hakkında konuştuk, belki dersler. Bana ders veriyordu.

kitaplarından biri. Arabasında bir saniye oturdum, arkaya uzanıp raftan bir kitap aldım, kartını ve bilgilerini aldım. Bunu sana zaten söylemiştim."

Umutsuzca bu hikâyeyi Lacy ile doğrulayabileceğini söylemek istiyorum, çünkü ben de ona aynı şeyi söylemiştim. Ama nasıl tanıdığım konusunda lokantada ona zaten yalan söylemiştim, onunla daha önce sadece bir kez karşılaşmıştım. Bunu şimdi değiştiremem, tutarlılığım çok önemli. Sanırım hayatta kalmam için gerekli olursa, Lacy'yi de bu işe dahil etmem gerekecek ama şimdi değil.

"Özel koçluk dersleri verdiğini bilmiyordum," diyor Joe, gözlerinde inatçı bir bakışla.

"Sen nasıl yapardın?"

"Web sitesinde veya herhangi bir ibare yok ve hiçbir aile üyesi yan koçluk işinden bahsetmedi. O

kitaplarından çok para kazanıyor. Neden ihtiyaç duysun ki?"

"Bilemem."

"Sen bilemezsin."

"Hayır," diyorum, sesimi hafif tutmaya çalışarak.

"Adamla birkaç kez karşılaştım. Bana pek hayırsever bir tip gibi gelmedi, sadece özel dersler veriyordu," diyor ve ben Joe'nun Luke'la daha önce tanışmış olduğunu düşünerek duraklıyorum.

"Tek bildiğim teklifi onun yaptığı. Ben de düşündüm. Ve reddetmeye karar verdim."

"Buna karşı karar verdim." Bunu basit gibi söylüyor, bundan çıkarılacak bir anlam yok. Bu bir soru muydu?

"Başka bir şey var mı?" Kaba bir şekilde sordum.

"Yani ifadenize göre onunla kitapçı dışında hiç karşılaşmadınız." I O anda, *ifade* kelimesini kullandığında, eğer istemiyorsam bu soruların hiçbirine cevap vermek zorunda olmadığımı ve belki de vermemem gerektiğini fark ettim.

çünkü görülmediğimden kesinlikle emin olamıyorum. Bana mesaj atan her kimse bir şeyler biliyor ama iş noktaya gelirse muhtemelen benim sözüme karşı onlarınki olacaktır. Eğer bulunursa şapka hakkında her zaman gerçeği söyleyebilirim. Gerçeğin bir kısmı: onun bilgilerini almak ve bir kitap almak için kamyonetine bindiğim gün onu kamyonetinin koltuğuna bırakmış olmalıyım. Az önce söylediğim şeyle bağlantılı. Bir konuda ne kadar suçlu davranırsam ya da işbirliği yapmayı reddedersem Kendime daha fazla dikkat çekeceğim. O yüzden cevap veriyorum.

"Evet, bu doğru." Kararlı duruyorum. Eğer söylediğinden daha fazlasını biliyorsa, sanırım bana söyler, daha fazla bilgi için beni sıkıştırırdı. Tek bildiği Luke'un beni bilgisayarında aradığı. Bu da bir şey değil. Geçenlerde Ben'in sınıfındaki diğer annelerden biriyle tanıştım ve oldukça komik ve ilgi çekici olduğunu düşündüm, bu yüzden sadece kim olduğunu görmek için adını Google'da arattım. Facebook'a, Twitter'a, yönlendirdi. Bu anormal değil. Kadını takip etmiyordum. Hiçbir şeyi yok.

"Hepsi bu kadar mı?" Ona verandadan çıkarken eşlik edecekmişim gibi ayağa kalkıyorum. O da fincanını bırakıp ayağa kalkıyor, bana karşı çıkıyor ama gitmek için bir hamle yapmıyor.

"Burada sana zorluk çıkarmaya çalışmadığımı anlamalısın, Mel. Sadece adam seninle çok ilgileniyor gibiydi. *Takıntılı* yanlış kelime olabilir, ama meşgul, belki. Ve sonra onunla birlikte kamyonetinde görüldüğünü duyduk. Bu pek de bir şey yokmuş gibi görünmüyor."

"Önemli bir şey değil." Sertçe yutkunuyorum. Sabahın sessiz havasında çıkardığı sesi duyabiliyorum. Suçlu sesi maskeleyerek için boğazımı temizliyorum.

"Ben sadece nasıl göründüğünü söylüyorum. Adam pisliğin teki gibi görünüyordu. Eğer seni taciz ediyorsa ve sen de kendini bu olaydan uzak tutmaya çalışıyorsan, bu anlaşılabilir bir şey, ama eğer sakladığın bir şey varsa, eminim ki bunu şimdi bana söylemenin önemli olduğunu biliyorsundur.

"-" duraksıyor "-daha sonra değil."

"Bunu takdir ediyorum. Söyleyecek bir şey yok" diyorum. Ona "eski dost" kartını oynamanın ve samimiymiş gibi davranmanın işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum ama ben Onun ne olduğunu biliyorum ve kendimi onunla rol yapmaya ikna edemiyorum. Yanlış bir şey yapmış ama burada duranlardan sadece birimiz suçlu.

"Pekala." Joe şapkasını çıkarıp gülümsedi. "Zaman ayırdığın için teşekkürler, Melanie." O

Sözcüklerini şarkı söyler gibi şekillendirirken vaat ettiği Güneyli cazibesinden hiçbir şey taşıyor ve dudaklarının adımın etrafında şekillenmesinden nefret ediyorum. I

hızlı ve keskin bir baş hareketiyle karşılık veriyor ve devriye arabasının kapısını açmasını izliyorum. Oturmadan önce duraklıyor, iki eliyle kapının üst kısmını tutuyor, sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor, ama sonra kapının üst kısmından bana bakıyor verandanın merdivenlerinde. Kollarımı kavuşturdum, savunmaya geçtim ve başka bir soruyu hoş karşılamadım, bu yüzden arabanın kapısını kapattı ve gitti.

Araba gözden kaybolduğunda nefes veriyorum ve altımdaki merdivenlere yığılıyorum. Çılgılık atmak istiyorum. Farkında olmadan yumruklarımı sıkıttığım için tırnaklarım avuçlarımda ay şeklinde izler bıraktı. Claire'e bakıyorum.

sandalyesinin kenarına eğilir ve tükürür. Yarı saydam bir tükürük ipliği dudağına yapışıyor ve verandanın tahta yanına uzanıyor. Joe Brooks'un nasıl bir adam olduğunu bildiği ve iğrendiği için böyle yaptığını düşünmek istiyorum ama bunu bilmesinin mümkün olmadığını biliyorum. Yine de onun burada olduğunu kimseye söyleyemediği için minnettarım. Collin bilemez. Yarattığım bu ateş, üzerine attığım her yalanla daha da büyüyor. Ben bir yalancıyım.

CLAIRE'i uyuması için yatağına yatırdıktan sonra mutfakta volta atıyor ve nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum. Gözlerim buzdolabının üzerindeki Ben'in çizdiği bir resme takılıyor. Deniz mavisi çubuk figürleriyle ailemiz. Sayfanın altında bir sıra halinde duruyoruz, el ele tutuşuyoruz. Her birimizin vücudu için bir düz dikey çizgi, kollarımız için yatay bir çizgi, her birimizin dört orantısız parmağını temsil etmek için çubuk kollarımızın ucuna birkaç vuruş daha. Saç çizdiği tek kişi benim. Sadece tereyağı sarısı bir çizik, ucunda yukarı kıvrılmış. Kırmızı bir pastel boya, her birimizin daire şeklindeki yüzüne bir gülümseme çiziyor. Dağınık bir kare olan evimiz arkamızda duruyor. Küçük Ralph ise onun yanında kıvrılmış, kahverengi, cızırtılı bir daire. Ona bir gün

Bir gün ünlü bir ressam olacaktı ve sevinçten çılgık attı. Sadece bunu çizdi Luke'la tanışmadan önce. Kâğıdı buzdolabının kenarındaki mıknatısın altından çekip çıkarıyorum. Son aylar o kadar yoğun bir kaos içinde geçti ki, sıradan, rutin bir hayatın verdiği rahatlığın nasıl bir his olduğunu neredeyse hiç hatırlamıyorum. Buna geri dönmek için can atıyorum.

Luke ile ilişkiyi gizleyerek daha fazla zarara mı neden oluyorum? Şüpheli yoksa ve onunla bir ilişki yaşadığım ve onu tanıdığım, evinde olduğum konusunda polise yalan söylediğim ortaya çıkarsa, onu bulduğuma dair kanıt varsa, bana mesaj atan kişi beni orada görmüşse, cinayetten baş şüpheli olabilirim. Benim yapmamış olmam önemli değil.

Tesadüfi olarak ben bu tanıma uyuyorum ve eğer başka kimse uymuyorsa, yalan söyleyen ve kanıtları örtbas eden tek kişi bensem, suçlu bulunmam çok olası.

Sebebinin ne olduğunu söylerler? Beni terk etmekle tehdit ettiğini ve ben ona sahip olamazsam kimsenin olamayacağını, bu yüzden kendimi kaybettiğimi mi? Kocama bizden bahsedecekti ve ben de onu susturmak zorunda kaldım mı? Tüm kanıtlar beni işaret , buna uygun bir şey bulmak muhtemelen çok zor olmazdı. Ama artık çok geç. Kanıtları çoktan çöpe attım ve

daha fazla yalan ve kaçamakla. Ailemi korumanın tek yolunun bu olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi bunu çok daha kötü hale getirip getirmediğimi merak ediyorum. Kendime masum bir insanı tutuklamalarının ya da mahkûm etmelerinin mümkün olmadığını söylüyordum ama artık o kadar emin değilim. Ona kimin zarar vermek isteyebileceğini bulmalıyım. Burada öylece oturup aldatmacamın beni yakalamasını bekleyemem.

Kim bilir yıllar içinde kaç sevgilisi oldu, kim bilir diğer başarısız yazarlar onun fikirlerini çaldığını mı düşünüyor, yoksa sayısız başka nedenden ötürü düşmanları mı vardı? Ölümünü açıklamak için pek çok olasılık var.

Birdenbire, kristalleşen bir anda, geldi. Düşündükçe midem sıkışıyor: Joe onu tanıyordu; ya da en azından onunla birden fazla kez karşılaşmıştı ve Lacy kısa bir süreliğine Luke'la görüşüyordu. Bana Luke'tan bahsederken, sanki "doğru kişi" ile tanışmış gibi konuşmuştu. Belki bunu Joe'ya da gösteriyordu.

Joe Brooks'un ayaküstü sevişmek için uğradığı pek çok olaydan birinde, kadın elinde bir koz olduğunu, ona hayır demenin bir yolu olduğunu düşündü. Joe Brooks görünürde ona karşı ne kadar küçümseyici ve acımasız olursa olsun, özel hayatında ona kendi malı gibi davrandığını biliyorum.

Hiçbir şekilde reddedilmeyi kabul etmezdi. Bundan eminim.

Rozetini kullanarak istediği şeyden kurtulabileceğini düşünüyor gibi görünüyor. Ya birlikte olduklarını öğrenirse? Tecavüz ve fiziksel taciz yapabiliyorsa, daha fazlasını da yapabilir mi? Belki sarhoşken ya da kıskançlık öfkesi mi, yoksa muhtemelen ikisi birden mi? Lacy'yi görmeli ve ondan bilgi almalıyım - Joe'nun Luke'la ilişkisini bilip bilmediğini, Luke'un öldürüldüğü gece Joe'nun nerede olduğunu bilip bilmediğini öğrenmeliyim.

Saat daha sabahın 10'u ama Lacy'nin yine striptiz kulübünde çalıştığını ve bütün gece ayakta olabileceğini hatırlıyorum. Ama beklemeye tahammülüm yok; benimle buluşup bazı şeyleri açıklığa kavuşturmasına ihtiyacım var.

"Alo?" diyor halsiz ve biraz da kızgın bir sesle. "Lacy, merhaba.

Ben Mel."

"Evet, biliyorum. Cep telefonları bugünlerde kişinin adını gösteriyor," diyor ve bunu ondan beklenmedik bir şekilde esprili buluyorum.

"Pardon, uyuyor muydun?" Arka planda bir bebek sesi duyuyorum.

"Sadece biraz kestiriyorduk." Sanırım bunu benden çok bebeğe söylüyor, aniden hafifleyen ses tonuna bakılırsa.

"Çok özür dilerim."

"değil."

"Eğer müsaitsen seni öğle yemeğine davet etmek istedim."

"Bugün mü?" Etrafta hışırdadığını duyuyorum, bebeği kucağına almış gibi homurdanıyor, sonra bir musluk açılıyor.

"Eğer yapabilirsen."

"Ronny Lee var," diyor ve ilk başta ne demek istediğinden emin olamıyorum... ama sonra bunun oğlunun adı olduğunu hatırlıyorum.

"Oh, şey, Ronny Lee'yi getir. Ben ısmarlıyorum," diye ekliyorum, bedava bir yemekten vazgeçmekte zorlanacağını bilerek. Sanırım bu bir bakıma el altından yapılmış bir şey ama onun bir müttefik olmasına ihtiyacım var. Birlikte çalışmamız gerekiyor ve istismarı bildirmem konusunda hiçbir tehlike olmadığını hissetmesi gerekiyor. Bunun benim konumumda yapabileceğim en son şey olduğunu bilmiyor. Joe'nun hayatımı sorgulamasına misilleme gibi görünecektir, özellikle de kanıt olmadan. Ve bulmam gereken şey de kanıt.

"Gerçekten mi?" Yorgun sesinde bir gülümseme duyuyorum. Love's Café'de karar kıldık.

Çünkü iyi bir kahveye ihtiyacı var, bu yüzden düş almak için acele ediyorum ve birkaç saatliğine ayrılmadan önce Claire için bir tabak hazırlıyorum. Joe'nun bu işe karışmasının kafamda yarattığım bir kurgu olup olmadığına dair hiçbir fikrim yok ama damarlarımda adrenalin pompalanıyor ve bu en azından başlangıç için bir yer. En azından bir şeyler yapıyorum.

Ronny Lee masada yüksek bir sandalyede oturuyor, mırıldanıyor ve sakız çiğniyor.

sıkılmış yumruklarıyla tuzlu kraker yiyor. Ben geldiğimde Lacy menüye eğilmiş, bir avucunun üzerine yaslanmıştı. Ne istiyorsa onu alması gerektiğini yineliyorum ve paranın karşılığını en iyi şekilde almak için dikkatlice karar verdiğini görüyorum. Keşke içki servis etselerdi, ama çorbayla yetiniyorum. Lacy, Ronny Lee için duble çizburger ve patates kızartması ile çocuk makarnası ve bir kola sipariş ediyor. O garsonla konuşurken dehşet içinde kalorileri hesaplamamak için kendimi zor tutuyorum. Sabırla hava durumu ve duvarlardaki Frank Sinatra temalı dekor hakkında konuşarak yoluma devam ediyorum.

Hemen işe koyulmalıyım. Sorduğum şeyleri Joe'ya rapor edecek değil ya. Belki Lacy'nin ondan daha çok korkmasını sağlar ve bu da iyi bir şey olabilir. Beni hiçbir şekilde töhmet altında bırakmaz, sadece bir tohum eker, bu yüzden riski alıyorum.

"Sana bir şey sormam gerekiyor," diyorum kararlılıkla. Lacy içgüdüsel olarak çocuğuna bakıyor, korumacı bir tavırla, şüphesiz Joe'nun taciziyle ilgili olabileceğini düşünüyor. "Sorun değil, o konuyla ilgili değil, gerçekten değil."

"Gerçekten mi?" diye soruyor, hâlâ yer minderindeki ıslak kırıntılarla uğraşan Ronny Lee'ye bakarak. Tabii ki anlamak için çok küçük ama ben Çocukların küçükken bile düşündüğümüzden daha fazla şeyi özümseydiğini bildiğini ve onu korumak istediğini takdir ediyor. "Bu sana olanlarla ilgili değil... yani onunla. Başka bir şey."

"Tamam." Şimdi geldiğine pişman olmuş gibi görünüyor ve ben de konuşmayı hızlıca yönlendirmeye çalışıyorum.

"Bak, bir şey söylemeyeceğime söz verdim ve söylemeyeceğim, tamam mı? Mesele o değil. Aslında... Yardımına ihtiyacım var. Bir konuda." Bunun üzerine Ronny Leeden uzaklaşıyor, elinde süt dolu bir bardak . Devam etmemi bekliyor.

"Luke Ellison'la aranızdakileri biliyor muydu?" Soruyorum ve gözleri doluyor. Sanki uzun yıllar boyunca savaşın yıprattığı sevgililermiş ve büyük bir kayıp yaşamış gibi davranıyor.

"Neden?" diye soruyor, savunmaya geçerek.

"Beni ilgilendirmediğini biliyorum, tamam mı? Ben sadece..." Lafı dolandırdım. Ona tam olarak ne istediğimi söylemeden bunu nasıl çerçeveye çeğimi bilemiyorum. Yine de sözümü kesiyor, masaya bakıyor ve parmağıyla bardağının kenarını yokluyor.

"Bilmiyorum." Sesi yumuşak. "Ona söylemedim, eğer sorduğun buysa. Ama bazı şeyleri bir yolu var. Luke geçmişteki erkek arkadaşlarımı hiç sormadı."

Adını dudaklarında o samimi şekilde duyunca kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Joe öğrenseydi, muhtemelen bunu benim için mahvetmeye çalışırdı. Luke hiç söylemedi ama..." Sanki bir aydınlanma yaşamış gibi durdu ve benimle göz teması kurdu. "Sence beni bu yüzden mi bıraktı? Aptal Joe karıştı ya da bir şey söyledi diye mi?"

Ona sebebin bu olmadığını söylemek istiyorum. Çünkü o *beni* seviyordu, seni değil!

Ne kadar çocukça. Ne kadar saçma ve ikiyüzlü. Sessiz bir protestoyla başımı sallıyorum. Collin'i böylesine severken, vicdan azabının derinliklerini böylesine hissederken nasıl böyle hissedebiliyorum? Aynı anda var olan bu duyguların ikiyüzlülüğünü anlamıyorum.

"Hayır, eminim..." Ama sonra kendimi *durduruyorum*, çünkü ona *seninle görüşmeyi bırakmasının nedeninin bu olmadığından emin olduğumu* söylemek, nedenin daha kişisel bir şey olduğunu ima ediyor.

"Luke'a bir şey yaptığını düşünüyorsun." Bu bir ifade, soru değil. Hâlâ fincanına bakıyor.

"Düşündüm de, belki Joe'yla tekrar görüşüyorsunuzdur..." Bir an duruyorum, itiraz edeceğini varsayıyorum, öyle olmadığına yemin ediyorum, ama sözümü kesmiyor. "Düşündüm de, belki..." Bebeğe bakıyorum ve ifadelerimde daha dikkatli olmaya başlıyorum. "Geçmişini göz önünde bulundurursak, öğrenirse... sert tepki verebilir."

"Ne kadar zor olduğunu bilmiyorsun." Şimdi gözlerimle buluşuyor. Islak ve korkmuş. "Çok şanslısın. Mükemmel bir hayatın ve bir kocan var ve bu çok zor. Çok yalnızsın. Doğru şeyleri söylüyor. Ve sanki, kafanın içinde biliyorsun, sanki bunun sadece onun bir söz olduğunu biliyorsun, ama duymaya ihtiyacın olduğunda..."

Elimi onun elinin üstüne koyuyorum. Duruyor ve gözyaşlarının düşmemesi için standımızın üzerindeki tozlu asma lambaya bakıyor. Derin bir nefes alıyor ve gözlerini kırptırdıktan sonra devam ediyor.

"Luke beni terk ettiğinde, inanmak istediğim şeye inanmama izin verdim," diyor kesin bir ifadeyle.

Kötü göz kalemi ve değersiz ganimet şortunun arkasında çok güzel. Bir erkeğin onda ne bulacağını görebiliyorum - Joe gibi birinin kendi kızı olarak sahiplenmek isteyeceği bir şey. En azından kapalı kapılar ardında. Onunla tekrar görüştüğünü bana söylemesine gerek yoktu. Kollarındaki soluk morluklar ve boynundaki mavi çizgiler ya ucuz bir kolyenin aşınması sonucu tenini boyamasından ya da Joe'nun ellerinin havayı kesmesinden kaynaklanıyordu.

"20 Eylül'de nerede olduğunu biliyor musunuz acaba?" Ben soruyorum, o gülüyor.

"Neden? Eylül de ne..." Luke'un öldüğü gün olduğunu fark edince durdu. "Tanrım, haftanın hangi günü olduğunu bile bilmiyorum. Haftalar önce ne yaptıklarını kim hatırlıyor ki?"

"Perşembe günüydü," diyorum .

"Perşembe günleri çalışıyorum, o yüzden..."

"Joe hiç seni... işte görmeye geliyor mu?" Onu ve sapık arkadaşlarını dansçıları mincıklarken, çıplak vücutlarına tek taş atarken ve gülerken, kadınları aşağılamak için ellerinden geleni yaparken hayal ediyorum. O sadece omuz silkiyor.

"Bu önemli," diye ekliyorum.

"Daha önce de oraya gitmişti. O geceyi bilmiyorum. Dediğim gibi, kim hatırlayabilir ki? Her gün aynı şeyleri yapıyorum, hiçbir şey tam olarak göze çarpmıyor."

"Belki o zaman?" Onu zorlamaya çalışıyorum. Yine omuz silkiyor. Sinir bozucu. Yemeğimiz geliyor ve bolca Göz temasından kaçınarak Ronny Lee'nin büzülmüş ağzına peynirli kabukları kaşıklamadan önce patates kızartmasının üzerine bir miktar ketçap döktü.

"Bilmiyorum. Orada olabilirdi ve ben onu görmedim bile. Diğer kızlarla özel odalarda kucak dansı için para ödüyor. Onun iğrenç

arkadaşlar. Eskiden beni deli ederdi ve bu konuda kavga ederdik ama artık umurumda değil."

Biriyle yattığımı, Joe'ya yaptığı gibi biriyle ilgilendiğimi ve onun diğer striptizcileri oral için özel odalara götürmesini izlediğimi hayal etmeye çalışıyorum, çünkü sanırım ne kadar ödediğine bağlı olarak "özel kucak dansı" tam olarak bu anlama geliyor.

"Kulüpten o geceye ait makbuzları falan alabilir misiniz... kredi kartı kullanıp kullanmadığını görmek için, eğer onu oraya yerleştirebilirsek?"

Bunu duyunca neredeyse gazozu boğazına kaçacaktı.

"Bunu nasıl yapabilirim ki? Ben müdür değilim. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," diyor bir ağız dolusu çizburgerin içinden.

Hayal kırıklığına uğruyorum.

"Özel dans aldığı kızlar kim? Bana verebilir misin? isimler?" Bunu reddetmesini beklemiyorum. Hızla , "Hayatını işgal ediyormuşum gibi görüldüğünü biliyorum, bunu yapmaya çalışmıyorum, Lacy. Sadece bu konuda yardımına ihtiyacım var."

Yüzü sinirli bir hırıltıya bürünmüş.

"Cinnamon ve Luscious onun en sevdiği ikisi. İyi şanslar."

Neden bana gerçek isimleri vereceğini ya da onu yakalamak için benimle çalışmak isteyeceğini düşündüm bilmiyorum. Tam taktik değiştirmeyi düşünürken garson geldi. Zayıf, yıpranmış görünümlü bir gençti. Bıyıkları çukurlu yüzünü örtmeye yetmiyor ve personel sayısı az olan yemek salonunda hizmet vermeye çalıştığı masaların sayısından bunalmış durumda. Sanırım bize her şeyin nasıl olduğunu soracak, ama onun yerine bir şey koyarken özür diliyor. Ona bakıyorum. Hemen fark etmedim.

"Üzgünüm, sanırım bu senin" diyor aceleyle. Üzerinde oval bir madalyon sallanan gümüş zincire bakıyorum.

"Sanmıyorum," diye söze başlıyorum ama sonra daha yakından bakıyorum. Madalyonu açtığımda ne olduğunu görüyorum.

"Ne?" Lacy yüz ifademi okuyarak soruyor.

Aptalca garsona ve elimdeki madalyona bakıyorum. İçinde Henry'nin bir fotoğrafı vardı. Henry, Luke'un çok sevdiği, ölen köpeği. Bana büyükannesinden kaldığını söyledi ve her zaman üzerinde taşıdığını söyledi; cebinde ya da anahtarlarının üzerinde. Nefesim kesildi.

"Mel?" Lacy soruyor ama ben öfkeyle garsona bakıyorum. "Bu bir şaka mı?"

"Uhhh." Minnettarlık beklediğinden eminim ve öfkem karşısında irkildi.
"Hayır mı? Bu..."

"Bu neden sende?"

Sesimdeki zehir onu yine şaşırttı ama umurumda değil.

"Düşürdün mü?" Bunu bir soruymuş gibi söylüyor. Benden görünüyor. Lacy de biraz korkmuş görünüyor.

"Hayır. Almadım. Nereden aldın?"

"Uh..." diye kekeliyor. "Özür dilerim. Bilmiyorum... Biraz önce bir bayan verdi ve içeri girdiğinizde düşürdüğünüzü söyledi. O anda çok meşguldüm. Yani...evet. Unutmuşum ve sonra, boş bir zamanım olur olmaz ikincisi..." "bakalım" der gibi bir hareket yaptı. "Kim?"

Kim verdi bunu sana?"

"Bak, dokuz masam var. Bilmiyorum. Bir bayan."

"Neye benziyordu?" Ben soruyorum ama o tepsisiyle geri çekiliyor, belli ki benden kurtulmak istiyor.

"Meşgul, bilmiyorum. Ortalama. Eski."

"Kaç yaşında?" Ayağa kalkıyorum, soruları şimşek hızıyla soruyorum ki ben cevapları almadan uzaklaşsın. Fiziksel olarak yakasına yapışsam akli dengesi yerinde değilmiş gibi görünebilir ama yapabilirim. Şimdi bıkkın garsonla burun buruna duruyorum. "Kaç yaşında?" Tekrar ediyorum.

"Otuz, otuz beş gibi," diyor ve gitmek için dönmeden önce hızlıca ayrıntıları ekliyor. "Kahverengi saçlı, biraz uzun. Normal, bilmiyorum. Çalışmam lazım." Hızla uzaklaşıyor ve yeni bir masayı selamlıyor.

"Ne oluyor be?" Lacy, ağzı açık ve hafif bir gülümsemeyle bana bakıyor, belki de her şeye sahip zengin bir banliyö kadını olduğunu düşündüğü birinden beklemediği bu atılganlıktan etkilenmiş. Hiçbir şey yok davranışım için ona verebileceğim makul bir açıklama.

"Ben... bu benden çalındı." İncelememesi için cebime soktum. Luke bunu onunla da mı paylaştı?

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir süre önce. Sadece kayıptı, bu yüzden söylediği gibi düşürmediğimi biliyorum.

Haftalardır içmedim." "Bu çok garip."

"Evet. Yani ona kim verdiyse onda olmalı. Neden ona Geri mi?" Hızlı bir yalan uydurma konusunda çok mu iyiyim, yoksa deli gibi mi konuşuyorum? Bilemiyorum.

"Biri seninle uğraşıyor galiba," diyor, sorunla düşündüğümünden daha az ilgili görünüyor. Her seferinde üç patates kızartmasını ketçaba batırıyor ve ağzına tikiştiriyor. Sanırım her gece kulüpte benim hayal bile edemeyeceğim şeyler görüyor ve bu ikinci bir düşünceyi bile gerektirmiyor.

"Evet," diyorum, çünkü biri gerçekten de benimle dalga geçiyor. Bu bir uyarı mı? Tehdit mi? Bunu ona bir kadın . Bunu beklemiyordum. Kim? mi? Cüzdanımı çıkardım ve masaya biraz para bıraktım. Hesabı karşılamaya yetecek kadar.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Seni buraya sürüklediğimi biliyorum ama erteleyebilir miyiz? Belki birkaç gün sonra bir araya geliriz."

Altmış dolara baktığını görüyorum, zihninde hesabın muhtemelen otuzdan az olduğunu hesaplıyor. Gözleri bir an genişliyor.

"Evet, tabii ki" diyor, paraya bakmıyormuş gibi yapıyor. Gerisini cebine atsa da umurumda değil. Sadece gitmem gerekiyor. Mekândan kaçmamak için yavaşlamaya çalışıyorum. İhtiyacım olan son şey, tuhaf davranışlarımı polislerle tartışan tanıklar.

"Güle güle, Ronny Lee." Küçük eline dokunuyorum ve tombul bebek parmakları başparmağımı sarıyor. "Güle güle," diye tekrarlıyorum ve o da . Kafeden kontrollü bir şekilde çıkmadan önce Lacy'ye gülümsüyorum.

Arabamın güvenliğinde, beni izliyor olabilecek birilerini aramak için park yerini tarıyorum. Çünkü izleniyorum. Sıra dışı bir şey göremiyorum. Madalyonu cebimden çıkardım ve açtım. Madalyon.

Tatlı yüzlü bir border collie resmi, siyah-beyaz ağzı ve bükülmüş bir kulağıyla bana bakıyor. Metalin üzerindeki patina, yaşını ve çok sevilen bir hatıra olduğunu gösteriyor Buna kim sahip olabilir ki? Ne istiyorlar?

Ağlamamak için kendime söz veriyorum. , öfkeleneyeceğim. Şiddetli bir şekilde öfkeleneyeceğim ve bunu yapanı bulacağım.

Para.

O akşam banyo lavabosunun altına çöküp topuklarımın üzerinde otururken, sonunda kullan-at telefonuma gelen mesajı okudum. En son mesaj attığım şey "Ne istiyorsun?" idi. Ve şimdi cevap bu.

İkinci bir mesajda ise "Hiç yokmuş gibi davranma" yazıyor.

Telefonu dolabın köşesine geri koyuyorum. Çocuklar arka güvertede Collin'in ızgarayı tavuk ve sebzelerle doldurmasına yardım ediyorlar. Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum ve aileme ulaşmam gerekiyor.

Havaların soğumasıyla birlikte üçü de neredeyse orada yaşıyor. Ben'in bağırdığını, soğanları folyoya sarmak istediğini söylediğini duyabiliyorum. I Rachel ya da Collin'in yanlışlıkla onun özel görevini devraldığını hayal edin. Collin sorun çıkmadan önce gerilimi azaltacaktır, biliyorum. Meyve salatası için kavun kesiyor ama onun yerine gizli bir telefon saklıyor, bana şantaj yapan ve katil olduğumu düşünen biriyle iletişim kuruyorum. Bir insanın hayatı ne kadar çabuk tamamen değişebilir.

Mutfakta, şarap rafından bir şişe kırmızı şarap alıp açıyorum, sonra buzdolabından elma ve üzümleri çıkarıp güverteye bakan açık mutfak penceresinin önündeki tezgâha bir kesme tahtası yerleştiriyorum. I

Beni gördüklerinden emin olsunlar ki orada olduğumu ve garip davranmadığımı bilsinler. Soğan dilimlerini gururla havaya kaldıran Ben'e el sallıyorum. Ben de ona baş parmağımla onay veriyorum. Açık pencereden gelen esinti kulaklarıma fısıldıyor ve saçlarımı hafifçe geriye tarıyor. Güzel ailemle mükemmel bir gece geçiriyorum. Bu hissi aklımda tutuyorum, ezberliyorum. Nedenini bilmiyorum. Belki de ben

Kendimi hapishane turuncusu içinde görüyorum, çocuklarımı sadece kurşun geçirmez camın arkasından görebiliyorum. Belki de en azından ne yaptığımı öğreneceklerinden ve şehrin öbür ucunda babalarıyla yaşamayı tercih edeceklerinden ve bir daha asla böyle bir gece olmayacağından korkuyorum.

Collin dirseğiyle sürgülü kapıyı açıyor, elleri yıkamak için geldiği çiğ et suyuyla dolu.

"Oh, hey." Kirlenmiş ellerini vücudundan uzak tutarak yanağımı öpüyor. Benden şüpheleniyorsa ya da benden kuşkulaniyorsa, bu işin peşini bırakmayı seçiyor. Polis gittikten sonra söylediklerine gerçekten inandığını hissediyorum.

Ellerinde gerçek bir ipucu olmadığı için "aptalca sorular soran tecrubesiz taşra kasabası dedektifleri". İlk sarsıntıdan sonra

Tüm bu durumun geçti, biraz yumuşadı ve bunu atlatmış gibi görünüyor, bu yüzden bunu kabul edeceğim.

"Eğer istersen bir malbec açtım." pcğne doğru eğildim ve gülümsedim.

"Elbette. Teşekkürler." Ellerini yıkıyor. İkimiz de pencereden dışarı bakıyoruz.

Ben, Collin'in kısa süreli yokluğunda ızgaranın kapağını açtı ve bir tavuk gğş düşürdü. Güverte zeminine çarpıp çimenlere yuvarlanırken feryat ediyor.

"Dostum!" Collin, Ben'i alevlerden uzaklaştırmak için dışarı koşarken bağırıyor. "İçeri gelsin ve meyveleri taşımama yardım etsin, tatlım!"

Arkasından bağırıyorum,

yardım etmeye çalışıyordu. Collin'in yerdeki tavuğu fırçalayarak Ben'e bir şey olmadığını söyleyip gülümsemesini sağladıktan sonra tavuğu Ben'in arkasından atması için sırttan Rachel'a verişini izliyorum. Nazik komplolarına gülümsüyorum. İki kadeh şarap dışarıdaki masaya taşıyorum.

"Meyve kasesini taşımak ister misin, dostum?" Ben'e soruyorum, o da yardım etmek için mutfağa koşuyor. "İstersen şu sevdiğin köpüklü sulardan var.

bir tane?" şu anda sandalyesine geri dönmüş, telefonuna yapışmış olan

Rachel'a söylüyorum. "Tamam," diyor dalgınca. Ben, meyveleri dikkatle taşıyor, sanki

düşürmemeye konsantre olarak dolu bir bardağı dökebilir. Buzdolabından aromalı su almak için içeri girmeden önce ona ne kadar iyi olduğunu söylüyorum. Oturma odasında televizyonun açık olduğunu fark ediyorum. Tanımadığım izgi film hayvanlarının gıcırtılı sesleri ekranda parlak renklerle uçuşuyor.

Ben açık bırakmış olmalı. Kapatmak için yanına gidiyorum ama kapatmadan önce uzaktan kumandayı alıp herkesin dışarıda olduğundan emin olmak için mutfağa bakıyorum ve Luke'la ilgili aynı çıkılmaz haberi bekleyerek hızla haberlere dönüyorum. Bu noktada, haberin kapsamı azalıyor ve davayla ilgili daha az büyük haber var. New York'ta her türlü cinayet ve kriz Orleans haber akışlarına el koyuyor. Luke zaten gün geçtikçe kayboluyor.

Yer değiştirdiğimde haklıydım. Yeni bir diyet trendi hakkında bir haber var ve sunucular klip bittikten sonra garip bir şekilde ileri geri şakalaşırken komik olmayan espriler yapıyorlar. Ben kapatmadan önce kadın sunucu vites değiştiriyor. Tanımadığım bir kadının yüzü mikrofona konuşuyor, medya tarafından röportaj yapılıyor, ancak spiker seslendirirken kadının sesi kısılıyor, izleyicilerin röportajın tamamını dinlemek için tekrar ayarlamalarını sağlamaya alışıyor.

"Luke Ellison'ın eşi Valerie Ellison, kocasının trajik ölümünden bu yana ilk kez konuştu. Saat 10'da bize katıldığınızda onunla yapılan özel röportajın tamamını izleyin. Kaçırarak istemeyeceksiniz. Ve şimdi, hava durumu."

Kürek arasına bir yumruk yemiş gibi hissediyorum. Evli miydi? Hayır. Bu mümkün değil. Bu konudaki öfkemdeki ikiyüzlülük gözümden kaçmıyor ama umurumda değil. Kim olduğumu biliyordu. Suçluluk duygusuyla ağladığımı biliyordu, durmam gerektiğini hissettiğim tüm zamanları biliyordu. Ona çocuklarımdan, hayatımdan, akademik hayallerimin nasıl yarıda kesildiğinden bahsettim. Bana nasıl söylemezdi? *Tekrar piyasaya yeni çıktığını* söyledi. Ama *evliydi*.

Televizyonu hızla kapatıyorum ve saat 10'daki röportajı izlemenin bir yolunu nasıl bulabileceğimi düşünüyorum. Kaydedemem. Collin bu gece sonra televizyon izleyebilir ve ben silmeden önce bekleyen kaydı fark edebilir. Eminim

Daha önce karısından bahsetmişlerdi - "kim tarafından kurtarıldığından" ve ben bunu kaçırmıştım çünkü ismini Google'da aratacak bir belgeye sahip değilim ve ailemin önünde haberleri izleyemiyorum. Davayı takip ettiğimi görseydi ne düşüneceğini hayal bile edemiyorum - diğer tüm yıkıcı haberler gibi olması gereken bir şey hakkında bilgi edinmek için yolumdan çekildiğimi... tabii ki bu olaydaki kişiyi tanımıyorsam Talihsiz bir manşet.

Akşam karanlığı çökerken güvertede yemek yiyoruz. Masanın üzerinde bir dizi dekoratif ışık çaprazlama duruyor ve sivrisinekleri uzak tutmak için bir citronella mumu yanıyor. Izgara kabağımı tabağımda evirip çeviriyorum ve orada kalmaya çalışıyorum. Collin şarabını yudumluyor ve hepimiz mükemmel akşam havasında oyalanırken Ben boyama kâğıtlarını masaya yayıyor. Ben pastel boya renkleri konusunda bir uzman - kocaman pastel boya kutusundaki tüm renkleri ezberlemiş - ve

Herkes pastel boya oyunu oynasın. Collin ona uyuyor. Yeşil bir boya kalemi tutarak etiketi kapatır.

"Cilalı Çam," diye bağıyor Ben. "Hayır," diye düzeltiyor kendini. "Kış yeşili çam."

"Doğru!" Sonra gümüş bir boya kalemi tutuyor.

"Bu çok kolay. Quicksilver. Bunu herkes bilir."

"Herkes, ha?" Collin bana gülümseyerek, elbette herkesin bu beceriye sahip olmadığı bilgisini paylaşıyor. Ben sadece yarı yarıya dinliyorum. Ben de gülümsüyorum, dalgınca.

"Tamam, bunu senin için zorlaştıracam." İki kırmızımsı boya kalemi tutuyor. "Rustik Kırmızı ve Puslu Bordo," diyor Ben, önce solu sonra sağı işaret ederek.

Collin gülüyor. "Sen yenilmezsin."

Elimi Ben'in sırtına koyup ona etkilenmiş bir gülümseme veriyorum. Collin'in elinden kırmızı boya kalemlerini alıyor, kendinden memnun ve boyamaya devam ediyor. Winnie-the-Pooh'nun gömleği üzerinde çalışmasını izliyorum ve ona hayranlık duyuyorum. Kim olduğunu, nerede olduğunu ya da nereye gidebileceğini zahmetsizce unutup, elini boya kaleminin mumlu yüzeyinde gezdirmek gibi basit bir işe kendini tamamen kaptırması.

Öte yandan benim aklım Luke'un o eski kiralık evdeki çarşaflarına takıldı. Karısı da o yatakta onunla birlikte miydi? Neden Kiralamak mı? Ona işe gitmek zorunda olduğunu ve yalnız kalması gerektiğini söyledi ve o da o kadar saf ve körü körüne aşıktı ki bunu kabul etti mi?

Elbette o başkalarıyla yatarken o şehirde yaşamıyordu. Kasaba bundan kolayca kurtulmak için çok küçük. Aman Tanrım. Ya orada Çocuklar için içinde mi? Evli olduğu konusunda yalan söylediye, bana söylemediği çocukları olabilir mi? Bunun bir parçası olduğumu düşündükçe midem bulanıyor.

Collin beni dürtüyor, elinde şarap şişesiyle başımda dikiliyor ve bana yeniden doldurmamı teklif ediyor. İçeri gidip almak için ayağa fark etmedim bile. Hazır olmak kadarmış. Başımı salladım ve kadehimi kaldırdım. Gözlerime baktı.

"İyi misin?"

"Evet, evet. Evet. Ben de tam Gillian'ın kitap kulübünü düşünüyordum," diye yalan söylüyorum. "Şimdi yazı grubu ara verdiğine göre, bir süreliğine geri dönmeye değer mi diye merak ediyorum."

Aklıma gelen ilk şey bu. Liz Cadılar Bayramı partisinde bana bundan bahsetmişti ve şu anda böyle boş bir bulunmak gerçekten de güzel olabilir.

"Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor," diyor oturup bardağını . "Evde çok fazla kalıyorsun."

"o kızları bilirsin. Aslında kitapları okumuyorlar bile," diye itiraf ediyorum. "Bu sadece kocalarından uzaklaşmak için bir bahane ve iç." Gülüyor ve ben de : "Görünüşe göre bunu yapma ihtiyacı hissetmeyen tek şanslı kişi benim." Bunun üzerine tekrar gülüyor ve kadehini kaldırıyor.

"İyi cevap."

"Ciddiyim," diyorum, gülerek ve dağınık yemek masasından ona şakacı bir şekilde bir çay havlusu fırlatarak. "Ama belki kitapları gerçekten okumalarını sağlayabilirim. Nasıl yapacağımdan emin değilim ama muhtemelen *The Catcher in the Rye*."

"Müstehcenlik öner. Herkes hoşlanır."

"Öyle mi?" Gülümsüyorum.

"Kokteyller eşliğinde *Grinin Elli Tonu*'nu tartışmak, Karen ve Bob'un muhteşem yeni teknesini tartışmaktan daha iyi. Gag."

"Tekneleri mi var?"

"Oh, duymadın mı? Herkesin altı kişilik bir tekneye ihtiyacı var. Bu adamlarla golf oynamalıyım."

"Zorundasın, ha?" Şaka yapıyorum. "Mecbursun."

"Sadece diyorum ki, neden bu kadar sevmediğimiz arkadaşlarımız var?" diye soruyor, gerçekten bir cevap aramadan. İkimiz de alay etmekle kıkırdamak arasında bir şey yapıyoruz.

"Çünkü yetişkin olmanın sana hiç kısmı bu." Ayağa kalktım ve tabakları toplamaya başladım. Yardım etmeyi teklif ediyor ama bende olduğunu söylüyorum. Saat onda Ben yatağında oluyor ve Rachel'in telefonla konuştuğunu duyabiliyorum.

Koridorun sonundan boğuk boğuk duyduğum kıkırdamalara ve "her neyse"lere bakılırsa, Katie'den şüphe yok. Collin yanımdaki kanepede uyuyor. Dizüstü bilgisayarı sehpanın üzerinde açık ve yarım bardak şarap kalmış. Başını arkaya atmış ve kanepenin arkasına yaslamış. Ağzı sonuna kadar açık; hafifçe horluyor, bu yüzden baygın olduğunu söyleyebilirim. Kanalı sessizce çeviriyorum.

Alaska'da yaşamakla ilgili bir programdan haberlere geçtim. Sesi biraz kısıyorum ki değişiklik onu ürkütüp uyandırmasın.

Kaydederek kurtulamıyorum ama gerekirse geri düğmesine basmak için uzaktan hazır tutuyorum ve aniden uyanırsa

Değiştirme zamanı, sadece haberler. Hava durumunu izliyordum ve bu çıktı. Göz ardı edilebilir. Ne de olsa haberlerde çıkanlara engel olamıyorum.

İşte , söz verdiğim gibi. Valerie Ellison. Aşağı yukarı benim yaşımda bir kadın.

Kestane rengi saçları düzgün bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış. Geniş yeşil gözleri ve zeytin rengi teni var. Kendi tarzında güzel. Onu hayal ettiğim gibi güzellik kraliçesi değil. Ama sanırım erkekler ancak başarıdan sonra tokuş yapıyorlar, o yüzden belki de kız çıkış yolundaydı. Belki de yirmili yaşlarda bir sürü kızı vardı ve hepsine İtalya'da kendisine eşlik etmelerini istediği tek kişilermiş gibi hissettirdi. Peki neden ben? Bu kadar alaycı olduğum için sessizce kendimi azarlıyorum. Collin'in bunu bana asla yapmayacağını biliyorum. Bana "bir kadın iyi bir şarap gibidir" saçmalığını söylüyor ve ben de her seferinde bunu yiyorum. Ama o ciddiydi.

"Kocam iyi bir adamdı," diye başlıyor. Biri öldükten sonra ailesinden duymayı bekleyeceğiniz tüm klişeleri kullanıyor. "O herkesi

gölümsedi. Dünyada tek bir düşmanı bile ." Gözyaşı yok, fark ettim.
En azından bir düşmanı olmalı, diye düşünüyorum kendi kendime.

Bu bana çok az şey anlatıyor. Birlikte yaşadıklarından, nerede yaşadığından, ne kadar süre evli kaldıklarından hiç bahsedilmiyor. Sadece bir şeyler bilenlerin ortaya çıkması için bir ricadan ibaret. "Her şey için çok üzgün." Bu, ışıklandırılmış ve birden fazla kişinin katıldığı bir röportaj değil. Stüdyoda kameralar varmış gibi gösterdiler. Görünüşe göre sadece evinin önünde, onu ifade için yakalamışlar. Sanırım bu Bugünlerde "özel röportaj" ne demek? Alaska şovuna geri dönüyorum, biraz sönük.

Onu sorguluyor olmalılar. Her zaman önce eşe bakarlar. Belki de öyledir ve herhangi bir bilgi vermek için çok erkendir. Onu internette arama dürtüsüne direniyorum. Benden gerçekten şüphelenirlerse ve bilgisayarımda arama yaparlarsa, bu tür şeylerin gerçekten kötü görünebileceğinden hala korkuyorum. Onunla konuşmak muhtemelen berbat bir fikir, ama beni öğrendi mi ve belki de Luke'un ölmesinin nedeni budur diye düşünmeden edemiyorum. Röportaj sırasında tek damla gözyaşı dökmedi.

için Collin'i alnından öpüyorum. Bir homurtu ile başlıyor ve halsiz bir şekilde etrafına bakınıyor.

"Ha?" Gözlerini kırptırır ve ovuşturur.

"Yatağa gel. Sabah erken kalkacaksın," diyorum . Tüylerini silkeleyen bir köpek gibi başını sallıyor, kendini uyandırıyor.

"Tamam." Televizyonu kapatıyor ve bardağını yıkamak için mutfığa götürüyor. Bu fırsatı değerlendirip onu üst kata yolluyorum. Çocukların odalarının önünden hafifçe geçip hızlıca onlara bakıyorum, Claire'in uyuduğundan emin oluyorum ve kapısını kapatıyorum. Sonra banyoya gidip tek kullanımlık telefonu çıkarıyorum ve şantajcıya cevap veriyorum. Telefonu elime aldığımda yeni bir mesaj beklemiyorum, sadece bir cevap göndermeyi umuyorum.

Çocuklarını , değil mi? Bunu ortadan kaldırabilirsin, diyor mesaj ve ellerim ağzıma gidiyor. Çocuklarımin kim olduğunu biliyorlar. Bunu zaten biliyorum çünkü takip ve o gece restoranda izlendiğimden eminim, ama bunun olması

Bu şekilde yazıldığında -bir tehdit olarak- midem bulanıyor. Aynı anda hem çileden çıkarıcı hem de korkutucu.

Ne kadar istiyorsun? Yazıyorum ve aceleyle Gönder'e basıyorum, sonra Collin gelmeden önce telefonu tekrar kapatıyorum. Ne kadar talep edeceklerini merak ederek, ıstırap içinde uyanık yatıyorum. Beni tanıyorlarsa - eğer

Ailemi, hayatımı incelediler; rahat olduğumuzu ama zengin olmadığımızı bilecekler. Eğer çılgınca bir rakam isterlerse, mahvolurum. Eğer alabileceğimi bildikleri bir Şey isterlerse, ki bu daha akıllıca, daha makul bir hareket, onu almanın bir yolunu bulmalıyım. Almak için ne yapacağım.

OceanofPDF.com

SABAH, Pawn City'ye doğru otuz dakikalık bir yolculuk yaparken, rehinci dükkânında ne tür bir müşterinin kullanılmış Birkin çantamı alacağını merak ediyorum. Dükkânı aradığımda, bu tür bir eşyayı satın alacaklarını milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi, ama sonra saat ve mücevher arıyorlarsa, belki diye düşündüm. Dükkân sahibi çantaya baktığı için çok heyecanlı görünüyordu.

Gecenin büyük bir bölümünde bir o yana bir bu yana dönüp durduktan sonra gece 3'te işemek için kalktığımda telefonu kontrol ettiğimde bana gelen mesajda şöyle yazıyordu,
\$50,000.

Yürek hoplatan bir rakam ama en azından bir milyon değil. Bu benim bulabileceğim bir miktar olabilir, ama sadece bir kısmını bulabilirsem, yapabileceğimin en iyisinin bu olduğunu açıklayacağım. Belki kabul ederler. En azından bu da bir şeydir. Collin kayıp parayı bulursa her şey ortaya çıkar, bu yüzden ortak hesaba dokunmadan bir yol bulmalıyım.

Başlangıç için on bin dolar bulabileceğime dair mesaj attım. Birkin çantamın yeni fiyatı on iki bindi. Bir el çantası için ödenmesi gereken bir miktar ama benim tek pahalı çantamdı ve Collin onu bana onuncu evlilik yıldönümümüzde hediye etmişti. Aylar önce bir Noel partisinde Gillian'ın benzer çantasının ne kadar şirin olduğundan bahsetmişim ve o da bana bir sürpriz yapabilmek için çantanın detaylarını sormuştu. Sonunda çantanın istatistiklerine baktığında ve fiyat etiketini gördüğünde yüzünü görmek isterdim.

Birlikte bir seyahat yapmayı tercih ederdim -Fransa ya da İtalya- çantayı hiç istemedim ve nadiren kullanıyorum. Gillian'ın yüzüne karşı çok güzel olduğunu söyledim. Tabii ki çantayı bana verirken kendisiyle o kadar gurur duyuyordu ki, ona marka bir çantayı daha az önemseyemeyeceğimi söyleyemedim ve bana saf ya da sofistike değil diyebilirsiniz ama tıpkı benim otuz liraya aldığım çantaya benziyor.

H&M'de bir dolar, ki aslında onu tercih ederim. Yine de rehin vermek kalbimi kırıyor, çünkü bu onun hediyesiydi, ama başka seçeneğim yok. Gerisini düşünürken on bin dolar bu kişiyi uzak tutabilecekse, bu gerekli.

Rehinci dükkânının içinde, odanın ortasını bir yığın eski bisiklet dolduruyor. Daha çok bir garaj gibi kokuyor, yağlı ve tozlu. Kullanılmış mutfak aletlerinden oluşan raflar, akla gelebilecek her türlü aletin kancalardan dağınık bir şekilde sarktığı bir duvarın altında duruyor

mantar pano duvarında. Cam kasalar silahları ve cephane kutularını korur. Birinin faturaları ödemek için umutsuzca elden çıkardığı rehin mücevherler ya da

Daha büyük olasılıkla metamfetamin, parlak bir şekilde aydınlatılmış ve kasanın etrafını saran tezgahın içinde sergileniyor.

Çantamı kasanın arkasındaki adamın önüne koyuyorum, da beni gülümseyerek karşılıyor ve gözlerini çantamdan ayırmıyor. Collin'in içeri girerken arabanın bagajından bir kutu çıkardığı ve açmak için beni tatlıya kadar beklettiği Riccio'daki akşam yemeğini hatırlayarak parmaklarımı kıvrılmış deri üst saplarda ve keçi derisi dış yüzeyde gezdiriyorum. Önemmediğim bir şey olmaması önemli değil, ondan ayrılmayı bu kadar zorlaştıran, geldiği yerdeki nezaket ve inanılmaz düşüncelilik.

"Siz Bayan Hale olmalısınız." Yaşlı adam tokalaşmak için elini uzattı. Sahte bir isim kullanmayı düşündüm ama daha önce Telefon konuşmasında kimliğin gerekli olacağını söyledi, bu yüzden risk almak zorundayım. "Ne güzel bir parça," diyor çantayı incelerken. "Alabilir miyim?"

izin verdim. Her açıdan bakıyor, içeri inceliyor ve fark ettiğine inanmadığım küçük bir ruj lekesine kaşlarını çatıyor. Sonra bilgisayarında bir tıklıyor, şüphesiz aynı durumdaki diğerlerinin ne kadara satıldığına bakıyor.

"Sana yedi bin sekiz yüz teklif edebilirim." Ellerinin kâğıt gibi derisi altındaki mavi damarları gösteriyor ve Collin'den gelen tatlı hediyeme dokunuşlarını izlerken geri çekilmeyi düşünüyorum.

Durum üzerinde hiçbir kontrolüm yokmuş gibi hissederek, "On tane almam lazım," diyorum uysalca.

"Özür dilerim ama..."

"On iki yaşındaydı, yeni. Bu size para kazanmak için alan sağlar," diye araya giriyorum. "Evet hanımefendi, ama yeni değil, kullanılmış ve içinde leke var. Ben almayacağım.

kendim on taneden fazla alabilirim." Arkasında kilitli bir çantanın pahalı çantalardan oluşan küçük koleksiyonu görüyorum. Bu kadar çok çantayla karşılaştığını hayal bile edemiyorum ve bir rehinci dükkânından kimin bir tane alacağı konusunda hâlâ hiçbir fikrim yok. Belki de doğrudan, internetten satış yapsam daha iyi olur ama zamanım yok. Para talep eden kişi bugün görüşmek istiyor.

"Dokuz o zaman," diyorum çaresizlik içinde.

"Size en iyi fiyatımı verdim." Yüzündeki sahte müşteri hizmetleri gülümsemesini koruyor ve ben bir an gözlerimi kapatıp iç çekiyorum.

"Sekiz binden aşağı olmaz," diyorum. Sadece iki yüz dolar daha fazla, pazarlık etmeye değmez ama en azından bir nebze de olsa

durumum üzerinde kontrol. Sessizce başını sallıyor ve imzalamam için bazı evrakları camekânın diğer tarafına itiyor.

Starlite Motel'de bu gizemli kişiyle buluşup parayı teslim edene kadar iki saatim daha var - söz verdiğimden iki bin eksik. Her senaryoyu hayal ettim ve bunu tek başıma yapmanın ne kadar aptalca olduğunu biliyorum. Daha fazlasını bulamayacağımı bilirlerse parayı alıp beni vurabilirler. Starlite, otoyoldan birkaç mil uzakta, ıssız bir yol kenarında. Birinin boğazını kesmek ve ertesi sabah motelin küvetinde cesedi bulunana kadar kan kaybından ölmeye terk etmek zor olmazdı. Bu kişiyle gerçek bir bağlantım yok, hiçbir belge izi yok - sadece lavabonun altında muhtemelen asla bulunamayacak bir telefon var. Ayrıca çok az seçeneğim var.

Telefonu yanıma almaya cesaret edemedim. Tek bir yerde durması gerekiyor ki dikkatsiz davranmayayım. Çocuklar her zaman çantamda bir şey arıyor ya da dikkatim dağılırsa düşürebilirim, arabada unutabilirim, her şeyi yapabilirim, bu yüzden riske atmıyorum. Bu kişi saat 14:00'te Starlite'da 108 numaralı odada dedi. Ben de oraya gideceğim. Eğer orada değillerse. Ne yapacağımı bilmiyorum ama bu işi böyle halletmeliyim. Beklemem gerektiği kadar bekleyeceğim.

Bir süre arabayla dolaştım. Kasvetli bir gün, karanlık ve ıslak. Dışarıda gece gibi hissediyorum. Shell istasyonundan bayat bir kahve alıp içine bir paket toz krema döküyorum ve gidip motelin dışında oturup beklemeye karar veriyorum. Bunu düşünmek için çok fazla zaman harcarsam cesaretimi kaybedebilirim. Eğer oraya ilk ben varırsam, sanırım üstünlük bende olur. Etrafı kolaçan edersem.

Motelin dışında, ön camıma nemli yapraklar düşüren bir ceviz ağacının altına park ediyorum. Kahvemi küçük kırmızı bir pipetle karıştırıyorum ve harap Starlite Motel tabelasının altında duran 108 numaralı kapıyı izliyorum. Bu bulutlu günde neon ışık yanıyor ve S onu tutan bir vidadan çıkmış: baş aşağı asılı duruyor ve biraz sallanıyor. Üzerinde ışık yok 108'in içinde. O kadar yer varken neden burası bilmiyorum. Bu kişi burada mı kalıyor? Bu neden beni para için sömürmek istediklerini açıklar. Burası tam bir bok çukuru.

Sinir uçlarım stresten elektriklenmiş gibi hissediyor. Pawn City zarfındaki paranın ve silahın hâlâ koyduğum yerde olduğunu görmek için çantamı tekrar kontrol ediyorum. Her ihtimale karşı, davetsiz misafirlere karşı yatak odasında tuttuğumuz güvenlik kutusunun kilidini açtım ve onu cüzdanımın, kağıt mendil paketinin ve makyaj çantamın altına yerleştirdim. Poligonda kendimi korumak için nasıl kullanacağımı öğreneli yıllar oldu ve ona dokunmaktan nefret ediyorum. Nasıl yapıldığını zar zor hatırlıyorum.

Gerçeği söylemek gerekirse, bununla başa çıkabilirdim ama herhangi bir koruma olmadan gelmek aptallığın ötesinde görünüyordu. Her şey orada. Birkaç derin nefes alıyorum.

En kötü senaryolarla kendime işkence ettiğim gerilim dolu bir saatin ardından, otoparka bir araç yanaştı. Sileceklerimi açtım. ön camdan gelen enkazı gördüğümde kulaklarım anında ısınıyor. Luke'un kamyoneti 108'in önündeki boş bir yere yanaşıyor. Refleks olarak koltuğumda biraz eğiliyorum ve kimin indiğini görmek için direksiyonun üzerinden bakıyorum.

Sadece bir kişi gördüğüm için rahatladım, böylece pusuya düşürülmeyeceğim ya da bana şiddet uygulanmayacağı için içim daha rahat olacaktı. Kapüşonlu bir yağmur pançosu giyiyor ve kamyonet vücudunun geri kalanını , bu yüzden kim olduğunu anlayamıyorum. Motel odasının kapısını açarken çiseleyen yağmura karşı başını eğiyor. Kapının kapandığını ve içeride sıcak bir ışığın yandığını görüyorum. O perdeleri çeker, böylece başka bir şey göremem.

Arabayla uzaklaşmayı, kaçmayı düşünüyorum. Baştan özel ders alacağımı *söylemeliydim*. Keşke bunu düşünseydim. Oradaki varlığımı açıklayabilirdi, ama şimdi bunu örtbas etmek zorundayım. İçeri girmek zorundayım. Başka seçeneğim yok.

Motelin kapısının önünde dururken, sağ elimi çantamın içinde, kullanmayı pek bilmediğim silahımın üzerinde tutuyorum, en azından birini onunla tehdit etmem gerekebilir diye. Kapı açıldığında neyle karşılaşacağımı bilmiyorum. -Diğer tarafta tanıdığım biri olabilir mi? Kapıya bir parmak geri çekiliyorum. Kapı açıldığında afalladım. Kafam her zamankinden daha karışık.

"Bin o zaman, Tanrı aşkına."

Son bir kez etrafa bakıyorum ve bana söylendiği gibi içeri giriyorum. Bir kadın. Bana sırtını dönüyor ve iki motel bardağına bir yudum burbon doldurup birini bana doğru itiyor.

"Sen onun karısısın," diye kekeledim.

"Tam olarak kimi bekliyordunuz?" Üstü ahşap panelli ve 1970'lerden fırlamış yeşil vinil sandalyeli çirkin yuvarlak masada oturuyor. O oturmamı işaret etti. Saçlarındaki yağmur suyunu silkeliyorum ve isteksizce sandalyeye kayıyorum, bana verdiği içeceği iki elimle tutuyorum, çantamı ve içindekileri bacaklarımin arasında güvende tutuyorum.

"Evli olduğunu bilmiyordum. Yemin ederim, gerçekten bilmiyordum." Sesim istediğimden daha çaresiz çıktı.

"Aslında ayrıldık. Yakında boşanacağız."

Bunu söylediğinde biraz rahatladığımı hissettim. Piyasaya yeni çıktığını söylemişti, yani aslında yalan söylememiştii. Şimdi bunların ne önemi var bilmiyorum ama bir şekilde hâlâ var.

"Onun için her şeyi cehenneme çevirdim. Uzun benden kurtulmaya çalışıyordu, o yüzden küçük bir tavsiye; eğer kocanız ne yaptığınızı öğrenir ve kışınıza tekme basarsa, hakkınızı alana kadar kolay pes etmeyin."

Yakından bakınca, televizyonda gördüğüm kederli eş gibi görünmüyor. Rol mü yapıyordu? Keder ya da öfke yüzünden katılaşmış, bir zamanlar güzel olan bir kadına benziyor. Makyaj yapmamış ve saçları dağınık. Televizyonda gergin ve acılı bir ifade vardı ama yine de düzgün bluzu, kalem eteği ve parlak dudaklarıyla daha yumuşak bir görünümü vardı.

"Bu yüzden mi onun kamyonetini aldın? Senin olanı aldın mı?" Soruyorum, biraz daha rahatlamış hissetmeye başlıyorum, her ne kadar dökebilmesinin nedeni

Bana bu kadar bilgi vermesinin nedeni, bu durumda beni tamamen köşeye sıkıştırmış olması. Bununla birlikte, bana aktif olarak şantaj yapıyor, bu yüzden kendisinin kaybedecek çok şeyi var. Neden sorularıma cevap vermiyorsun?

"Benim adım da hâlâ üzerindeydi, şirinlik ," diye tersliyor.

"Eğer onun karısıysanız, o öldükten sonra çok para kazanmış olmalısınız. Benim 50 bin dolarımla ne yapacaksın?" Ben soruyorum, o da bana sert bir bakış atıyor.

"Senin daha yumuşak başlı olacağını düşünmüştüm. Genelde sessiz, iddiasız kızlardan hoşlanır... ya da ben öyle olduğunu öğrendim."

"Beni nasıl öğrendin?" Sessizce soruyorum, sessizce ekliyorum, eskiden az önce tarif ettiği o, masum kişiydim, ama şimdi ondan çok .

"Sakin ol. O salağın evini izledim. Beni öylece kovabileceğini mi sanıyor? Birkaç yıldır bunu yapmaya çalışıyor ama beni öylece silmesine izin veremezdim. Siktir et onu. Sonra sen gizlice dolaşmaya başladın ve ben de harika dedim. İki salak. Seni evine kadar takip ettim..."

"Sen ne?" Evimde çocuklarım varken beni takip ettiğini düşünerek soruyorum. O gece Collin dışarıda bir ses duydu ve beni silahla ölümüne korkuttu - etrafta gizlenen bu deli miydi?

"Posta kutunuzdan adınızı aldıktan sonra hakkınızdaki her şeyi öğrenmek oldukça kolaydı. Sosyal medya, tüm o saçmalıklar."

"Neden? Senden haberim yoktu. Neden beni cezalandırıyorsun?"

"Tanrım, bunun seninle bir ilgisi olduğunu mu sanıyorsun? O ahmak gitti

Arkamdan iş çevirdi ve avukatıyla birlikte tüm bu evrakları hazırladı.

Boşanırsak parasının tek kuruşunu bile alamayacağımdan emindi. İtalya'da yabancı bir banka hesabı açtı, bir miktar parayı kardeşinin adına geçirdi, her türlü saçmalık, sırf beni kazıklamak için." İçkisinden büyük bir yudum alıyor.

Onu bu yüzden öldürmek zorunda kaldığını düşünmeden edemiyorum. Boşanırken alamasa bile, adamın ölümü üzerine muhtemelen bir kısmını, en azından sigortasını alacaktır. Louisiana ortak mülkiyetin olduğu bir eyalet. Kadının hiçbir şey almaması için çok çalışması gerekirdi. Kadın ona ne yaptı? Merak ediyorum. Bunu sormuyorum.

"Ama siz boşanmadınız, o öldü."

"Evet. Ben de evlilik öncesi anlaşmayı imzalayan aptalım. Tamamen mahvolacağımdan emin olmak için. Bana bir şey bırakabilirdi," diye alay ediyor, ayağa kalkıyor ve kirli bir mikrodalga fırının üstünde duran burbon şişesini almaya gidiyor. Kullandığı kamyoneti düşünüyorum ama bir şey söylemiyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, başka ne söyleyebileceğimi gerçekten bilmiyorum.

"Polisin sorguladığı tek yuva yıkan sen değilsin. Sadece yalan söyleyen tek kişi sensin" diyor ve bunun beni nasıl mükemmel bir hedef haline getirdiğini şimdi anlıyorum.

"Yuva yıkan mı? Boşanmanın ortasında olduğunu söylemiştin."

"Ayrıldım dedim. Bu henüz boşanmak değil," diye tersliyor.

Bahsettiği diğer kadınları kafama takmayacağım. Sormamı istiyor ama açıkçası iki yıldır onu takip ediyor. ondan boşanmaya çalışırken, eminim başka kadınlar da vardı. Bu beni ilgilendirmez ve bu konuda onun tuzağına düşmeyeceğim.

"Param nerede? Şehre geri dönmeliyim."

Demek New Orleans'ta yaşıyor. Onu neden daha önce görmediğimi açıklıyor. Sanırım insanları sömürmek için şehre geliyor.

"Sadece sekiz tane alabildim." Çantamdan para zarfını çıkardım, masanın altındaki tabancanın etrafından manevra yaparak görmemesini sağladım ve onun önüne koy.

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Sana elli bin almanı söylüyorum, sen bugün sadece on tane alabileceğini söylüyorsun ve sonra bana bu boku getiryorsun." Görünüşe göre

Doğasında olmamasına rağmen sert olmaya çalışan biri. Benim gibi, tüm bu durum onu henüz nasıl oynayacağını çözemediği bir karaktere dönüştürdü.

"Alabildiğim bu kadar. Gerisini yakında getireceğim." Kendimden emin görünmeye çalışıyorum.

Bana dramatik bir şekilde bakıyor, sonra yatağın üzerindeki yağmurluğunun içinden telefonunu çıkarıyor.

"İşte, sana bir şey göstereyim," diyor ve bir video görmem için telefonunu İlk başta karanlık ve anlaşılması zor. Sonra ben olduğumu . Ayakkabılarımı tutuyorum ve Luke'un evinin arkasındaki çamurlu arazide parmak uçlarımda ilerliyorum. Açıklığa ulaştığımda arabama koşuyorum. Kamera hareket ediyor, bu yüzden yavaşça arkamdan geldiğini söyleyebilirim, her şeyi almak için beni takip ediyor, plakam ve her şeyim, yüzümün tanınamaması ihtimaline karşı

karanlık ışık. Kendimi hasta hissediyorum. Göğsüm yanıyor. Ağzım kuruyor. O sadece polislere beni orada gördüğünü söyleyebilecek biri değil - bu, benim sözüme karşı onunki, deli eski sevgilinin boşa kürek çekmesi olarak görülebilir.

Beni zaman damgalı bir videoda yakaladı! Öfkeden kıpkırmızı oldum.

"Yani bana Luke'un göndermek, beni takip etmek ve çocuklarımla birlikteyken beni izlemek... Madem bu kadar şeyi yapman gerekiyordu. var mı?" Acıyla sordum.

Artan sesime tepki vermiyor; sadece kamburlaşıyor. para zarfı, faturaları sayıyor ve "Olaylara nasıl tepki vereceğini bilmek hoşuma gidiyor - kiminle uğraştığımı bilmeme yardımcı oluyor. Ayrıca, kontrolün kimde olduğunu bildiğinden emin olmak istedim."

"Eminim sana bakıyorlardır. Başka kimin bir nedeni olabilir ki? Evin etrafında dolaştığını bilmelerini istemezsin. Kendini bunlardan olabildiğince uzak tutmak istiyor olmalısın, birine şantaj yapmak değil." Bunu haykırmamak için kendimi zor tutuyorum.

Çok sakın gülümsüyor. Etkilenmiş gibi görünmüyor.

"Çok tatlısın." eğleniyormuş gibi sandalyesinde arkasına yaslanıyor.

"Onlara kendim gidebilirim, biliyorsun, ve bana şantaj yapıldığını söyleyebilirim.

Tek suçum onu tanımak. Ben hiçbir şeyden faydalanmadım."

"Sence sağlam bir mazeretim olmasaydı kendimi riske atar mıydım?" Faturaları saymayı bitirip cevap vermem için bana bakıyor ama ben ağzım açık şekilde ona bakıyorum. Bunların hiçbirinde usta değilim. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ve tüm bu kurnazlık ve sahtekârlığın ağırlığı altında boğulmaya başlıyorum.

"Videoyu teslim etmek istersem, bunu isimsiz olarak yapabilirim" diye ekliyor ve bana diğer kadınmışım gibi yan yan bakıyor. "Bu işe karışmak belirten bir not yazabilirim ama bir şey gördüm evinin dışında şüpheli." Elini ağzına götürüyor, dudaklarıyla O harfi yapıyor, alaycı bir "oh hayır" hareketi.

"Ne olabilir ki? Bir hırsız. Tabii ki videoya çektim. Onu koruyordum. Ama hayır, o sendin. Her neyse, videoyu yayınlamamayı tercih ederim ama beni zorlarsanız yayınlarım."

"Daha önce bir şey söylememiş olmanız şüphe uyandıracaktır." Yağmur Dışarıda sesler yükseliyor. Çatıda gök gürliyor ve neredeyse bağırarak zorunda kalıyoruz.

"Bunu pek düşünmemiştim ama sonra hatırladım ve kendi özgür irademle onlara getirdim. Bence bunu gerçekten takdir edeceklerdir." Parayı parkasının cebine sokuyor ayağa kalkıyor, kapüşonu kafasına geçirip kapıya doğru yöneliyor.

"Tamam," diyor ve açıyor. Kaldırımdaki şiddetli yağmurun buğusu patlıyor ve tıslıyor. Kovulduğumu anlıyorum ve kapıya doğru gidiyorum.

"Gelecek haftaya kadar yarısına ihtiyacım olacak. Benimle burada buluş. Mesajla zaman göndereceğim. Yani, on yedi bin. Geri kalanı oradan konuşuruz. O zamana kadar bir planın olmalı."

Şaşkın bir sessizlik içinde ona bakıyorum, gerçekten başka ne söyleyeceğimi bilemiyorum. "Teşekkür ," diyor sabırsızca, ben de sağanak yağmura doğru yürüyorum ve arabama koşuyorum. Sürücü koltuğunda kıyafetlerimdeki suyu silkeliyorum ve onun odanın kapısını kilitleyip selin içinde kaybolduğunu görebiliyorum. Neden arabasına binmiyor? Nereye gidiyor olabilir ki?

GILLIAN'IN EVİNİN ARKASINDA, sanatçı olmamasına rağmen bir sanat atölyesine dönüştürdüğü bir kayınvalide birimi var. Ben oraya gittiğimde hala yağmur yağıyordu.

Valerie Ellison ile buluştuktan sonra kitap kulübüne gelir. Tüm olağan şüpheliler, Gill'in olduğundan daha ilginç görünmek için garip bir çabayla boya malzemeleri kovalarının yanındaki şövaleleri kaplayan kumaş damlalarını tuttuğu kasvetli bir şekilde aydınlatılmış alanda oturuyor. Boş bir tuvalin önündeki ressam taburesini boyayan boya izleri muhtemelen çocuklarının sulu boyalarından kalmıştır.

Kitap kulübüne geri dönmeyi düşündüğümü yüksek sesle dile getirdiğinden ve bunun Collin'in görmek isteyeceği bir şey olduğunu bildiğinden, kendimi gitmeye zorladım. Hayatımın aldığı tuhaf yönden birkaç saatliğine de olsa uzaklaşmak hoşuma gidiyor. Fine Spirits'de bir şeyler içmek için durdum. birkaç şişe şarap getir.

Yağmur sularının damlayışını izliyorum.

Odanın kuzey duvarını boydan boya kaplayan pencere camı. Gillian dışarıda çiseleyen yağmurun sesini dinlemek için Fransız kapılarını açık bırakmış ve içeriye süzülen topraksı, nemli koku zihnimi hemen karanlık bir yere götüren bir yaratık konforu: Acaba hapisanede bunu özleyecek miyim?

"Burada sıkışıp kaldığımız için üzgünüm kızlar. Robert biraz izlemek için ısrar etti

arkadaşlarıyla oyun oynuyordu ve ben de iptal etmek istemedim. Erkekler, haksız mıyım?" Sanki evinin iki kişiyi ağırlayabilecek kadar büyük olduğunu bilmiyormuşuz gibi konuşuyor.

ya da özür dilediği bu odanın aslında çok güzel olduğunu.

"Kim pasta ister?" Buzlu ve şekerden şekillendirilmiş düzgün sonbahar dekoruyla kaplı beyaz silindiri kesiyor.

Beyaz, arkalıklı sandalyelerden oluşan gevşek bir çemberde oturuyor ve birbirimizin saçları ya da kıyafeti hakkında zorunlu iltifatlarımızı paylaşıyoruz. Sonra sohbet hava durumuna kayıyor ve Gillian'ın Robert'tan aldığı son hediyelerle ilgili mütevazı övgülerine dönüşüyor. Karen hafta sonu ailesiyle Netflix'te izlediği birkaç filmde bahsediyor.

"O film tam bir hindiydi," diye ekliyor Karen, ama hangi filmde bahsettiklerini duymadım. Bakışlarım evin arkasındaki sokakta oluklardan akan suya takılıyor.

"Ben Affleck'in kusmuklu filmine iki kez katlandım. Sırf çocuklar seviyor diye." Liz'i bunu söylerken yakalıyorum ve gülmekten kendimi alamıyorum. O

her zaman grubun en komiği olmuştur.

"Evimizin etrafını hafif tutmaya çalışıyoruz, bu yüzden herhangi bir akılsız Kasabada serbest dolaşan bir katil varken komediler hoş karşılanır," diyor Tammy. Şimdi tetikteyim, dikkatim tekrar grupta.

"Evet, güvenlik sistemimizi artırdık," diyor Karen. "Hemen hemen her odada kameralar var ve telefonunuzdan evinizdeki tüm odaları görebiliyorsunuz." Duraksıyor. "Aslında gerçekten ürkütücü."

"Ben derim ki. Bundan nasıl ürkmezsin? Her korku filmi şimdi kameralar kurulmuş ve gecenin bir yarısı korkunç bir şey görüntülere takılmış. Buna bakmayı kendime yediremezdim," diyor Gill.

"Sence bu Ellison cinayeti hakkında bir film yaparlar mı?" Tammy hevesle soruyor ve Gill gözlerini deviriyor. Tammy'sık sık grubun aptalymış gibi davranır.

"Her gün bir sürü cinayet işleniyor, Tammy. Neden bunun hakkında bir film yapsınlar ki?"

Tammy omuz silkiyor, Gillian'ın sesindeki küçümsemeyi hissediyor. Parmağını kremanın üstünde gezdiriyor ve işaret parmağından yalayarak uzaklara bakıyor.

"Ben sana nedenini söyleyeyim," diye araya giriyor Karen. "Kafasının kesildiğini duydum." "Kimin?" Gill sorar.

"Ölü adam. Luke Ellison."

"Bunu ben de duydum sanırım!" Tammy onaylandığı için mutlu. "Evet, kendi mutfak bıçağıyla kafası kesilmiş." Bu konuda emin değil gibi görünüyor, ama yine de kurguyu gerçekmiş gibi kusuyor. Haberlerde bırakın bu tüyler ürpertici ayrıntıları, ölüm nedeni bile açıklanmadı. Birdenbire, sanki zaten öyle değilmiş gibi, Bu kasabada basit söylentilerin nasıl zehirli, hayatı mahveden gerçeklere dönüştüğünü çok iyi anlıyorum.

Liz, "Bu doğru değil," diye tersleyince hepimiz ona bakıyoruz. Yanakları kızarmış ve konuşmaya kızmış görünüyor. Diğerleri bu patlamaya pek aldırış etmiyorlar. Gülüp geçiyorlar ve devam ediyorlar ama ben gözlerimi bir an Liz'den ayırmıyorum ve bunun ona neden bu kadar kişisel merak ediyorum. Şarabından birkaç yudum alıyor ve gözlerini deviriyor, sonra da tuvalete gitmek için izin istiyor.

"Onun nesi var?" Gill onun yokluğunda sorar.

"Ortalıkta dolaşan bir katil var, belki de bu konuda konuşmak istemiyordur. Bu korkunç bir şey," diyor Karen ve hepsi başlarını sallayarak ve şaraplarını sessizce yudumlayarak sessiz bir anlaşma gibi bir şey yapıyorlar.

"Başını bulamadıklarını duydum," diye ekliyor Tammy, "bu yüzden nasıl öldüğünü söylemiyorlar."

"Bu hiç mantıklı değil," diye Gill onu tekrar azarlıyor. "Medyanın elinde böyle ilginç bir gerçek olsaydı, *tek* konuşacakları şey bu olurdu."

Bunları dinlerken hasta olacaktım gibi hissediyorum ama sakinliğimi koruyor ve konuşmanın arka planında kalmayı umarak kaşlarımı çatarak ayakkabılarıma bakıyorum.

Liz döndüğünde, konuyu yalnız bırakırlar ve Cassie Duchesne'in berbat göğüs ameliyatını ve Karen'ın getirdiği baharatlı yumurtaları tartışır.

"Mayonez yerine Yunan yoğurdu kullandım. Keskin ve daha sağlıklı." Elden ele dolaştırırken gururla gülümsüyor.

Tam o sırada Gillian'ın kocası Robert kafasını açık kapıdan içeri sokar. Bütün kadınlar onu selamlar, o da başıyla onaylar ama Gillian'a onunla özel olarak konuşması için işaret eder.

Stüdyonun yan tarafındaki tentenin altında kalırlar ve Karen, aşırı harcama yaptığı için başının belada olduğuna dair tatsız bir şaka yapar. Ödenek. Herkes yemek masasına doğru kayıyor, ama ben bir an izliyorum ve Robert'ın parmağını Gillian'ın yüzüne koyduğunu görüyorum. Ne dediğini anlayamıyorum; işin özünü anlamak için dudaklarını okumaya çalışıyorum ama nafile. Bir konuda kendini savunuyor gibi görünüyor. Sonra tavrı değişiyor ve üstünlüğü ele geçirmiş gibi görünüyor. Arkasına bakmadan hışımla uzaklaşmadan önce ona son sözlerini söylüyor ama ben düz kolunu evin kenarına dayadığını ve sanki *benimle dalga geçiyor olmalısın* der gibi iç çekerek yukarı baktığını gördüm.

Başka kimse buna dikkat etmedi. Liz hâlâ solgun görünüyor ama diğer herkesle birlikte mini tartöletlere yaltaklanmak için elinden geleni yapıyor. Liz'e sessizce iyi olup olmadığını soran bir bakış fırlatıyorum. Gözlerimi yakaladığında başka tarafa baktı.

Sonra Gillian içeri giriyor, her zamanki gibi neşeli, az önce olanları silkeleyip sorunsuz bir şekilde ev sahibesi moduna geri dönme konusunda bir yeteneği var.

"Çok tatlılar, değil mi?" Tartlet hayranları kulübüne katılır ve kadınlar kıkırdayarak masadaki diğer yiyecekleri dürtmeye başlar.

Odada garip bir yoğunluk var ve neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Kendime muhtemelen hiçbir şey olmadığını hatırlatmak zorundayım. Şu anda çok hassasım. Gillian çok normal bir anlaşmazlık yaşadı,

Muhtemelen partileri için iyi votkayı evin hangi tarafının kullanacağı konusunda ya da kimsenin bakmadığını düşündüklerinde her zaman yaşadıkları aynı derecede önemsiz bir kavga yüzünden ve Liz muhtemelen çözülmemiş bir cinayet olduğu için dehşete düşüyor ve bunun sürekli hatırlatılmasını istemiyor. Mantıksız şeylere izin veremem. paranoya mantığımı ele geçirdi. Çeşitli mini yiyeceklerden oluşan küçük bir tabak alıyorum ve birisinin yaptığı gibi ne kadar iyi olduğunu sansasyonel bir şekilde anlatıyorum.

Evde Collin, Ben'le birlikte arka güvertede oturmuş, titreyen bir gaz lambasıyla kart oyunu oynuyorlar. Döndüğümü haber vermek için başımı dışarı çıkarıyorum ve annemle birlikte saatime bakmam yetiyor Collin'in yüzüne bakıp bitireceklerini söyledi. Yatma vakti çoktan geçti ama Collin'in Ben'le sessiz zaman geçirmekten duyduğu mutluluk dokunaklı. İkisine de gülümsüyorum ve sonra tuhaf bir günün yorgunluğuyla oturma odasındaki koltuğa uzanıyorum.

Artık Valerie'nin kim olduğunu bildiğime göre - artık ne istediğini anladığıma göre ve beni ihbar ederse onu araştırdığımı söyleyebileceğimi anladığıma göre Çünkü bana şantaj yapıyordu. İnternette geçmişini araştırmak için kendimi daha özgür hissediyorum.

Arama yaptığım sosyal medya sitelerinde zilyon tane Valerie Ellison var. Bu Lacy'yi aramak kadar kolay olmayacak, bu yüzden ayakkabılarımı çıkarıp yataktaki yastık yığınının altına yaslanıyorum. Aramayı bölgeye göre daraltıyorum ve kırk beş dakika sonra ona benzeyen bir fotoğrafa rastlayana kadar eşleşmeyen düzinelerce fotoğrafa tıklıyorum - her nasılsa gülümsemesi gerçek görünmeye çalışırken bile kendini beğenmiş görünüyor ve bu yüzden ekrandaki küçük resim boyutunda bile göze çarpıyor. Tıklıyorum.

Profil fotoğrafından bana kaşlarını çatarak bakıyor. elbise ve elinde bir kadeh şampanya, arka planda mavi havuz suyu. Daha fazla fotoğraf için tıklamaya çalışıyorum. Sadece birkaçı herkese açık. Mesleğini ya da ilişki durumunu göremiyorum. Başka bir fotoğrafta ise Seattle'daki Space Needle, kameraya baş parmağını kaldırıyor. Başka bir kadın kolunu ona dolamış, bel çantası ve siperlik takıyor. Bana bilgi verecek bir şey yok. Ne aradığımı bile bilmiyorum. Sonra anladım. Ortak bir arkadaşımız var. İkimiz de Joe Brooks'u tanıyoruz.

Yıllardır Facebook arkadaşlarımdan arka planında yer alıyor. Onu çocukluğumuzdan beri tanıyorum ve Ben'in takımına koçluk yapıyor, sosyal medyada şekilde bağlantılı olmamız beklenebilir, ancak sık sık giriş yapmıyorum ve Joe'nun sözde bir arkadaş olduğunu tamamen unutmuştum. Titreyerek profiline tıkladım.

Tüm fotoğraflarına göz gezdirdim. Birçoğu teknesinde erkeklerle ve bikinili birkaç güzel kadınla çekilmiş. Bir sürü spor salonu selfiesi, kaslarını esnetirken. **Dedektif Brooks** imzalı bir kutlama fotoğrafı. Lacy ile tanıştığım gece olmalı. Terfisini kutladığını söyledi ve fotoğrafta arkasındaki kitschy Budweiser tabelalarını ve jetonla çalışan bilardo masalarını görebiliyorum. Lacy'den hiçbir yerde iz yok. Fotoğraf yok ve arkadaş da değil.

Sayfası tamamen selfie ve biradan oluşuyor gibi görünüyor. Zevksiz ama açıkça saldırgan olmayan görüntüler. Fırından çıkan ve popoya benzeyen bir tepsi çörek. Süper şık. İşi halkın gözü önünde olduğu için kendini tutmak zorunda olmasaydı sayfasının nasıl görüneceğini hayal bile edemiyorum. Sayfa yüklenirken ve yeni bir ürün çiçek açarken gönderilerine göz gezdiriyorum.

aptalca memler. Onun 20 Eylül tarihli paylaşımını gördüğümde donup kalıyorum. Her Eylül'de şehirde büyük bir hayır etkinliği olur. Resmi kıyafetler, pahalı içkiler, sessiz bir açık artırma, dans, her şey var. Collin ve ben

Birkaç kez gittik, ancak ikimiz de siyah kravat , bu yüzden birkaç yıldır zahmet etmedik. Ayın yirmisine denk geldiğini fark etmemiştim.

Büyük bir grup fotoğrafına bakıyorum, yaklaşık otuz kişi çekim için bir araya toplanmış. Joe arkada, smokin giymiş. Birkaç kadın ön sırada elbiseleriyle eğilmiş, topuklu ayakkabılarıyla çömelerek dengelerini sağlıyorlar. Biri diğerine tavşan kulağı veriyor. Bazı yüzleri kasabadan tanıyorum, birkaçını daha önce görmedim. Ama orada, fotoğrafın ikinci sırasında Valerie Ellison ve onun kaya gibi sağlam mazereti var. Saat 9:23'te çekilmiş bir grup fotoğrafı için poz veriyor.

Ama poz vermiyor, tam olarak değil. Sanki... hafifçe geriye, kameraya değil de Joe Brooks'a bakıyor gibi görünüyor. Collin'in koridordan gelen ayak seslerini duyduğumda telefonumu düşüncesizce yatağın ucuna fırlatıyorum. Sonra, o odaya girmeden önce onu almak ve komodin çekmeceme atmak için çabaladım ve yatağa uzandım. O beni gördüğünde kıkırdıyor.

"O kadar yorucu oluyorlar, ha?"

"Evet." Varsayımına oynayarak

gülümsüyorum. "Bu sefer bir kitap hakkında mı konuştunuz?"

"*People* dergisinde Kate Middleton'ın yeni bir burun yaptıtırıp yaptırmadığıyla ilgili bir haber kitap sayılır mı?" Dedim ve Collin güldü. Yanıma oturdu.

Gömleğinin düğmelerini açıp her bir ayakkabıyı diğer topukla iterek çıkarıyor. Çekimi öpüyor.

"Onları sadece romanınız için araştırma yapmak amacıyla kullanabilirsiniz. Adını da *Banliyö Vahşi Yaşamı* koy."

"Hoşuma gitti," diyorum ve o da ayakkabılarını alıp duş almak için en-suite banyoya giriyor. Ben de dişlerimi fırçalamak için arkasından giriyorum. Aynada, duşun cam panellerinin içindeki yansımasını görebiliyorum. Buhar Görüşümü biraz engelliyor ama sabunlu suyun teninden aşağı kayışını ve duş zemininde köpüklü tepelere düşüşünü izlerken içimde bir sıcaklık yükseldiğini hissediyorum.

Ona duyduğum ani özlemin bir kısmı vicdan azabı, ama büyük bir kısmı da birbirimize karşı her zaman hissettiğimiz aynı çekim, güven ve arzu duygusu. Soyunup duşa giriyorum ve ellerimi kaygan göğsünde gezdiriyorum. Şaşıyor ama ben ona dokununca bana doğru eğiliyor. Dönüyor ve beni tutkuyla öpüyor. Neredeyse yeni bir aşk gibi geliyor ve onu ihmal ettiğimi fark ediyorum. Benim başlattığım için neredeyse minnettar görünüyor.

İşimiz bittiğinde, Valerie'yle arkadaş olmak için nasıl sahte bir Facebook hesabı oluşturacağımı düşünerek uyuyakalıyorum, böylece onun gerçekte kim olduğunu ve Luke'un belgelenmiş çevrimiçi geçmişinde ne kadar mevcut olduğunu görebiliyorum. İki bin tane artı arkadaşlar ve şimdi ortak bir arkadaşımız olduğunu bildiğime göre, muhtemelen bir erkek kişiliğine büründüğüm sürece benden gelen bir isteği kabul etmek için iki kez . Stok fotoğraflardan bir araya getirebilirim ve Şansımı deneyeceğim.

Uyumak için çok uğraşıyorum ama dönüp duruyorum. Joe ve Valerie'nin birbirlerini tanımalarının ne anlama gelebileceğini merak ediyorum. Nasıl? Mazeretinin Joe'nun da bulunduğu bir olayı içermesi biraz fazla uygun görünüyor. Luke ölürse para alacağını sanıyordu. Luke ölene kadar bunu bilmiyordu.

vasiyetini değiştirmiş ve kızın bunu yapmadığından emin olmuştu. Orada olmadığını kanıtlayan bu fotoğraf için kendisiyle oldukça gurur duyuyor olmalı. Aynı fotoğrafın kendi sayfasında da övünerek gösterildiğini garanti edebilirim, sadece yüksek ve net olduğundan emin olmak için.

Birbirlerini tanıdıklarını öğrendiğimde aklıma gelen ilk şey, Luke'tan kurtulmasına yardım ederse elde edeceği gelirden ona pay vermeyi teklif etmiş olabileceğiydi. İçeriden birinin yardımına ihtiyacı olduğuna hiç şüphe yok.

bir şeyler var. Ayrıca, o anda işine gelen her şeyi yapmak için rozetini kötüye kullanmakta bir sakınca görmediği de açık. Yanına kâr kalıyor.

Ama sanırım hiçbirisi doğru olamaz çünkü ikisi de o gece fotoğrafta alıyor. Sorun şu ki, bu kadar büyük bir tesadüfe güvenmiyorum.

OceanofPDF.com

PAZARTESİ SABAHİ, herkes işte ve okuldayken, ben şehir merkezinde bazı işler yapmaya karar verdim. Çantamı bırakmak için arabayı açtığımda Ralph arka koltuğa atlamaya çalışıyor, ben de yürüyüşün bana iyi geleceğine karar vererek tasmaşını kapıyorum. Kuru temizlemeyi bırakmak ve postaneye uğramak gibi sıradan işleri bitirdikten sonra Ralph'i şehir merkezindeki caddelerde gezdiriyorum. Görmediği ama onu büyüleyen bir şeyi koklamak için birkaç adımda bir duruyor. Pek dikkat etmeden, beni de peşinden sürüklemesine izin veriyorum.

Küçük kütüphaneyi, eskiden ev olan ve şimdi Knotty Knitters dikiş dükkânına ve Ye Olde Creamery dondurma salonuna dönüştürülen sıra sıra küçük işyerlerini ve ardından Luke'u görmek için park ettiğim yeri geçiyoruz. Ayağa kalkıp yürümeye devam etmek için içimdeki suçluluk duygusunu bir kenara bırakıyorum.

On sekizinci yüzyıl İspanyol mimarisine sahip küçük tuğla bir binada yer alan ve ikinci katında ferforje balkonlar bulunan şirin polis merkezine geldik. Polis karakolu olamayacak kadar güzel olduğunu düşünmüştümdür hep. Ralph tam önünde durup bir yatağın üzerine işedi.

Soluk pembe aslanağızları ve istasyonun yan tarafındaki otoparka doğru bakıyorum. Luke'un kamyoneti oraya park etmişti. İçimden sıcak bir panik dalgası geçiyor. Valerie orada. Neden? Benden hala para alabileceğini biliyorsa neden onlara benimle ilgili bildiklerini anlatsın ki? Tüm o soyut Dün gece sert ve uyuşuk bir uykuya dalarken rüyalarımın giren düşünce kırıntıları tekrar aklıma geliyor.

Joe Brooks'un cinayet gecesi halka açık bir fotoğrafta poz vermiş olması umurumda değil. Saat 9:23'te yayınlanmış olması o gece çekildiği anlamına gelmez. Ne zaman çekildiğini bilmeme imkan yok. Luke, etkinliğin her zaman yapıldığı şehir merkezindeki mekandan birkaç dakika uzakta yaşıyor. İkisi de bir süreliğine partiden ayrılıp geri olabilir. Birinin fark edilmeden gitmesi için çok fazla insan olmalı. Özellikle de -düşündükçe parmaklarım bembeyaz oluyor- özellikle de birlikte oradalarsa. Birbirlerinin mazereti olabilirler. Bir süreliğine ayrılırlarsa onları özleyecek başka biri, örneğin bir randevu ya da biri olmazdı.

Kazanacak çok şeyi vardı ve yardıma ihtiyacı olacaktı. Her şey onda. bağlantıları ve vardı ve onu koruyabilirdi. Eğer bu

Ezici önsezi doğru, Joe beni öylesine sorgulamıyor. Bunu benim üzerime yıkmayı planlıyor olabilir. Onlar beni yakalamadan ben onları yakalamalıyım.

Ben parayı verdikten sonra o gece onunla o iğrenç motelde bulunduğunu ve muhtemelen Birkin çantamdan kazandıklarını pahalı içkilere müstehcen bir seks yaptıklarını, paçayı kurtardıklarını ve kurtarmak üzere oldukları şeyi kutladıklarını hayal ediyorum. Bunun olmasına izin veremem.

Kütüphaneyi daha önce düşünmemiştim. Muhtemelen söylediğim yalanları örtbas etmek için sinsi, dolambaçlı planlar yapmak ikinci sırada gelmediği içindir.

şimdiye kadar benim için doğaldı. Ralph'ın tasmaını yerdeki gölgeli bir noktada bulunan fiskiyeye bağladım ve kütüphaneye koştum. Bilgisayarlar halka açık, bu yüzden bunu burada yapmak kendi IP adresimi kullanmaktan daha iyi.

Birinin geçmişini araştırmak için sadece 19,99 dolar ödüyorum ama Valerie'nin dosyasını açgörececek pek bir şey yok. Çoğunlukla sadece suç geçmişi bilgilerini veriyor. Kara para aklama ya da dolandırıcılıktan tutuklanmasını beklediğimden değil, ama bunu görmek güzel olurdu elbette. elimde bir koz, arka cebimde tutabileceğim bir şey olsun istedim. Sahip olduğu tek kayıt trafikle ilgili - birkaç küçük hareket ihlali ve bir alkollü araç kullanma. tıklıyorum. Bu suçtan yerel olarak tutuklandığını gösteriyor. Sadece altı ay kadar önce. Acaba Joe tutuklayan memur muydu, onu bu şekilde mi tanıdı? Bu bilgiyi bulamıyorum. Adresinin New Orleans'ta olduğunu görüyorum. Bilgisayar masasının üzerinde duran küçük bir golf kalemiyle yazıp ceketimin cebine atıyorum.

Sonra Facebook'u açtım ve bir hesap oluşturdum. Kendime Dylan Bisset diyorum, çünkü eskiden Dylan adında bir kobayımız vardı ve bu yüzden aklıma gelen ilk şey buydu. Sahte bir e-posta adresi yazıyorum ve e-posta ile onaylayana kadar devam etmeme izin vermiyor. Kahretsin. Şimdi Gmail'i açıp önce orada yeni bir hesap oluşturmam gerekiyor. Dylan_Bisset1978_ birkaç varyasyon denedikten sonra yeşil ışık alıyor. Facebook'a geri dönüyorum, yeni e-postayı yazıyorum, e-postaya geri dönüyorum, "şartlar ve koşulları" kabul ediyorum ve onaylıyorum ve içerideyim.

Tanıdığım birinin fotoğrafını çalamam çünkü geri bağlantı verilebilir, bu yüzden Google Görseller'e **seksi erkekler** yazıyorum ve binlerce seçenek . Benim yaşlarımda, mankenlere benzemeyen, ama adi herif diye de bağırmayacak bir adamın fotoğrafını kesip yapııştırıyorum. Sahte bir hesap olmadığını göstermek için gönderi geçmişini nasıl dolduracağımı bilmiyorum. Tek yapabileceğim ilk gönderiyi yapmak:

Asla yapmayacağımı söylemişim ama arkadaşlarım sonunda buna sağladı. Yanıldığımı kanıtla, Facebook, diyor Dylan. Acemi olmak için iyi bir sebep.

Bunu meşru bir ilk gönderi gibi gösterdiğim için kendimden memnunum. Sonra utanmadan gitmeden önce olabildiğince çok kişiye arkadaşlık isteği gönderiyorum. Tamamen uydurma bir insan için bile "tanıyor olabileceğin insanlar" önerilerinin bu kadar bol olması şaşırtıcı. Oturumu kapatmadan önce, yedi kişi isteğimi kabul etmişti. Bingo. Valerie Ellison'ı ekliyorum ve en iyisini umuyorum, ancak kabul edilip edilmediğini görmek için geri dönmem gerekecek. Bunu kendi cihazlarımla yapamam.

Dışarıda, Ralph ayağa fırlıyor ve ben ona yaklaşırken daireler çizerek koşuyor. Kulaklarını kaşıdım ve onu arabaya kadar yürüttüm. Luke'un kamyoneti gitmişti.

Dün, ilk düşüncem New Orleans'tan döndüğü ve Çünkü onu daha fazla sorgulamak istiyorlardı. Şimdi bence çok farklı nedenlerle burada.

OceanofPDF.com

O gece yemekte Collin'e "GILLIAN VE ROBERT KAVGA EDİYOR" dedim. Evden çıkıp araştırmak için bir nedene ihtiyacım *vardı* ve bu yüzden kavga ettiklerine dair yarı doğru bir şey söyledim. Onu kandırmak üzereyken neden buna sarıldığımı gerçekten bilmiyorum. Tekrar. Çatalını dumanı tüten fırında patatese saplıyor.

"Her zaman kavga etmiyorlar mı?" diye sorarak konuşmaya devam ediyor.

"Kim kavga ediyor?" Ben gözlerini kocaman açarak soruyor. Çoğunlukla tamamen görmezden geliyor

Yetişkinlerle sohbet eder ve resim ve boyama kitaplarında kaybolur, ancak sık sık bizi şaşırtır ve kulak misafiri olmayacak kadar dikkatli olmadığımız bir sohbe te dikkat kesilir.

"Annem bana okuduğu bir kitaptan , dostum," diyor Collin. Bu kadar çabuk düşünemediğim için kendini tebrik edercesine kaşlarını kaldırıyor.

"Hikâye nedir?" diye sorar soğukkanlılıkla. Collin duraklar, sonra...

"Adı *Anestezist ve Altın Avcısı*."

Gillian ve Robert'ı şifreli bir şekilde tarif edince bir yudum suda boğuluyorum. "Altın arayan biri hakkında mı?"

". Prada çantalar ve elmas mücevherler için kazı yapan biriyle ilgili," diyor Collin, yüzünü asmamaya çalışarak.

"Kulağa aptalca geliyor," diyor Ben.

"Bu aptalca, dostum." Ben'in sırtını sıvazlıyor ve bana yan yan gülümsüyor.

"Meghan Markle'ın Prada çantası var. Pembe," diyor Ben.

Pembe boya kalemini alıp çizimine devam ederken ikimiz de ona bakıyoruz.

"Her neyse, yarın golf oynayacaksın, değil mi?" diye sordum. "Evet, on gibi."

"Bu akşam Gill'le bir şeyler içmemin sakıncası var mı? Rachel'ın yazması gereken bir ödevi var ve Claire de dinleniyor."

"Git . Çocukların zaten planları var, değil mi?" diyor Ben'e. da heyecanla açıklıyor.

"Pacquiaio Thurman'a karşı! Ve karamelli patlamış mısırımız var."

"Boks mu?" Sesimden onaylamadığımı belli etmemeye ve savaşıma seçmeye çalışarak söylüyorum. Aşırı dramatik bir omuz silkme ve aptalca bir bakış atıyor.

"Bu sefer çocuğun seçimiydi. Pacquiao ve Thurman'ı seçti." "Mmm-hmm." Ben'in başını öptüm. "Ödev yok mu?"

"Bitti," diyor Ben, başını sanatından kaldırmadan.

"Tamam o zaman. Gidip üstümü değiştireceğim sanırım. Kaleyi koruduğun için teşekkürler."

Üst katta, Claire'in odasına kafamı uzattım. Sandalyesinde uyuyor. Merdivenlerden gelenleri duyabilmek için *Seinfeld*'in tekrarını açtım. Hızlıca ecza dolabına girip planım için ihtiyacım olan şişeyi arıyorum. Ayağa kalkıp etiketlere bakarken, keşke okuyucularımı getirseydim diyorum. Arkamda bir döşeme tahtasının gıcirtısını duyduğumda opak turuncu şişeye gözlerimi kısarak bakıyorum ve hapları lavaboya bırakıyorum.

"Anne?"

"Tanrım." Elimi kalbime götürüp nefesimi tutuyorum. Rachel hiç ses çıkarmadan ortaya çıktı. Bir elinde tampon kutusu tutuyordu. Diğerinde de kullan-at telefonum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor. Hapları temizlemeyi bıraktım ve ona baktım.

"Yok bir şey. Gitmeden önce Claire'in akşam yemeği haplarını hazırlıyorum. Tatlım..." Hiçbir şey söylemedim, sadece telefonu elinden aldım. "Neden bizim banyodaydın?"

"İhtiyacım vardı..." Duruyor ve kızarmış bir yüzle tampon kutusuna bakıyor. "Neden buraya ürkütücü bir ikinci telefon sakladın? Nedir bu?"

"Bu... benim telefonum." Kelimelerimin üzerinde tökezledim. Böyle bir durumda kalmaya hiç hazır değildim.

"Bu bir kapaklı telefon. 2005'te aranmış gibi görünüyor. Bu senin değil."

"Bunlar sende kalsın," diyorum, dikkati dağıtmak için yanında gevşekçe tuttuğu kutuyu işaret ederek, "ve Katie'lere gitmek için hazırlan."

"O ucuz, kullan-at telefonları filmlerde görmüştüm. Peki, neden sende olduğunu söylemeyecek misin?"

"Filmler mi? Rachel. Sadece eski bir telefon. Muhtemelen temizlik yapıyordum ve dikkatim dağıldı. Bir keresinde iPad'imi yanlışlıkla buzdolabına koymuştum. Önemli bir şey değil. Ben hallederim. geri dönüştürün. Git hadi. Annesini bekleteceksin."

Rachel elini bir kalçasına koymuş, yan gözle bana birkaç kez daha bakıyor. Ben'in Katie'nin annesinin bağırdığını duyana kadar dakikalar geçiyor, sonra odadan fırlıyor, görünüşe göre ruh hali değişiyor ve her şeyi unutuyor.

Saniyeler. Telefonu şimdilik Claire'in ecza dolabının arkasına saklıyorum, elimdeyken evin içinde yürümeye cesaret edemiyorum. Eve gidip herkes uyuduğunda yeni bir saklanma yeri bulana kadar güvende olacak.

* * *

Candy'nin Striptiz Kulübü ilçe sınırının dışında, bir kamyon durağının yanındaki uzak bir yolda. Muhtemelen Joe Brooks bu yüzden oraya gidiyordur. Tanrı biliyor ya, seçecek çok yer var ama Candy'ninki tamamen çıplak ve polis yetki alanı. Tanıdığım biriyle karşılaşacağımı sanmıyorum ama karşılaşsam, bir hikaye yazdığımı ve bunun bir araştırma olduğunu söylemeyi planlıyorum. Hiç striptiz kulübüne gitmedim, yüzden doğru bir şekilde yazmak için bir tane görmem gerekiyor. Asıl sebep Lacy'nin son birkaç aramama cevap vermemesi ve endişeleniyorum ama bencilce, onun yardımına da ihtiyacım var.

İçeride, kulüp flaş ışığı darbeleriyle elektrikleniyor. Spot ışığı kalabalığın etrafında dolaşırken gülen yüzlerin flaşları beliriyor, ışık kalabalık bir restorandaki konuşmalardan kesitler duymak gibi parça parça bir hikaye anlatıyor. Işık, birasını son yudumuna kadar yudumlayan bir adamı, sonra bir adamın kucığında dudaklarından sigarasını alan bir kızı, sonra sarhoş, elinde kağıttan bir taç olan genç bir adamı, belki de bir bekarlığa veda partisini gösteriyor.

Gerginim ve arkamı dönüp gitme dürtüsüne direnmeye çalışıyorum, bu yüzden tuvaleti bulmak için arka duvar boyunca, yapışkan bir koridorda yürüyorum. Yanlış koridorda olmalıyım çünkü dansçıların soyunma odasını görüyorum.

Kapı açık duruyor ve bir an izliyorum. Özel bir randevu için değil, dışarı çıkıp bir oda dolusu erkek tarafından nesneleştirilmek için topuklu ayakkabılar ve parıltılarla süslenmiş güzel kadınlarla dolu bir odaya sırtımı dönemem.

Sahne hoparlörlerinden gelen bas sesler, soyunma masalarında, yerde ya da taburelerde duran, buz küplerine ve renkli kokteyllere gebe bardakları tıkırdatıyor. Siyah plastik kül tablalarında yanan sigaralar küçük ve dar odayı kaplıyor. Kızlar jartiyer kemerlerini ve çoraplarını bağlamak, meme uçlarını püsküllerle örtmek ve gözlerini güzel mor ve parıltılarla boyamak için taburelerin üzerinde bükülmüş bacaklarını uzatırlar. Neredeyse burası 1930'lardaki bir kabarenin sahne arkası. Keşke o soyunma odasının kapısının ardında kalabilseler ve podyumun yakıcı ışıklarıyla karşılaşmasalar.

Kadınlardan biri, avucumun içine sığabilecek askılı, ışıltılı bir kumaş parçası giymiş, beni görüyor. Bir adım geri çekilip sağa sola bakıyorum, kaçışımı anlamaya çalışıyorum. Gülümsüyor ve sigarasından bir nefes çekiyor.

"Banyo diğer tarafta, tatlım."

Sinirli bir şekilde başımı salladım ve nazik olduğu ve kapıyı yüzüme çarpmadığı için "Lacy bu gece çalışıyor mu?" diye sordum.

"Bu gece olmaz, üzgünüm."

Odanın arka tarafında küçük bir masa buldum. Striptiz kulübünde tek başına bir kadının nasıl görüneceğini pek düşünmemiştim. Acınası, sanırım. Tam olarak ne planladığımı bile bilmiyorum, ama belki Joe'nun görmeye geldiği diğer kızları bulabilirsem, onlarla konuşarak bir şeyler kazanabilirim. Bu

Bir dedektif olarak striptiz kulüplerinde takılması ve seks için para ödemesinin yanına kâr kalması beni şaşırtıyor ama buraya gelmek suç değil ve kimse cinsel iyilik karşılığında para verildiğini kabul etmez. Hepsi korunuyor. O korunuyor. Sadece rozeti tarafından değil, kadınlar tarafından da. Çoğu kişinin gözünde çok az güvenilirliği olan ve onun tipi için harika hedefler olan kadınlarla mücadele edin.

Bir votka tonik sipariş ediyorum ve erkek masasından gelen yan bakışları görmezden geliyorum. Sıvı cesareti için içkiyi hızlıca yutuyorum, ve bir tane daha sipariş ediyorum. Her yudum kanımda gezinirken kollarımda ve bacaklarımda tanıdık bir esneklik hissetmeye başlıyorum. Biraz daha rahatım ama hâlâ bir planım yok.

Bir spot ışığı sahnedeki bir figürü aydınlatıyor. Adı Sugar Cane olarak anons ediliyor ve bir gökkuşağı lolipodu emip bir direğin etrafında dönüyor. "Feelin' Love" her köşeye asılmış hoparlörlerden odayı dolduruyor. Hareketli ışıklar beni hasta ediyor. Kalbim boğazımda atıyor ve başım hafifliyor. Oda bana çocukken gittiğim paten pistini hatırlatıyor. O zamanlar karanlıktı ve ışıklar yere düşmüş yıldızlar gibi parıltıyor ve dans ediyordu. Yerdeki hareketli noktalı desenin üzerinden asla kayamazdım çünkü başımı döndürür, düşer ve pistten geçen diğer çocuklara takılırdım. Şimdi de öyle hissediyorum ve eve gitmeye karar veriyorum, ta ki neredeyse tamamen çıplak bir kadın yanıma oturup sigarasının külünü masamdaki tepsiye dökene kadar.

"İş için mi buradasın? George'la konuşmalısın." Barın etrafında dolanan, üzerinde spor ceketi olan iri yarı, terli bir adamı işaret ediyor.

"Oh hayır. Ben... Ben sadece..." Neden burada olduğumu belirtecek bir sebebim yok, o yüzden duruyorum.

"İş ya da erkeğini aldatırken yakalamadıkça buraya pek kız gelmez. Eğer çalışmak istiyorsan yeterince güzelsin.

George seni hafta içi birkaç geceye yerleştirebilir. Adın ne, tatlım?"

sıkmak için elini uzatırken sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırıyor ve dumanı gözlerinden uzak tutmak için gözlerini kısıyor.

"Uh... Mel." Sahte bir isim vermeli miydim? Bunun için bir neden göremiyorum ve artık çok geç.

"Cinnamon," diyor kendinden emin bir şekilde. "Erkek arkadaşını yakalamak için olmalısın. Belki yardım edebilirim. En azından müdavimlerden biriye, onu tanıyor olabilirim."

"Tarçın mı?" Aptalca tekrarlıyorum. Lacy'nin bana verdiği isimlerden biriydi bu. "Joe Brooks'u son zamanlarda burada gördün mü?" Soruyorum ve yüzü soluyor. Gözlerinde öfkeye benzer bir şey vardı, ama sözsüzce ayağa kalktı ve gitmek için döndü. Peşinden gidip dirseğinden tutuyorum ama dirseğini bana dönüyor.

"Karısı mısın?"

"Hayır! Lacy'yi tanıyorum. Joe'nun bir şeylere karışmış olabileceğini hissediyorum... Ben... bak, sana bir içki ya da başka bir şey ısmarlayıp konuşabilir miyim?"

"Sen eski bir kız arkadaş değilsin, ona bir konuda kızgın olduğun için beni burada kandırmayacaksın, değil mi?"

"Hayır, onunla hiç çıkmadım, bunun benimle bir ilgisi yok, sadece birkaç sorum var. Birine zarar vermiş olabileceğini düşünüyorum ve alabileceğim her türlü yardım gerçekten çok önemli."

Bunu bir an düşünür, yüzü biraz yumuşar.

"Lacy'yi tanıyorsan, sanırım. Erken vardiyadaydım, yakında işim bitiyor. Bana bir içki ısmarlayabilir ve buluşabiliriz." Soyunma odasını işaret ediyor ve sonra kalabalığın içinde kayboluyor.

Yarım saat sonra Cinnamon soyunma odasından iki küçük tahta sandalye çıkardı ve içkilerimizle birlikte bunaltıcı derecede sıcak arka koridorun karanlığında oturduk.

"Şimdi ne yaptı?" diye soruyor, duymaya hazır olmadığım bir soru. Böyle bir işbirliğini hiç beklemiyordum. "Lacy iyi, değil mi?"

"Evet, öyle. Öyle. Yani, sanırım. Birkaç gündür ondan haber almadım ama iyi olduğunu varsayıyorum."

Joe'nun cinayet gecesi için zaten bir mazereti olduğunu biliyorum, ama yine de soruyorum çünkü sorduğumda Lacy'nin tepkisinde doğru olmayan bir şey vardı.

"Uzak olduğunu biliyorum ama 20 Eylül gecesi burada olsaydı hatırlamazdınız, değil mi?"

"Elbette öyleydi," diyor hemen.

"Ne?"

"Hatırlıyorum çünkü o gece New Orleans'ta Lady Gaga'ya biletim vardı. Lacy aradı, ağlıyordu, çünkü küçük Ronny Lee hastaydı ya da öyle bir şeydi. Vardiya-ları kaçırdığı için kovulmak üzereydi, o yüzden benim yerime bakmam için yalvardı."

"Şaka yapıyorsun. O buradaydı."

"Ona bunu ancak biletleri satabilirim yapabileceğimi söyledim ve biletler için bir servet kazandım, yani işe yaradı."

"İhtiyacım olan kısma gelebilmek için hikâyesini sabırla dinlemeye çalışıyorum. "Ne zaman geldi?"

"Oh, bilmiyorum. Geç oldu. Sadece hatırlıyorum çünkü genelde şampanya odasındaki ekstra hizmetler için para öderdi ama o gece ödemedi. Beni görmezden geliyordu, garip davranıyordu."

"Nasıl garip?"

"Bilmiyorum. Genelde içki içer, bağırıp çağırırdı. Ama o gece tek başına bir masada oturdu ve iyi görünmüyordu, kimseyle konuşmadı."

Joe'nun yardım etkinliğinden sonra buraya gelip rahatladığını düşünüyorum, belki de işlediği suçun şokunu hâlâ atlatamamıştı.

"Bunu sana söylüyorum çünkü Lacy yine ona bulaştı ve o benim arkadaşım. Tanrı biliyor ki hapse girmesi gereken ve muhtemelen asla giremeyeceği pek çok şey var, bu yüzden bir şeyler yapmanın bir yolu olduğunu düşünüyorsanız, ben varım."

"Onunla hiç ilişkiniz oldu mu? Buranın dışında?"

Koridorun ana kulüp odasının içindeki yüz-süz ceset kümesine bakıyor ve bir sigara daha yakıyor.

Bir dakikalık sessizlikten sonra, "İstemiyorsan Lacy'e hiçbir şey söylemeyeceğim," diyorum.

"O zaten biliyor. Bununla gurur duymuyorum." Uzun bacaklarından birini diğerinin etrafına sarıyor. Elmacık kemikleri yüksek ve dudakları dolgun. Bir zamanlar sarı olduğu belli olan ama şimdi bakır kırmızısına boyanmış saçları boynuna dökülüyor ve bana sır verip vermemekte kararsız bir halde ayakkabısının kayışını düzeltiyor. "O zamanlar birlikte değillerdi ama yine de. Bir arkadaş-a yapılacak en boktan şeydi. Yine de iyi biri, yani nasıl konuşabildiğini bilemezsin." Joe'nun yaşaması gereken bu ikili hayatı düşünüyorum. Yardım balolarında poz veriyor ve çocuklarına koçluk yaptığı bekâr annelere kendini bir aziz olarak sunuyor. Hatta yüksek sosyeteye bile çıkıyor.

ve muhtemelen onlara kraliyet ailesindenmiş gibi davranıyor ve sonra da

varoşlara gider ve içindeki şeytanı serbest bırakır. Serseri striptizci tipler olarak düşündüğü bu kızları buluyor, onları kandırıyor, taciz ediyor ve sır olarak saklıyor. Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor.

"Onunla ne zaman görüşüyordun?"

"Çoğunlukla Lacy'nin onu gördüğü zamanlar arasında, küs oldukları haftalarda. Sonra Angela'nın da onunla yattığını öğrendim ve-"

"Angela kim, burada mı çalışıyor?"

"Oh. Evet." Parmağıyla arkamızdaki soyunma odasını işaret ediyor.

"Luscious onun kulüpteki adı. Buralarda bir yerde.

Mesele şu , hepimiz sonunda onun bir pislik olduğunu anladık. Ama Lacy'nin başı belada. Uzak durmayacak."

"Tam olarak ne yaptı, onunla görüşmeyi bırakmana ne sebep oldu?" diye soruyorum. Gözleri doluyor ve iç geçiriyor.

"Acele etmiyor, anlıyor musun? Ona çok iyi güvenmeni sağlıyor. O Size hediyeler getirir ve güzel olduğunuzu söyler. Uzun bir süre hiçbir şey denemez. Sonra bir gün birdenbire . Benimle sadece evimde ya da burada buluşurdu. İşimizi bitirdikten sonra eve gitmek için kalktı. Onunla sadece şakalaşıyordum, bilirsiniz, şirin olmaya çalışıyordum ve onu yatağa biraz geri çektim ve kalmasını söyledim." O gözünden kaçan bir damla yaşı siler.

"Döndü ve bana öyle sert bir yumruk attı ki nefesim kesildi ve ben nefesimi geri almaya çalışırken beni yatağa yatırdı ve bir daha ona ne yapacağımı söyleyemeyeceğimi söyledi. Çocuklarımın yan odada ağladığını duyabiliyordum çünkü çığlıklarımı duymuşlardı. Gitmeme izin vermedi, beni bir süre orada tuttu. Sonra da çıkıp gitti."

Minik üstlüğünün iç kısmıyla burnunu siler ve başını usulca sallar.

"Onu en son o zaman mı gördünüz... romantik olarak?"

"Sen de öyle düşünüyorsun, değil mi? Ama ben de bunu söylüyorum. Tam *bir Dr. Phil* şovu gibi. Özür ve hediyelerle geri dönüyor, ben de ona bir şans daha veriyorum ve iki hafta sonra Sully'nin barına geldim diye beni boğuyor. Sanki orada olduğunu biliyordum. Onu takip ettiğimi, dikkat çekmeye çalıştığımı falan sanıyor. Sanki kasabanın sahibiymiş gibi. Sonradan söyleyince kulağa çok kötü geliyor ama o zamanlar aşık olduğumu . Onun aslında olduğu adam olmamasını istedim."

"Peki onunla görüşmeyi bırakmanız ne kadar sürdü?" "Bir yıl kadar ara ara oldu, belki."

"Hiç başka bir şey yaptı mı, başka türlü saldırılar gibi?" diye sordum. Sigarasının izmaritine basıyor.

"Gitmem gerek. Evde çocuklarım var." Ayağa kalkar ve soyunma odasından el çantasına uzanır. "Belki bunu Angela'ya sorabilirsin. En kötüsü onda."

Kapının içinden bağıyor.

"Angie, bu bayanla konuşmak için bir saniyen var mı? Joe hakkında sorular soruyor.

Brooks." Kapı suratıma şiddetle çarpıyor ve soyunma odasının içinden "Siktir et şu herifi" sesleri geliyor. Cinnamon omuz silkti.

"Benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim," diyorum.

"Yakalayın onu," diyor gözlerimin içine bakarak, sonra da topuklarının üzerinde dönüp gidiyor.

OceanofPDF.com

VALERIE ELLISON internette tamamen normal bir kadın gibi görünüyor. Dylan Bisset'in arkadaşlık isteğini kabul etti ve ertesi gün tekrar kütüphanede oturduğumda, tanıdığım manyak gaspçıya hiç benzemiyordu. Bir resimde, yeni görünümlü bir yoga kıyafetiyle poz vermiş.

Elinde muazzam bir Starbucks bardağı, bir diğerinde ise kız arkadaşlarıyla birlikte bir kamp alanındaki piknik masasında kırmızı plastik bardakları alkışlıyor. Arabasında ördek dudaklarına yakın çekim yapıyor ve altına da kendini şirin hissettiğini yazıyor. O

Gillian ve mahalledeki kadınlarla uyum sağlayacak gibi görünüyor.

Ancak bir buçuk yıl öncesine kadar gittiğimde Luke ile birlikte çekilmiş fotoğraflarını görüyorum. Fotoğraf makinesine, fotoğrafı çeken kişiye baktıklarını görmek midemi bulandırıyor,

Bir restoranda kafalar birbirine değişiyor. Bir diğerinde bir yolcu gemisinin onu yanağından öpüyor. Düğün fotoğrafları altı yıl öncesine ait. Kendimi bakmaya zorlayarak onları çeviriyorum. Meksika'da bir plajda göz kamaştırıcıydı. Kumsalda çuval bezi içinde çarpıcı damadının yanında çıplak ayaklı bir gelin.

pantolon ve beyaz düğmeli bir bluz. Bir fotoğrafta, adam dizlerine kadar denize girmiş ve kadını bir dansçı gibi havaya kaldırmış, kadının bacakları arkasında bükülmüş ve onu öpmek için uzanmış. Aşık görünüyorlar.

Ne olduğunu merak ediyorum. Herhangi bir şey, sanırım. Kendi düğün fotoğraflarım da bunlardan çok farklı görünmüyor ve bakın evliliğimi mahvetmek için neler yapmışım. Belki de onda gördüğüm bu açgözlü, psikopat taraf ortaya çıkmaya başladı. Belki de onlardan biri aldattı. Sonra bir baktım, yaklaşık iki yıl önce aktiviteleri durmuş ve arkadaşlarından yüzlerce mesaj gelmiş, insanlar tatlı Lily için "düşüncelerini ve dualarını" göndermişler.

Bir kızları vardı.

Bir tıklama telaşı, tekerlekli sandalyedeki mutlu bir çocuğun görüntülerini üretiyor. Lily'nin doğum fotoğraflarına kadar geri gittiğimde, Valerie çocuğa dejeneratif hastalık teşhisi konulduğunu açıklayan üzücü bir duyuru yayınlıyor. Evliliklerini çatırdatan şeyin çocuklarının ölümü olup olmadığını merak ediyorum. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Neden bana bir çocuğu olduğunu söylemedi?

Kızın mı? Birbirimize çok şey anlattık. Sanırım bu eski karısını açıklamak anlamına gelecekti ama yine de yalan söylenmiş gibi hissediyorum ki bu çok saçma çünkü doğruyu söylemek gerekirse bana hiçbir şey söylemek zorunda

değildi.

Sayfası büyük bir hayal kırıklığı çünkü bana kendi yararına kullanabileceğim hiçbir şey söylemiyor. Arkadaş olabileceğim birine benziyor. Birkaç gün içinde benden birkaç bin dolar istemesi dışında ve Collin kayıp olduğunu öğrenmeden bu kadar parayı nasıl alabileceğime dair hiçbir fikrim yok.

Valerie'nin profilini küçültmek için tıklıyorum ve kübik zirkon yüzükler, üç karat, dört prenses kesim nişan yüzükleri diye aratıyorum. Sayfalarca var. Kendiminkine en yakın olanı gördüğümde duruyorum. Sekiz bin dolarlık yüzüğüm, sadece doksan dokuz dolar değerindeki sahte versiyonuyla neredeyse aynı görünüyor. Eğer kendi yüzüğümü rehin bırakıp bunu alırsam, Collin'in bunu fark edeceğini düşünemiyorum. Çok benziyorlar ve o bir erkek. Neden yakından baksın ki? Satabileceğim başka hiçbir şey yok. Yine de yeterli olmayacak, ama bir şeyler ödediğim sürece, neden nakit akışını durdursun ki? Biraz daha zamana ihtiyacım var.

Alışveriş merkezindeki bir kuyumcуда birkaç tane var. Doksan dokuz doları nakit olarak ödüyorum ve sahte elması parmağıma takıyorum. Kendi yüzüğümünden daha hafif ve parlak ama bunu başka kimse fark etmez. Şu anda duygusallığı kaldıramam. Bu bir hayatta kalma mücadelesi ve on beş yılı aşkın bir süredir elimde olan yüzüğü ilgisiz rehinci kasiyeri.

Birkaç gün sonra, kendimi aynı motel odasında buldum. Bu sefer geceyi burada geçirmiş gibi görünüyor. Yatağın ucundaki çarşaf lar buruşmuş ve komodinin üzerinde birer tane olmak üzere iki şarap kadehi ve her birinin dibinde kırmızı bir sıvı var. Kiminle birlikteydi? Erkek kıyafeti görmüyorum. ya da bir gecelik çanta.

"Alabileceğimin hepsi bu," diyerek altı bini ona uzatıyorum ve buraya son gelişimde yaşadığım dejavu hissiyle, yaramaz bir çocuk gibi azarlandığımı hissediyorum.

"Lanet olsun. Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Para almanızın tek nedeni ailemin Luke ile olan ilişkimi öğrenmemesi. Banka hesabımdan elli bin dolar çekebileceğimi ve kocamın soru sormayacağını mı sanıyorsunuz? Eğer Bunu öğrenirse sanırım pozisyonunuzu kaybedersiniz ve *hiç* para alamazsınız, o yüzden biraz sabırlı olun."

Bana bakıyor, dudakları ayrılmış, hazırlıksız.

"Vay be. Ev kadını bugün çok alıngan," diyor eğlenerek.

Neredeyse "*Ben bir... değilim*" diye söze başlayacağım ama daha ne yapacağıma karar veremeden telefonu masanın üzerinde titriyor ve o kadar hızlı bir şekilde telefonu eline alıyor ki, telefonu ters çevirmeden önce gelen numarayı göremiyorum. Benden ne saklamak istiyor?

"Telefonunu kontrol et, yakında daha fazla talimat göndereceğim," diyor, kapıyı açıyor ve gözleriyle beni açıkça dışarı itiyor. Eşikten dışarı . Ona Joe'yu tanıyıp tanımadığını sormak, onu dışarı çağırmak istiyorum, ama ben bilmiyorum. Henüz değil. Kapıyı kapatıyor ve arkamdaki kilidin tık sesini duyuyorum.

Evde, Ben yüzme dersinden yeni dönmüştür ve Collin'le birlikte garajda Collin'in arabasının yağını değiştirmektedirler. Ben, motorun farklı parçalarını boya kalemlerinin renklerini sayar gibi sayabiliyor ve çalışırken Collin'e patronluk taslamaktan hoşlanıyor, Collin de konuda çok sportmen davranıyor. Ben garajda sakladığımız eski bir ofis sandalyesine oturuyor ve topuklarını iterek kendini ileri geri uçuruyor öneriler arasındaki beton zemin boyunca.

"Sentetik almalıydın. Motor için daha iyi," diyor Ben, Collin'in elindeki Pennzoil kabına bakarak. Açık garaj kapısından içeri girerken yeni yüzüğümü çeviriyorum.

"Hey, beyler."

"Anne! Babam yağı değiştirmek için üç bin milden fazla bekledi ve bunu biliyorum çünkü doğru renkte değil. Çok uzun süre bekledi."

"O zaman senin gözetiminde olmasına sevindim."

"Evet. Bir dahaki sefere ona hatırlatmak için takvimime bir hatırlatma koydum." "İyi düşündün dostum," diyorum ve Collin'in yanından geçerken onu yanağından öpüyorum

Durduğum market poşetini eve girdim. "Rachel evde mi?" diye sordum.

"Arkadaşlarla dışarıdayız," diyor, geri dönüşüm kutusundan aldığı kâğıt torbayı yağ dökebilmek için huni şeklinde kıvrırmaya konsantre olmuş bir halde. "Bu akşam Gillian'ın sahte kitap kulübüne gidiyor musun?"

Cumartesi olduğunu unutmuşum ve bu fikirden korkuyorum ama geçen haftaki tuhaf davranışlarımdan sonra bunu yapmam gerektiğini hissediyorum. Acaba içlerinde cinayetle ilgili sorgulandığımı duyan var mı? Küçük kasaba dedikoduları yayıldıysa yangınları söndürmem gerekiyor.

"Doğru ya. Evet, sanırım."

"Bu konuda çok mutlu görünüyorsun." Bana göz kırptıyor, ben de gözlerimi devirip içeri giriyorum ve yiyecekleri tezgâha yerleştiriyorum.

O akşam, telefonum çaldığında Gillian'ın evine varmak üzereydim. Tanımadığım bir numara ekranımı aydınlatıyor ve ne ile karşılaşacağımı bilmeden, sesimde savunmacı bir tonla telefonu .

"Melanie Hale'le mi görüşüyorum?" diye soruyor kalın Güneyli bir kadın sesi.

"?" Sesimi hafif tutmaya çalışıyorum.

"Şey, . Park Hastanesi'nde bir hastamız var. Kimliğinde Bayan Lacy Dupre olduğu yazıyor ama aile üyelerine ulaşamıyoruz ve-"

"Aman Tanrım, o iyi mi?"

"Demek onu tanıyorsun."

"Evet. Ne oldu?"

"göre bir tür kaza geçirmiş, vurup kaçmış ve çantasındaki bir kağıt parçasında adınızı ve numaranızı bulduk. Ailesine ulaşmamıza yardım edebileceğinizi umuyoruz. Ailesi siz misiniz?"

"Arkadaşım. Ama, evet, onu görebilir miyim? O...?" Durdum. Kadın telefonda daha fazla ayrıntı vermiyor ama aşağı gelmemi söylüyor. Keskin bir U dönüşü yapıp Park Hastanesi'ne koşuyorum.

Lacy'nin hastane odasının beyaz, uğultulu estetiğinde oturmuş, Lacy'nin elini tutuyor, işaret parmağına kenetlenmiş oksimetreye bakıyorum. Bir sıvı

Bolus, hemşirenin damar bulmak için mücadele ettiği anlaşılan kolunun kıvrımındaki bir iğneye bağlı. Sağ gözü mor ve siyah morluklarla tamamen şişmiş ve dikişler yanağındaki uzun bir çürüğü kapatıyor. Hemşire olayı vurup kaçma olarak nitelendirmiş olsa da boynundaki bağ izleri ve morluklar bariz. Lacy'nin sol bileği kırılmış ve küçük bir alçıyla bağlanmış.

"Kız kardeşine , gece oğluyla kalacağına söz verdi," dedim hemşireye, kız kardeşin sesi sarhoş gibi gelse de ve Ronny Lee'yi onunla bıraktığım için kendimi iyi hissetmesem de. Tabii ki o kısmı söylemedim. Gerçekten başka alternatif yoktu. Kız kardeşinin adını hatırladığım için şanslıydım - Lacy bir kez bahsetmişti - ve ona ulaşabildim.

Hemşire, "Zavalıcık hastaneye geldikten sonra kendine geldi, şu anda sadece uyuyor," diye beni temin etti. "Gece boyunca uyumasına izin vermek isteyebilirsiniz ve eğer onu ziyaret etmek isterseniz yarın tekrar gelin."

"Ona ne olduğunu söyledi?"

"Bir sürücü onu Adelia Grove'da yol kenarında yatarken bulmuş ve ihbar etmiş."

Nerede olduğunu biliyorum, sanırım. Striptiz kulübünün yanında.

"Bize anlatacak fazla bir şeyi yoktu," diye devam ediyor hemşire. "Gerçekten hatırlayamadığını söyledi - bir araba aniden çıkmış olmalı. Bildiğim tek şey bu."

İri yarı kadın, Lacy'nin bağlı olduğu makinedeki bazı düğmelere basıyor ve ardından, "Bana sorarsanız vurup kaçmaya benzemiyor," diyor. Lacy'ye acıyan bir gülümseme verir ve başını sallar.

"Sorun olmazsa bir süre daha kalacağım," diyorum ve hemşire başını sallıyor Lacynin odasının ışıklarını karartmadan ve kapıyı arkasından usulca kapatmadan önce.

Bir saat sonra Collin'e mesaj atmaya ve olanları anlatmaya karar verdim. Onun içinde bulunduğu durumun bir fotoğrafını ekliyorum, açıklama biraz zorlama gelse de söylediğim yerde olduğumu görmesi için bir fırsat yakalıyorum - yalan denizimde bir gerçeklik çıpası.

Aman Tanrım! Joe Brooks'un el işi mi? O da mesaj atıyor.

Vur kaç olayı olduğunu söylüyorlar. Eve döndüğümde sizi daha fazla bilgilendireceğim. XXOO

Yatağının yanındaki vinil sandalyede uyukluyorum ve Lacy'nin yastıklarla desteklenmiş, minyatür bir kutu portakal suyunu yudumlarken uyanıyorum.

"Selam." Yanağımdaki rimel izini siliyorum ve onun yanında duruyorum.

"Merhaba. Burada ne yapıyorsun?" Ağzındaki yarıklardan güçlükle konuşuyor. dudak.

"Üzerinde numaram vardı, o yüzden aradılar."

"Buraya kadar gelip bununla uğraşmak zorunda kaldığınız için çok üzgünüm. Çok utanç verici. Ben iyiyim." Sözleri sessiz ve gergin.

"İyi değilsin. Aradıklarına sevindim. Kız kardeşin Ronny Lee ile ilgileniyor. Bir şeye ihtiyacın var mı? Ne oldu böyle?"

Sessiz gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. Ne olduğunu zaten biliyorum.

"Mola verdiğimde Lucky's'e doğru yürüyordum. Sanırım Landry'den gelen arabayı görmedim."

Ayaklarıma bakıyorum ve yavaş, derin bir nefes alıyorum. Beni izliyor, hikâyesinden şüphe duyduğum belli. Baktığımı görünce köprücük kemiğinin üzerindeki mavi halkalara dokunuyor.

"Görünüşe göre seni yarın taburcu edecekler. İstersen o zaman seni eve götürebilirim." Onu kapıya kadar takip ettim. Çenesi titreyerek ve gözyaşları akarak tavana bakıyor.

"Kulübe geldi," diyor ve hikâyesini anlatmak için benim yanıma gelip oturmamı bekliyor. "Onu bir kadınla gördüm - daha önce hiç görmediğim biriyle. Birkaç gün önce şehirdeydi."

"Kim?" Merakla sordum.

"Bilmiyorum. Esmer ve güzel ayakkabılı."

Bunu söylediğinde kalbim küt küt atıyor ve daha fazla bilgi almak için sabırsızlanıyorum ama bekliyorum.

"Kulüpte yanından geçerken çorabımı tutuyor, dikkatimi çekmeye çalışıyor ve ben onu görmezden geliyorum. Kızgıyım. Ama Joe Brooks'u görmezden gelemezsiniz. Bu onun en kötü tetikleyicisi. Daha sonra tekrar denedi, arka odada kucak dansı ısmarlamaya çalıştı, ben de reddettim. Kızlar bu istekleri her zaman geri çevirebilir. I

Bir mola verdim ve kamyon durağına doğru yürüdüm çünkü eve gitmeden Ronny Lee için ekmek ve süt almam gerektiğini hatırladım. Beni takip etti, bilmiyordum."

"Tanrım. Lacy, kimseye söylemedin mi? Hemşireye ya da başka bir şeye?"

"Hâlâ anlamıyorsun. Bir anlamı yok. Daha da kötüleşecek." O

Sesini yükseltmeye çalışırken gerilir, sonra acı içinde inleyerek kendini geri çeker.

"Özür dilerim. Bu nasıl mümkün olabilir? Bundan nasıl kurtulabilir? Bu delilik."

"Bu her zaman olur. Sadece bende değil." "Yani hepsi onu reddettiğin için." Cevabı sessizliğinde.

"Karşılık vermemeliydim. İçeri geri dönecekti ama ben de ona karşılık verdim ve son darbeye bileğimi bükü ve yüzüme iyi bir yumruk attı, işte o zaman nakavt oldum. Genelde hastaneye gitmemeye dikkat ederdi ama beni orada öylece bıraktı. Sanırım yoldan geçen bir adam polisi ."

Yatağın başucundaki masadan ona bir mendil uzattım.

"Ne söyleyebileceğimi bile bilmiyorum. Çok üzgünüm, Lacy."

"En kötüsü de geri dönecek olması. Şimdi özür dilemek zorunda. Bu işler böyle yürür."

"Onu birlikte gördüğünüz kadının ne sürdüğünü gördünüz mü?" "Hayır. Neden?"

"Adını ya da şehir dışından olup olmadığını öğrendiniz mi?" "Bilmiyorum. Onu buralarda hiç görmedim. Neden?"

Lacy'ye öğrendiğim her şeyi, Val ve Joe'yu ilişkilendiren fotoğrafı, şantajı, çürük mazereti ve Cinnamon'un o gece orada olduğuna dair söylediklerini anlattım. Ona Luke'un eski karısıyla miras parası için çalıştığını düşündüğümü ve daha fazlasını öğrenmem gerektiğini söyledim.

Eğer yapabilirsem

aralarında bir ilişki olduğunu kanıtlamak - lanetleyici mesajlar - onları açığa çıkarabilir. Bir şey. Herhangi bir şeyi. Kıpırdamadan oturuyor, ona verdiğim bu bilgiler karşısında şok olmuş durumda.

"Lanet olsun, bilgisayarına girebilirim. Şifresini biliyorum," diyor. "Ne?"

"Evet, muhtemelen fark edemeyecek kadar aptal olduğumu düşünüyor. Şifre onun doğum tarihi. Ve otomatik olarak e-postalarına falan giriş yapıyor. Bulmana yardım edebilirim."

"Hayır. Seni bilerek o sosyopatla aynı odaya koymam mümkün değil."

"Bak, bana yardım ettin. Ayrıca, özür dileyene kadar arayacak, yani Onu tekrar görmekten kaçış yok. Tek şey, eğer beni bunu yaparken gördüyse, o..." Onu öldüreceğini söylemesine gerek yok. nasıl olabileceğine dair detayları düşündüğünü söyleyebilirim. "Onun evinde olmak zorunda çünkü bilgisayarı orada, ama onun dairesinde geceleme asla izin verilmiyor, bu yüzden nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Bir fikrim var," diyorum. "Bu işe yarayacaktır. Yarın taburcu olduğunda seni alırım ve bunu konuşuruz. Olur mu?" Elimi dikkatlice koluna koyuyorum ve sıkıyorum. O da elini benimkinin üzerine koyuyor. Sanki gizli bir tokalaşma, bir güven bağı oluşturuyoruz.

"Evet," diye kabul ediyor.

Bana güveniyor ve hayatımdaki bir kişiyi daha hayal kırıklığına uğratamam. Bu iş yürümek zorunda.

OceanofPDF.com

Lacy'yi hastaneden bıraktığımdan beri son üç gündür postacıyı bekliyor, beklediğim paketin çocuklar ya da Collin tarafından tehlikeli bir şekilde ele geçirilmediğinden emin olmak için her zamanki saatleri olan bir ile üç arasında oturma odasının perdelerinden bakıyorum.

Kütüphanede, Lacy'yi bıraktıktan ve planımızı kabul ettikten hemen sonra, bilgisayarını anonim olarak kullanmak için tekrar gittim. Halka açık bir bilgisayarda bile, hangi tür uyuşturucunun birini bayıltacağına dair kapsamlı bir arama yapma ya da şüpheli web sitelerinden tıklama izi bırakma riskini almak istemedim, bu yüzden daha önce *Dateline*'ın bir bölümünde duyduğum bir adı yazdım: flunitrazepam. Tatsız, içkide kolayca eriyor, birini bayılması otuz dakika sürüyor.

Cinnamon bana "onu yakalamamı" söyledi. Yardım edeceğini biliyordum, bu yüzden Lacy'den numarasını aldım. Kızlar kokain kullandıklarını pek gizlemiyorlardı, bu yüzden başka şeyleri nereden bulabileceğimi bilip bilmediğini merak ettim. Bana dark web'in ne olduğunu üç kez açıkladıktan sonra pes etti ve istediğim şeyi internetten nasıl sipariş edeceğimi anlatan talimatlar verdi.

Beklediğimden daha kolay oldu. Tek gerçek güçlük, iz bırakmamak için önce gidip nakit para ile ön ödemeli bir banka kartı satın almak zorunda kalmaktı. Ve eğer uyuşturucular bulunursa, her zaman yanlış yere gittiklerini iddia edebilirim.

Ev. Sonuçta, gönderen kişi zarfın üzerine adımı yazmayı reddetti - zarfın üzerinde sadece "Şu Anda İkamet Eden Kişi" yazacaktı. Ben isim bile vermedim, sadece adres verdim ve servis son derece gizli kalacağına söz verdi. Bu benim için harika bir haber, ancak dünyadaki tüm Joe'lar için bu uyuşturucuları elde etmenin ve kullanmanın ne kadar kolay olduğunu bilmek inanılmaz derecede endişe verici.

Birkaç gün sonra, postacı ön verandadaki metal kutuya bir avuç dolusu zarf bıraktıktan sonra, Miller'ların ön sahanlığına çıkıp gözden kaybolana kadar bekleyip kapıyı açıyorum ve bir parça önemsiz posta ile bir elektrik faturası arasında duran şaşırtıcı derecede küçük bir paket bulmak için yığına göz atıyorum. Söz verdiğim gibi, üzerinde sadece "Şu an ikamet eden kişi" yazıyor. Geri kalan postaları kutuda bırakıp içeri giriyorum. Paketi dikkatlice açıp tabletleri avucumun içine bırakıyorum, sonra da cüzdanımın cebine yerleştiriyorum. Dar, başka türlü işe yaramayan küçük cebe sığıyorlar.

Lacy'e hazır olduğumuzu söylemek için aradım.

"Zamanı gelmişti," diye yakınıyor hattın diğer ucundaki kadın. "O gönderdi ve aramaktan vazgeçmiyor. Sadece özür dileme aşamasındayken evine gitmeme izin vermesini sağlayabiliyorum, o yüzden bu gece yapmalıyız."

"Bu gece. Tamam."

"Ona mesaj atayım ve isterse uğrayacağımı ama uzun süre kalamayacağımı söyleyeyim. Şu anki haliyle evet demesi lazım ama emin olamıyorum. Eğer gel derse, sana bir zaman mesaj atarım ve buluşabiliriz. önceden."

"Tamam, kulağa hoş geliyor. Bundan emin misin? Kendini kötü hissetmeni istemiyorum-" Ama Lacy sözümü kesti.

"Eminim. Gitmem gerek." Telefonu kapattı ve ben bekledim. Mutfağı adımlıyorum, sonra bir şişe Lysol çıkarıp tezgahın üzerine sıkıyorum ve fırçalıyorum

kendimi meşgul etmeye çalışıyorum. Bir cinayetten suçlu kişinin, cinayeti soruşturan kişi olmasının nasıl mümkün olduğunu merak ediyorum. Suçu kimin üzerine atacağına kendisi mi karar veriyor? Eğer durum gerçekten böyleyse ve kanıtları yerleştirip suçlamak için mükemmel bir aday bulabilirse, acaba o kişinin ben olduğuma karar verilmiş midir?

Benden hep hoşlandı. Hatta beni istedi. Belki sadece geçmişte, ama öğrendim ki istediğini elde ediyor ve ben onu bir kez reddettim. Uzun zaman önce. Bunun intikam olabilmesi için çok uzun zaman önce, ama aklımdan ve şu anki flörtleri benim için kayıp değil.

İki saat sonra, tezgahlar pırıl pırıl ve hatta paslanmaz çelik çöp tenekesini ön bahçeye çıkarıp elektrikli suyla yıkamıştım ki nihayet **akşam 8'de** diye bir mesaj aldım. O içeri girmeden önce bir blok ötedeki Shell istasyonunun otoparkında buluşmak için mesaj atıyorum. Her şey ayarlandı.

Collin Rachel'ı yeni takıntısı olan JV basketbol antrenmanından alırken benim de saat altıda Ben'in okulunda veli toplantısına katılmam gerekiyor. Dans etmekten nefret ettiğine karar verdiğinden beri. Ben konferanstan sonra arka koltukta sohbet ediyor ve ben de arada bir "oh, gerçekten mi" diyorum, sadece kısmen dinliyorum. Bir Akdeniz ızgarasında paket servis için durduk ve yemeği bırakıp Lacy ile buluşmaya gitmem için yeterli sürede eve vardık.

Ben'in arkasından, "Git elini yüzünü yıka, dostum," diyorum ama o çoktan merdivenleri yarılammış, ne yapacağını biliyor. Ev ürkütücü bir şekilde sessiz.

"Evde kimse var mı?" Aradım ama Collin'in arabasını gördüm, burada olduklarını biliyorum.

Collin mutfak tezgahının başında dururken ben köşeyi dönüp

poşetleri indir.

"Hey. Burası çok sessiz. Rach nerede?" Televizyonun bangır bangır çalmasına ve çocukların sürekli tartışmasına ya da bir şey istemesine alışkın olduğum için soruyorum. En azından bu saatte odalarından bangır bangır müzik sesi geliyor. Yüzü yorgun görünüyor, gözleri kararmış.

"Rachel odasında." "Neden?"

O iyi mi?"

"Evet, kimseyle konuşmak istemiyor ve akşam yemeğini atlıyor, ya da yüksek sesle öyle duyurdu."

"Ne oldu? Ne-"

"Bilmiyorum, dediğim gibi, kimseyle konuşmuyor, ama bunun kızımızın bugün kadın olmasıyla bir ilgisi olduğunu tahmin edebiliyorum... öyle duydum."

Collin'in söylediğini duymak çok tuhaf bir şey olduğu için ilk başta tam olarak algılayamıyorum.

"Uhhh. Ne?" Aptalca

sordum. "Lütfen yapma."

"Ne yapmayayım?"

"Neden bilmiyormuş gibi davran. Şu anda yalan söylemeni izlemeye dayanamıyorum."

Yüzümün ısındığını ve uyuştüğünü hissediyorum. Bir milyon yıl geçse bile ona regl olduğunu söylemeyeceğini biliyorum. Bizi duymuş olmalı.

"Ben, hayır, yani evet, haklısın, ama bunu bilmeni istemezdi, ben-"

"Şimdi de çocuğumuzu ne olduğunu bile bilmediğim bir şeye . Bu her neyse."

Yere bakıyorum ve tezgahın üzerinde tek kullanımlık telefonu görüyorum. İçgüdüsel olarak ondan uzaklaşıyorum.

"Neden?" diye devam ediyor. " sahip olmak ve saklamak için ne gibi bir nedeniniz olabilir? Bunu gördüğümde aklıma tek bir neden bile gelmiyor. Rachel'a satmaya çalıştığın saçmalık olmadığına adım gibi eminim."

"Evet, haklısın. Sadece o..." dediğinde hazırlıksız yakalandım. Ama sözümü kesiyorum; saklanacak bir şey yok, yüzümün kızardığını hissediyorum.

"Peki bu ne için?" diye soruyor, suçlayıcı tonunu gizlemek için çok az şey yapıyor.

Collin'in bu şekilde görüneceği bir senaryo olmadığına karar verdiğimde bir tampon kutusunun içinde, bunu hiç hayal etmemiştim. Ama Rachel o yaşta, yani düşünmeliydim. Bunu düşünmeliydim ama daha önce hiç gündeme gelmediği için aklımdan geçen bir senaryo değildi.

"Bu... aslında benim değil. Gerçekten tuhaf görüldüğünü biliyorum."

"Evet, gerçekten ." Collin dolaptan bir şişe viski alıyor ve kahverengi sıvıyı bir bardağa doldurup yalanımı bekliyor, ki yalanım hemen geliyor. Bu hikâyeleri bir anda uydurmak gittikçe kolaylaşıyor.

"Gillian ve Robert, bilirsiniz, araları bozuk. Robert'ın onu aldattığını düşünüyor, bu yüzden özel bir dedektif tuttu."

Evet, sanırım. Bu, iki kez kontrol etmek için onlara soramayacağı bir hikaye. Çünkü çok hassas. Kalçamı tezgâhın yanındaki tabureye dayayarak gergin değil rahat olduğumu göstermeye çalışıyorum.

"Tamam mı?" diyor sabırsızca. "Ee?"

"Bunu adamla (dedektif) iletişim kurmak için kullanıyor, dikkatli olmak için, bilirsiniz. Adam onu bir şeyle suçlarsa boşanmada hiçbir şey alamamaktan endişeleniyor, bilmiyorum, bu yüzden tanıştığımızda benden bunu saklamamı istedi. Evde saklamanın güvenli olmadığını düşünüyordu."

Collin dönüyor ve bardağına buzdolabının kapağından buz dolduruyor. Gürültülü çınlama beni sıçrattı. Sakince oturuyor. Acele etmiyor ve uzun süren sessizlik bana işkence ediyor.

"O zaman neden sakladınız? Bir..."

"Oh, şey, hayır, sadece... bana o verdi. Onun evindeydik ve içinde telefon olan tampon kutusunu bana doğru itti. Sanırım oraya saklamış, ben de oraya bırakayım dedim. Gözden ırak, gönülden ırak. zihin."

"Doğru." Gözlerimi inceliyor. Ondan bana inanıp inanmadığına dair hiçbir işaret alamıyorum.

"Ve tabii ki kimseye söylemememi istedi."

"Tabii ki." Gülümsüyor, ama sadece dudaklarının ucu kıvrılıyor, gözleri zoraki bakışıyla uyuşmuyor ve tam burada kusacakmışım gibi hissediyorum. Saatin sinir bozucu bir şekilde farkındayım ve Lacy ile buluşmaya geç kalamam. Kim?

Lacy Dupre gibiler tarafından bekletilirse Joe'nasıl öfkeyle karşılaşacağını bilemez.

"Çok özür dilerim. On dakika içinde Lacy ile buluşmam gerekiyor."

En azından onun yaşadıklarına empati duyuyor ve Lacy iyileşirken ona yemek götürüp yardım etmeyi planladığımı biliyor. Buna kızamaz. Başka bir şey olsaydı, kalırdım. Onu emin ve güvende hissettirirdim. Ama gitmek zorundayım.

Tek söylediği "Git o zaman," oluyor ve zar zor karşılık verse de onu öpüyorum.

"Uzun sürmez. Söz veriyorum." Ama hiçbir şey söylemedi. Dönüp gidiyorum.

Garaj yolundan geri döndüğümde, onu hala tezgahın başında, dirseklerini viskisinin iki yanına dayamış otururken görüyorum. Vakit ayıramıyorum ama yine de birkaç dakika bekliyorum, iyi olup olmadığını, söylediklerimi kabul edip etmediğini görmek için pencereden bakıyorum, ama kıpırdamıyor. Sadece bardağına bakıyor.

OceanofPDF.com

GEÇ KALDIM. Joe'nun karşısındaki benzin istasyonunda bir park yerine bağırarak girdim. Lacy arabasında oturuyordu. Sigarasının ucunu ezerek söndürüyor ve yolcu tarafıma atlıyor.

"Özür dilerim," diye başlıyorum ama o hemen konuya giriyor. "Hapları aldın mı?"

Bir zarftan kesilmiş, üst kısmı bantlanmış bir köşede ona uzatıyorum.

"Onları çoktan ezdim, tek yapmanız gereken kağıdı delmek ve içeceğine dökmek."

"alamayacağından emin misin?"

"Evet, olumlu. Ve işte." Yıllardır çantamda taşıdığım biber gazını ona uzatıyorum. "Ne olur ne olmaz." Ona bakıyor ve muhtemelen tüm bu tuhaf planı ikinci kez sorguladığını söyleyebilirim.

"Teşekkürler," diyor ve başını sallayarak çantasına yerleştiriyor.

"Yani, dinle. Çıkar çıkmaz ara. Beni FaceTime'la ki sen bilgisayara bakarken ben de ekranı görebileyim ve birlikte bakabilelim. Kullanabileceğimiz her şeyin ekran görüntüsünü alırız." Onu binanın kapısına bırakıyorum ve bana ihtiyacı olursa arabayı çalıştırarak ön kapıdan birkaç adım ötede olacağımı söylüyorum.

Kapıya doğru yürürken, floresan ışıklı bir çemberin içine girmesini ve metal bir kutunun üzerindeki bazı rakamlara basarak onu aramasını izliyorum. Söylediğim gibi ön kapıyı rulo haline getirilmiş bir gazeteyle destekliyor.

Ben. Kapının hemen içindeki merdivenlere yöneliyor ve ayakları altıncı merdivene çarptığında görüş alanımdan çıkıyor ve ben de bunun iyi bitmesi için Tanrı'ya yumuşak yalvarışlar mırıldanıyorum.

İşe yarar bir şey bulursak, içlerinden birinin bir sır sakladığına ve kendisinin araştırılması gerektiğine dair isimsiz bir ihbar olarak çavuşuna götürmeli miyim bilmiyorum? Yoksa bir süre saklamalı mıyım?

Adrenalinim hızlanırken zaman gibi görünüyor. Aramasına neredeyse bir saat var ve birkaç kez iyi olduğundan emin olmak için kapıyı çalarak neredeyse her şeyi mahvediyorum.

"Lanet . Beni korkuttun!" Yüzü telefonumda belirdiğinde bağırıyorum.

Beni hemen susturuyor. Her nasıl geliştiğine dair ayrıntılar için zamanım yok ama Joe'nun bedenini onun arkasındaki deri koltukta görüyorum. Kolunu gevşek duruyor, parmak eklemleri yere sürtünüyor. Ağzı çığlık atacakmış gibi açık, ama başını yastığa yaslamış uyuyor ve önündeki sehpanın üzerindeki bardak altlığında boş bir içki duruyor. O Laptopu görebilmem için telefonu çeviriyor. Hızlıca doğum tarihi şifresini giriyor ve giriyor. İşte böyle.

Önce masaüstündeki dosyaları biraz karıştırıyor. Çoğunlukla işle ilgili şeyler. Düzinelerce esaret pornosu resmi gösteren bir şeye tıklıyor.

"Aman Tanrım," diye bağılıyor, gözlerini kaçırıyor ve başka bir sayfayı açmak için körlemesine tıklıyor.

"Facebook'u dene." Valerie'nin tam adını tekrarlıyorum ve mesajlaşma programında gezinmesini istiyorum. Son mesajlarına göz attığında, adamın birkaç kadınla birden samimi konuşmalar yaptığı açıkça görülüyor. Bundan etkilenmiş gibi görünmüyor. Sanırım buna alışık. Bu bir düzine kadınla cinsel ilişkisi varmış gibi görünüyor.

Valerie ve Joe arasındaki sohbeti açtığında, uzun bir iletişim geçmişi ortaya çıkıyor. Lacy'ye ilk konuştukları tarihten başlamasını söyledim. İki yıl kadar önceydi. Arkadaşlık isteğini kabul ettiği için ona teşekkür ediyor ve bir hafta önce New Orleans'taki Özel Olimpiyatlar Genç Sporcular etkinliğinden onu hatırlayıp hatırlamadığını soruyor ve ona birkaç mesaj gönderiyor. sahip olmak isteyeceğini düşündüğü etkinlikten fotoğraflar. Fotoğrafta tekerlekli sandalyeye bağlı kızı bir elinde basketbol topunu, diğer elinde ise boynundaki sarı kurdeleden sarkan madalyayı gururla tutarken görülüyor.

Valerie onu elbette hatırladığını söylüyor ve fotoğraflar ve özel ihtiyaçları olan çocuklarla yaptığı gönüllü çalışmalar için teşekkür ediyor.

"Tanrım," diye mırıldandım.

"Ne?" Lacy soruyor, az önce neyi bir araya getirdiğimi bilmiyor. Yaptığı şey bu. Bu yüzden gönüllü oluyor, böylece özverili insani yardım kartını oynayarak onları kendine çekebiliyor. Lacy bile Ronny Lee'ye gösterdiği ilginin bu şekilde ilgisini çektiğini söylüyor.

"Hiçbir şey, sadece telefonunla tüm bunların fotoğrafını çek."

Okuyor ve iletişim dizisini okumaya devam ederken, tekrar iletişime geçmelerinin sekiz ay geçtiğini görüyorum. Kızı, hastalığından kaynaklanan komplikasyonlar nedeniyle vefat etmişti ve o sadece "başsağlığı dilemek için elini uzatmak" istemişti. Yavaşça ilerledi.

ikisi arasındaki bağ. Adamın onu bir içki içmek için buluşmaya ikna etmesi haftalar sürmüş ve ilişki, paylaşılan çıplak fotoğraflardan da anlaşılacağı yavaş yavaş cinselliğe dönüşmüş.

Lacy ekran görüntülerini alıyor. Valerie için içimde bir yerlerde bir üzüntü oluşmaya başlasa da ve hayatımı mahvetmek için büyük çaba sarf etse de, ona karşı ezici bir merhamet duygusu hissediyorum. Nihayetinde kendisi de avlanmıştı.

Lacy'nin görebilmem için telefonu koyduğu bilgisayar ekranının ötesinde, Joe'nun kanepeye uzanmış bacaklarını görebiliyorum. Lacy açtığı tüm sekmelerden çıkıp bilgisayarı kapattığında ona daha iyi bakabiliyorum ve aniden hareket ediyor. Dizlerini yukarı çekip yan yatıyor ve sonra elini bir şey arıyormuş gibi sehpanın yanına uzatıyor.

"Git! Çık oradan. Hemen!"

Lacy panik içinde eşyalarını alıp dışarı çıkmaya çalışıyor. kesildi. Cam kapının diğer tarafındaki merdivenleri izliyorum. ve ayaklarının altıncı merdivenle buluşup bana doğru koştuğunu görmek için bekledim.

Ayak sesleri görünmüyor. Onu görmem sadece saniyeler sürer. ikinci kattaki dairesinde beliriyor, ama orada değil. Polisi arayamam. Yukarı çıkmak zorundayım. Valerie'yle buluşmak için çantamda sakladığım silah evdeki kilitli kutusunda güvende. Ona ihtiyacım olacağını düşünmemiştim bile. Düşünmeliydim. Ama bir polisi vurmayacağız. Bunu düşünmeliydim! Kahretsin!

Binanın dışında bir an durduğumda, vücudumda bir karıncalanma fısıldıyor, çaresiz bir boşluk beni olduğum yerde donduruyor. Rulo halindeki kâğıdı tekmeleyip içeri girmeden hemen önce, merdivenlerden ikişer ikişer koşarak iniyor ve vızır vızır geçerken arkasından koşmak için dönüyorum ve arabama atlayıp uzaklaşıyoruz.

"Ne oluyor be! Ne oldu?"

"Özür dilerim!" diyor, yüzünde neredeyse bir gülümseme, ama ben bir elimle kalbimi tutarken diğer elimle direksiyonu dramatik bir şekilde kavriyorum, nabzımın yavaşlamasını ve ellerimin titremesinin durmasını bekliyorum.

"Tanrım. Öldüğünü sanmıştım!"

"Biliyorum, üzgünüm ama daha yeni dönüyordu. Bana ilaçla ilgili anlattıklarına bakılırsa uyanmaya yakın bile değildi, bu yüzden cinayet tarihine ulaşip o sıralarda konuşup konuşmadıklarına bakmam gerekiyordu."

"Gördüler mi? Ne gördünüz?" İnanamayarak sordum.

Bana konuşmanın fotoğrafını göstermek için telefonunu çeviriyor. O sabah saat 10:43'te, öpücük emojiyle birlikte "Akşam görüşürüz" diyor. Adam cevap yazıyor, plan hâlâ daha önce buluşmak mı, altı gibi? Bunu okurken tek düşünebildiğim, polisin cinayetin isimsiz aramadan -benim aramamdan- birkaç saat önce, o gece saat 21:00 sularında işlendiğini düşündüğü.

Birbirlerini orada göreceklerse neden hayır etkinliğinden önce buluşuyorlardı?

Eğer hala eminsen, diye yanıtlıyor. Sadece bir saat kadar vaktimiz var, diye cevap verir. Görüşürüz o zaman.

Tuttuğum nefesi bırakıyorum ve başımı sallıyorum.

"Bunların hepsini bana gönderebilir misin?" Ben soruyorum ve Lacy onu arabasına geri götürürken tüm mesajları bana iletiyor. Ne olursa olsun haber vereceğime söz veriyorum. Bunu Joe'nun amirinin önüne koymanın bir yolu olmalı.

ve kurbanın karısıyla romantik bir ilişki içinde olduğunu açıklamadığı için karakteri hakkında inkar edilemez bir şüphe uyandıracak şekilde çerçeveleyin. Bu yeni güçle donanmış, neredeyse sersemlemiş bir halde eve dönüyorum, ama sonra

Collin'in hala mutfakta oturduğunu görüyorum, başı öne eğik.

Alçak. Masaya geçti ve viski şişesi yanında yarısı boş bir şekilde duruyor.

Mutfağa açılan garaj kapısını sessizce açıp eşyalarımı yere koymadan önce tereddüt ediyorum. Başını ellerinin arasından kaldırıyor, gözyaşlarıyla yıkanmış kan çanağı gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Peki bu gece gerçekten nereye gittin?"

OceanofPDF.com

İŞİĞİ AÇMIYORUM. Sadece bir parça ay ışığı mutfağı belli belirsiz aydınlatıyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Sanki o kadar uzun zamandır yalan söylüyorsun ki, artık doğruyu nasıl söyleyeceğini bile bilmiyorsun." Konuşurken bana bakmıyor.

Bu suçlamanın acısını hissederken kızgınlığım suçluluk duygumla boğuşuyor. Haklı olması önemli değil, bana bunu söylediği için hala mantıksız bir şekilde kızgın hissediyorum.

"Lacy ile birlikteydim."

"Yani başka bir ilişki yaşamayacaksın, öyle mi?" Sanki bu konu hakkında günlerdir tartışıyormuşuz ve hiç mücadelesi kalmamış gibi kesin bir tavırla söylüyor.

"Ne? Hayır! Hayır! Collin, ne-"

"Yapmak üzere olduğun saçma bahaneden seni kurtarmak istiyorum çünkü bu ikimiz için de utanç verici."

Bunun üzerine oturdum. karşısındaki sandalyeye yavaşça süzıldüm.

"Nereden biliyorsun?" Fısıldıyorum.

"Başımdan beri biliyordum." Uzun bir sessizlik oldu, sonra devam etti.

"Çocukların seni FaceTim'lediği ve senin eve geç geldiğin gece. İşte o zaman anladım."

"Nasıl?" Sesim biraz kırılıyor ve yüzüm utançtan kızarıyor.

"Size sürpriz yapalım dedik ve grubunuz sona ererken kitapçıya geldik." Duraklıyor, bir an gözlerini kapatıyor. "Seni gördüm. Arabanda, park yerinde. İlk başta neredeyse yanına yanaşıyordum ki

Çocuklar yemeğe gelmek isteyip istemediğinizi sorabilirdi, geç kalıyorduk ve grubunuzun işinin bitmek üzere olduğunu düşündük. Ama görünüşünle ilgili bir şey, öyle şaşırmıştın ki, durmamamı, görmelerine izin vermememi söyledi." O

konuşurken yere bakıyor. O gece durmuş olsaydı neler vermezdim. Bir bahane uydururdum ve belki de grubun geri erken ayrıldığını söylerdim. Belki de ihtiyacım olan korkutma bu olurdu - yakalanmaya o kadar yakın olurdum ki yanlış bir şey yapmazdım.

"Collin, ben..."

Ama o devam ediyor, henüz konuşmamı istemiyor.

"Çocuklar telefonlarına yapışmışlardı, ben de nereye gittiğinizi görmek için takip ettim. Seni ormana doğru yürürken gördüm. Orada kiraladığın bir yol var.

malikane. kimin yaşadığını öğrenmek için fazla bir şey gerekmedi." boş bardağı dolduruyor. Bana uzatmıyor ama ben kendime doğru çekiyorum. Tutuyorum, utanarak içine bakıyorum. Devam ediyor.

"Bir gece sen uyurken telefonuna baktım." Bunu duyduğumda sesli bir şekilde nefes veriyorum.

"Onun adını yüzlerce kez aradın. Kitabını kötü bir şekilde sakladın. Tamamen farklı bir insan gibi davrandın, ketum ve paranoyak. Ne kadar tuhaf gerçekten fark etmedin mi?" Son kısmı yüksek sesle fısıldıyor çünkü bağıramıyor -çocuklar uyuyor- sonra aniden ayağa kalkıyor ve vücudunu benden uzaklaştırıyor. İki kolunu da dirsekleri kilitli bir şekilde tezgahın kenarına dayıyor ve başını kollarının arasından sarkıtıyor. Üzgün olduğumu söylemek yeterli olmaktan çok uzak.

"Neden daha önce bir şey söylemedin? Mutlu ve normal görünüyordun. Sen hiç farklı davranmadın... Ben..."

"Birimiz yapmak zorundaydı! Duracağını sanmıştım. Sana şüpheyle yaklaştım çünkü hayatını mahvettim ya da zamanın yarısında öyle hissediyorum. İsteddiği kariyeri elde edemeyen sendin."

"Bu benim seçimimdi," söze başlıyorum ama beni duymuyor, elleriyle konuşuyor, başını sallıyor.

"Ben ve annemle uğraşmak zorunda kaldığın için kendimi suçlu hissediyorum. Vazgeçtiğin şeyler için. Onun gibi birinin heyecan verici olabileceğini görebiliyordum, bu yüzden seni sevmeyi kendime görev edindim. Doğru şeyi yapacağına ve bunun bizi mahvetmesine izin vermeyeceğine güvenmek için. Ama sen durmadın."

Karanlıkta ona doğru yürüyorum ve omzuna dokunmaya çalışıyorum ama benden uzaklaşıyor ve mutfak adasının diğer tarafına geçiyor. Karşılıklı birbirimize bakıyoruz.

"Çok özür dilerim. Ben... bu çok büyük bir hataydı ve bunu haklı çıkarmak için sana söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Benden nefret ediyor olmalısın, biliyorum."

"Belki de denemelisin." "Ne?"

"Belki de en azından bunu haklı çıkarmaya çalışabilirsin. Bunu bana, bize neden yaptığını açıkla."

Gözlerimden yaşlar akıyor ve onun en son istediği şeyin beni teselli etmek olduğunu biliyorum, benim de en son istediğim şey acımak, ama onları kontrol edemiyorum.

"Zayıftım ve çok ama çok aptaldım. Nedenini bilmiyorum. Bunu yapanın, bu kadar ileri gitmesine izin verenin gerçekten ben olduğuma inanmıyorum ve bana bir daha güvenmeni beklemiyorum. Ya da beni affetmeni, ama tahmin edebileceğinden çok daha fazla üzgünüm. Seni seviyorum ve bu kulağa çok bencilce ve çelişkili gelse de seni incittiğimi bilmem beni öldürdü, biliyorum ama seni seviyorum." Kontrolsüzce hıçkırdım.

Mutfak adasının diğer tarafından kımıldamıyor. Ellerini saçlarında gezdiriyor ve ciğerlerindeki havayı bikkın bir nefesle dışarı üflüyor.

"Kiraladığı büyük malikanesinde onu ziyaret ettim. O aptal orospu çocuğu, onunla konuşmak için oraya gittim."

"Hayır," diye sızlanıyorum, gerisini bilmek istemiyorum.

"Beni içeri buyur etti, kim olduğumu hemen anladı."

"Collin, hayır. Neden benimle yüzleşmedin? Neden ona gittin?" Ama o hikayesine devam etti.

"Bana bir içki teklif etti. Üst kattaki çalışma odasında oldukça iyi bir viski koleksiyonu var, bu yüzden yukarı çıktık, medenileştik ve balkonda bir viski paylaştık. Bana üzgün olduğunu, ama sana aşık olduğunu ve eğer orada olmamın nedeni buysa seni yalnız bırakacağıma söz veremeyeceğini söyledi. Eğer durmak istersen, bu sana bağlıymış."

"Ne zaman? Collin. Oraya hangi gece gittin?" Paniğim artıyor, nefes alışım hızlı ve sık.

"20 Eylül," diyor kısık bir sesle ve sonra masaya geri oturup duvara bakıyor.

"Hayır. Lütfen Tanrım. Hayır, hayır. Bu mümkün değil! Sen buradaydın. Evinden ayrıldım. Yemin , bir şeyleri gittim ve geldim. ve sen buradaydın, Ben ile oynuyordun. Ağlıyordu, hatırlıyorum. Dudağına vurdu ve üzgün olduğunu söylüyordu. Aynen hatırlıyorum. Yapamazsın, hayır."

"Ağladığını ve yanlışlıkla dudağıma vurduğu için üzgün olduğunu söylediğini ve beni incittiği için üzgün olduğunu varsaydınız. Buna inanmana izin verdim. Kesik Luke'un bana yumruk atması yüzünden oldu. Ben başka bir şey için ağlıyordu. Hatırlamıyorum bile, karşılık falan verdi, sonra da cezalandırıldı falan... Sizden önce Luke'un evindeydim. O gün işten hemen sonra gittim."

"Sana inanmıyorum. Bunun imkan yok. Düşündüm ki..."

"Bu bir kazaydı. Şu anda ne düşünüyorsanız düşünün, bir kazaydı. Silahım yoktu. Onunla konuşmak için yanına gittim. Bildiğimi ve seninle görüşmeyi kesmesini söyledim."

Şimdi yüzü gözyaşlarıyla doluyor ve boğazından acı dolu bir hıçkırık kaçıyor ve ben sandalyemde iki büklüm olmuş, başımı dizlerimin arasına almış, haykırıyor, nefesimi kontrol etmeye çalışıyor, çığlık atmamaya çalışıyorum.

"Aman Tanrım," diye ağladım. Joe ve Val olduğundan ve sonunda bu işin altından kalkıp hayatımıza devam edebileceğimizden o kadar emindim ki. Val'i motelde arayan herhangi biri olabilirdi, Joe ona komplo kurmuş olamazdı. Lacy'nin Joe'yu birlikte gördüğü kadın da şehirdeki herhangi bir kadın olabilirdi. Joe'nun suçluluğundan o kadar emindim ki, tüm bu olayları zihnimde bir araya getirip bir anlatı oluşturmuştum. O kadar emindim ki. Joe'nun gerçekten işini yapıyor ve gerçek ipuçlarını takip ediyor olması imkansız görünüyordu. Şehirdeki herkesle olduğu gibi Val ile de bir ilişkisi vardı. Bir hayır etkinliğinden önce buluşmuşlardı, muhtemelen akşam yemeği ve hızlı seks için. Başım dönüyor, havalanıyor ve neredeyse hiperventilasyon geçiriyorum. Collin geri kalanını gözyaşları içinde anlatıyor ve ayrıntılar beni tekrar yere seriyor, kontrollü ve yavaş nefes alıp vermeye zorluyor. Çocuklar bunu duyamaz. Dikkatli olmamız gerekiyor.

"Seni yalnız bırakmayı reddettiğini söyledikten sonra, aslında onunla İtalya'ya gitmeyi düşündüğünü, onu sevdiğini ve üzgün olduğunu ama gerçeklerle yüzleşmem gerektiğini söyledi. Viskimi onunkinin içine attım. yüz." Ayağa kalkıyor, adımlıyor, sonra duvara yaslanıp ayaklarına bakıyor.

"Tanrım." Gözlerimi tavana dikiyorum ve kısa aralıklarla nefes alıyorum. ve ağızımla yaptığım abartılı bir O şeklinden dışarı çıkıyor. Bahsettiği viski koleksiyonunu ve hemen yanındaki havuza bakan balkonu biliyorum. Onları orada birlikte hayal etmek imkânsız. Zihnimde tamamen ayrı iki dünyada varlar.

"İçkiyi fırlattıktan sonra bana yumruk attı ve dışarı çıkmamı söyledi. Kavga ettik. Ben de karşılık verdim, o da bana saldırdı, ben de onu ittim." Collin bir an durdu ve gözyaşlarını sildi. "Kendimi korumak için. Tüm gücüyle üzerime geliyordu, ben de onu üzerimden atmak için ittim ve o da geriye doğru düştü. Parmaklıkların üzerinden düştü ve..." Collin sözünü bitirmedi. Gerisini biliyorum.

"Olay yerinden kaçan koyu renkli SUV benim 4Runner'ımdı. Bundan eminim." Duvardan aşağı kayıyor ve yere oturup başını ellerinin arasına alıyor.

"Kimse onu yakından görmedi," diye belirtiyorum. Birden şaşkınlığım ve öfkem korumacılığa dönüşüyor. Bunca zaman kocamı hafife aldım, onun saf ve her şeyden habersiz olduğunu düşündüm. Bana izin vermeye çalışıyordu

Kendim hallettim, halledemediğimde ise ailemizi korumaya çalışıyordu.

"Ne?" diye sorar.

"Bu bir kazaydı."

"Evet. Evet! Yemin ederim öyleydi," diyor neredeyse yalvarırcasına.

Düşündüğümde de fazla hata yaptım. Bizi bu duruma ben soktum -ben olmasaydım Luke'un evinde olmak için bir nedeni bile olmayacaktı- ama o daha kötü bir şey yaptı. Kaza ya da değil, nefsi müdafaa ya da değil, bunu örtbas etti ve artık geri dönüşü yok. ihtiyacımız var. Yere, onun yanına oturdum. Dizine dokunuyorum ve o da bana

Sanki ona bir daha dokunacağımı hiç düşünmemiş gibi şefkat ve şaşkınlık, onun günahı şimdi benimkinden daha kötü.

"Bunu atlatabiliriz," diyorum yüzüne dokunarak ve alnımı onunkine yaslayarak.

"Bir kazaydı," diye tekrarlıyor ve acısının derinliği benim yaklaşamayacağım kadar büyük, bu yüzden ağlamasına izin veriyorum. İkimiz de ağlıyoruz. Saatlerce yerde, karanlıkta kalıyor, şişeyi bitiriyor ve her seçeneği konuşuyoruz,

En kötü senaryolar, ne olursa olsun çocukların nasıl güvende tutulacağı.

Sonra, şafaktan hemen önce, yeni, parçalanmış hayatlarımıza uyanmadan önce birkaç saat uykuyla buluşmak için sarhoş ve boş bir şekilde yatağa düşüyoruz.

OceanofPDF.com

Dürüstlük, itibaren, ikimiz de söz veriyoruz. Ama aradan biraz zaman geçene kadar ona yüzükten bahsetmeye cesaret edemiyorum. Collin ertesi gün işten eve geliyor ve biz de düzenli bir rutin tutturmaya çalışıyoruz. Çocuklar. Claire'i parka götürmeyi ve bazı işleri halletmeyi planlıyorum ve Collin'in de evrak işlerini yetiştirmesi gerekiyor ama bunun yerine Çocuklar okula gidiyor. Doğuya bakan pencereden güneş ışığı süzülüyor ve birbirimize sarılıyoruz. Konuşmuyoruz.

Collin'in ne kadar DNA bırakmış olabileceğini düşünüyorum. Yetkililer onun ve Luke'un içtiği bardakları ve Luke'un cesedini test eder ve DNA'yı bulurlardı. Ama benim gibi Collin de hiç tutuklanmadı, bildiğim kadarıyla, bu yüzden bilinmeyen DNA'yı sistemde aradıklarında bir eşleşme olmayacak. Şu anda Collin radarlarında değil. Benim hakkımda daha fazla soru sormayacaklarından emin olmalıyım. Valerie ve Joe'nun kirli çamaşırları hâlâ bende. Hâlâ değerli.

Colline telefondan, şantajdan, ısrarla istediği paradan bahsettim ve Lacy ile ne yaptığımız ve ne bulduğumuz hakkındaki gerçeği anlattım. Ona zaten ödediğim parayı nasıl bulduğumu sormadı. Eski el çantalarını sattığımı ve ona nasıl daha fazla para kazandıracağımı henüz bulamadığımı . Konuyu açamayacak kadar çok şey oluyordu. Bir ara ona söyleyeceğim ama şimdi değil.

"Valerie'ye ekran görüntülerini mesaj at," dedi Collin geçen gece, sabahın ilk saatlerinde mutfakta yerde otururken. "Ona daha fazla para vermeyeceğini ve sadece şantaj yapmaktan suçlu olmadığını, aynı zamanda evliyken başka biriyle yattığını, bunun onun için iyi görünmediğini söyle. *Bu*, yardım etkinliğinden önce Joe'yla buluştuğuna dair mesajla birleşince mazeretinde büyük bir delik açıyor. Ona seni rahat bırakmasını söyle."

O sırada mutfakta yerde yatıyorduk, sarhoştuk, vücudum onunkine sarılmıştı ve ben de ona her şeyi orada mesaj attım.

Şimdi, sabah ışığından saklanarak, yorganın altında, telefonum komodinin üzerinde vızıldıyor. Bir elimle etrafı yoklarken başımı örtüyorum ve telefonumu içeri çekiyorum. Cevap verdi.

"Ne?" Collin başının üzerine bir yastık bastırarak soruyor.

"Siktir."

Valerie cevap verdi. Mesaj yok, sadece ekranımda açılan ve beni Luke'un evinden sessizce uzaklaştırırken gösteren video var. Savaşmadan gitmeyecek. Collin omzumun üzerinden bakıyor ve tıklamadan önce videoyu izledim ve öfkeyle doğruldum. Telefonumu tüylü yorganın içine atıp bir çığlığı bastırıyorum. Collin sırt üstü yatıyor ve gözlerini tavana dikeyor. Birkaç dakika sonra, başka ne yapacağımı bilmeden yanına uzanıyorum ve birlikte tavana bakıyoruz, yan yana kendi ayrı bir acı.

Collin birkaç dakika sonra sessizliği bozarak, "Panama'da bir ev var," dedi.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Tatil yaptığımız, belki satın alırsız, bir gün orada emekli oluruz dediğimiz ev." "Çocuklar." Cenin pozisyonuna geçip yüzümü ona dönüyorum. "Ben'in okulu

harikalar yaratıyor ve Rachel onu bildiği tek okuldan koparmak için en kötü yaşta."

"Bunların hepsini biliyorum ama uyum sağlayabilirler. Bu hayatta kalmaktır." "Bunu nasıl yapacağız?"

"Evi satarsak, biz-"

"Claire bu yolculuğa çıkamaz."

Bu savunmaya karşı çıkamaz, onun iyiliğine. Cennet gibi bir sahil kasabasına kaçıp her şeye yeniden başlamak istemezdim ama çözüm bu değil. En azından şimdilik.

"Eğer mecbur kalırsak yapabilir. O-"

"Ve orada iş bulabileceğini bilmiyorsun. ," diye ekliyorum.

Yataktan kalkıyor, sessizce banyoya giriyor ve başka bir şey söylemeden duşu açıyor.

Sonraki birkaç günü pişman ve mutsuz bakışlarla geçirdik. Bir yanım yaptığı şey için ondan nefret ediyor ama onu bu duruma sokan da benim. Benim rolüm bir kaza değildi; hesaplanmış ve planlanmıştı. Onun

Bir anlık bir öfke patlamasıydı, Luke'un alaylarına karşı anlaşılabilir bir tepkiydi, sonra çok sert bir itmeyle sonuçlanan karşılıklı bir kavgaydı. Her şeyi ben başlattım. Günler yavaş bir sis içinde geçti. Akşamları kanepede birbirimize yakın oturuyoruz ve Ben izleyeceğimiz filmleri seçerken Rachel da koltuğunda iPad'ine dalgın dalgın dokunuyor. Patlamış mısırı paylaşıyoruz ve Collin

elimini . Gelen her mesaj bizi zıplatıyor. Düşüyoruz.

Geceleri hafif bir uykuya dalıyoruz ama onun çekimine teslim olamıyoruz. Birbirimizin etrafında otomatik pilotta hareket ediyoruz, ancak endişenin bulanıklığı hissediliyor ve durum hakkında konuşmaktan yorulduk.

Çoğunlukla, birimizi alıp götürmesi için kapının çalmasını bekliyoruz.

Bir hafta daha geçtikten sonra, kendimizi biraz olsun rahatlatmaya başladık ve belki de Joe ve Davis'in hikayemden memnun kaldıklarını düşündük.

Sonra, havanın soğuduğu bir akşam, akşam yemeğinden hemen önce, yemek pişirmeye ara verip mutfak penceresi kenarındaki koltuğuna oturuyorum, pencerenin dışındaki buruşuk buz halkasına bakıyorum, bir kadeh şarap içiyorum ve pilavın pişmesini bekliyorum. Bir polis arabasının yine yavaşça yolumuzda ilerlediğini görüyorum. Çok kısa bir an için kendi tüketiminin içinde kayboluyorum.

Unuttuğum düşünceler ve suçlu olmadan önce yaptığım gibi hiçbir şey düşünmüyorum, ancak endişeyle ayağa kalkmam ve bunun sadece bölgedeki günlük bir devriye olması için dua etmem sadece bir saniye sürüyor. Ama sonra

Dedektif Davis ve Brooks kendi ekip arabalarının kapılarından çıkıp kapıma doğru yürüdüler. Hangimiz için buradalar?

Çocuklar zili duymadan önce ön kapıya doğru yürüyorum. Collin'i merdivenlerden inerken görüyorum ve daha aşağıya varmadan kalıyor. Birbirimize bakıyoruz.

Birbirimize bakıyoruz, korku. Kapıyı hafifçe aralayıp tek gözümle dışarı bakıyorum ve elimden geldiğince davetkâr görünmeye çalışıyorum.

"Çocuklarım evde. Evde polisler var diye onları korkutmak istemiyorum. Bu da ne demek oluyor?"

"İyi akşamlar, Melanie." Joe şapkasını uzattı. Belli ki hoşbeşle vaktimi harcayacak. "Dedektif Davis'i hatırlarsın."

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordum.

"Bizimle birlikte merkeze gelmenizi ve birkaç soruyu yanıtlamanızı rica ediyoruz."

"İstasyon mu? Sorularınıza cevap verdiğimi sanıyordum."

"Bazı ek sorularımız var. Tutuklu değilsiniz ama işbirliğiniz bize yardımcı olacaktır."

"Neden bana burada sormuyorsun?"

"Çocuklarının ürkmesinden endişelendiğini sanıyordum." "O zaman verandada."

"Bak Mel, görüşmenin resmi olarak kaydedilmesi gerekiyor. Anlarsın ya. Aşağı gelmek zorunda değilsin ama bu işi kolaylaştırır. Eminim birkaç şeyi açıklığa kavuşturup yoluna devam edebilirsin."

Bana başka ne sormak isteyeceklerini bilmiyorum ama Collin için gelmedikleri için rahatladım. Gitmem gerekip gerekmediğini, ne yapmamız gerektiğini düşündüğünü öğrenmek için ona bakıyorum. Başını sallıyor ve ben de anlıyorum çünkü işbirliği yapmamak daha kötü görünecek ve daha fazla eşelemelerine neden olacaktı. Kapıyı daha geniş açıyorum ve onlara eşyalarımı alacağımı söylüyorum.

"İyi akşamlar Bay Hale," diyor Davis, kapıyı açtığında Collin'in hâlâ merdivenlerde olduğunu görünce. Collin başıyla onaylıyor ve yanıma geliyor.

"Bu ne hakkında?" diye soruyor, kulak misafiri olmamış gibi davranarak.

"Eşinize Luke Ellison davasıyla ilgili birkaç sorumuz daha var. Telaşa gerek yok."

"Onunla gidebilir miyim?"

"değil," diyorum ona. "Lütfen, sadece çocuklarla kal. Pilava göz kulak ol. Akşam yemeği fırında. Sadece zil çaldığında çıkar."

İkimiz de sakın bir tavır takınmaya zorlayarak birbirimizi gözlemliyoruz. Paltomu giyerken yanağımı öpüyor ve ben de veda etmek için düz bir el kaldırıyorum.

Beni sorguladıkları oda televizyondaki sorgu odalarına benzemiyor. Karanlık bir odada, gölgeli metal bir masanın üzerinde asılı çıplak bir ampul yok. Tavan panellerine gömülü dikdörtgen bir floresan lamba ve plastik sandalyelerle yeterince tatsız; ama zihnimde kendime tekrarlayıp *duruyorum, burada olmak zorunda değilim. İstedğim zaman gidebilirim.*

Nefes alıyorum ve Panama'yı düşünüyorum. İyi bir fikir gibi gelmeye başladı.

Joe içeri girdiğinde, sandalyesinde geriye doğru oturmuyor ya da TV dizilerindeki gibi yumruklarını sıkıyor. Sadece karşıma oturuyor, bir bacağı diğerinin üzerine atıyor ve not defteri ile kalemimi sanki onlara ihtiyacı yokmuş gibi itiyor. Yüzündeki ifade *"Biz burada eski dostuz"* diyor. *Bunlara gerek yok.*

"Sadece konuşalım," diyor.

"Tamam."

"Güvenilir bir kaynaktan aldığım bilgiye göre Bay Ellison ile ilişkiniz varmış. Romantik olarak."

"Ne? Hangi kaynak?"

"Bunu söylemeye yetkim yok. konuda bana söylemek istediğin bir şey var mı?" diye soruyor.

O kaltak. Paramı aldı ve ona Luke'la benden bahsetti.

Buna inanmıyorum.

"Hayır," diyorum kararlılıkla.

Kurnazlık yaptığını düşünse de beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Hatta biraz dudaklarını yalıyor.

"Şimdi, Mel. Eğer şeyler çeviriyorsanız, bu bir suç değil. Bana anlattırsan daha iyi. Sen güzel bir kadınsın, eminim erkekler peşinden koşuyordur. Eğer olan buysa ve bir tür patavatsızlık söz konusuysa, şimdi itiraf etmenin tam zamanı."

Eminim ki röportaj kaydedilmiyor olsaydı, beni takip eden erkeklerden bahsederken hemen o anda aletini çıkarırdı.

"Yani, bir kişi size onunla ilişkim olduğunu düşündüğünü söylüyor ve siz de beni buraya mı getiriyorsunuz? Herkes istediği her şeyi söyleyebilir. Sana bunu söyleme nedenlerini araştırdın mı?"

"Yani, Bay Ellison ile romantik bir ilişkiniz olmadığı yönündeki ifadeniz hâlâ geçerli."

İtiraf etsem mi mi bilemiyorum. Muhtemelen şu anda bunun görüntüsünden zevk alıyor olması beni iğrendiriyor ama belki de öyle olduğumu söylemem yeterli. Collin mazeretim olabilir, o gece evde onunla olduğumu söyler.

Açıkçası, onun hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Düşünüyorum. Ama bilmiyorum, o yüzden sessizce oturuyorum.

"Bir şey daha var," diyor ve ayaklarının yanındaki çantadan bir şey çıkarmak için hareket ediyor. Daha dik oturuyorum, görmek için zorlanıyorum. Göğsümde bir ter buğusunun oluştuğunu hissediyorum. Saints şapkamı masanın üzerine bırakıyor ve tepkimi öğrenmek için bana bakıyor. Boş boş bakıyorum, o da ters çeviriyor ve keskin kalemle yazılmış *HALE* kelimesini gösteriyor.

"Bu Luke'un kamyonunda bulundu. Jantın iç tarafındaki yazı daha sonra fark edildi. Bu sizin mi?"

"Size bahsettiğim o gün, arkadan bir kitap alıp bilgilerini aldığım da kamyonetinde bırakmıştım. Daha sonra koltuğun üzerine koyduğumu hatırladım. Ne olmuş yani?"

"Ya size gece geç saatlerde Luke Ellison'ın evinden ayrıldığınıza dair elimde video kanıt olduğunu söyleseydim?"

Tam bir kaltak. Hepsini etti. Hepsini.

"Ya onunla bir ilişkim olduysa?" Soruyorum, bu canavarın kendisi düzinelerce ilişkiye sahipken beni bir ilişki hakkında sorgulama gücüne sahip olduğuna inanamıyorum.

"Dediğim gibi, bu bir suç değil. Ama dürüst olmanız gerekiyor. Kanıtlar orada. Tabii kaçmak için başka bir sebep sunmak istemiyorsan.

ayakkabılarınızı taşıyarak, elbisenizin fermuarı açık bir şekilde."

Şu anda ondan tarif edemeyeceğim kadar nefret ediyorum. Bundan bahsederken dudaklarının kıvrılma şekli - alaycı, eğlenceli bir şekilde. Birden ne yapmam gerektiğini anladım. Ayağa kalkıyorum.

"Artık gitmek istiyorum," diyorum ve kapıya doğru yaptığım harekete karşılık veriyor, göğsünün sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakınımda duruyor.

"Bu sizin kararınız ama muhtemelen sizi tekrar içeri almak zorunda kalacağız. Umarım bir dahaki sefere arama emriyle olmaz. Konuşmak istemediğine emin misin?"

Onu iterek geçiyorum ve otoparka giden koridorda yürüyorum. Dışarı çıktığımda kapıya yaslanıp temiz havayı içime çekiyorum. O klostrofobik kâbusun içinde bir saat bile zor dayanabildim. Oraya geri dönemem. Collin'in onların radarına girmesine bile izin veremem. Tüm bu karmaşa içinde çocuklarımın masumiyetini korumak zorundayım.

Video kanıtı var, değil mi? Bu oyunu ben de oynayabilirim. Ona video kanıtının neye benzemesi gerektiğini göstereceğim. Ne yapmam gerektiğini biliyorum.

OceanofPDF.com

COLLIN'e şapkadan bahsetmiyorum. Bu, onun düşüncelerine girecek ve beni Luke'un kollarına daha da canlı bir şekilde yerleştirecek ayrıntılardan biri ve gerçek şu ki, ilişkiyi biliyorlar, bu yüzden onu bırakıyorum. Video ve şapka, içinde zaten çok sıcak yanan bir ateşin üzerindeki kütükler sadece. Onun Gözleri kederden şişmiş ve çocukların yanında takındığı inandırıcı olmayan gülümseme onlar için bile şeffaf; her şeyin yolunda olduğuna dair güvence verirken sözleri gözlerindeki bakışla uyuşmuyor.

"Hiçbir şey itiraf etmedim," diyorum ona. "Ama onlar biliyor."

Sırada ne var merak ediyorum. Beni tutuklama emriyle getirirlerse, bilgisayarımı ve telefonumu kontrol edebilirler. Parmak izimi alabilirler mi? Eminim yapabilirler ve sonra her şey biter. Collin'e ulaşacakları kesin. Kıskanç koca teorisi sihirli bir şekilde göz ardı edilmeyecek. Joe ve Valerie arasındaki mesajları kullanmak, içinde bulunduğum durumda yeterli değil. Onun da işin içinde olduğunu düşündüğümde, bu bir keşifti. Şimdi bir vahiy gibi görünecek.

umutsuz bir intikam girişimi. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Önümüzdeki Cumartesi gecesi Ben ve Rachel hafta sonu Baton Rouge'da annemin evinde kalacaklar ve Collin de arkadaşı Kenny'nin evinde olacak. poker gecesi için. En azından plan bu, ama Collin depresyona girmiş gibi görünüyor, bu yüzden bana gitmek istemediğini söylediğinde şaşırmadım. Ama gitmek zorunda.

Cumartesi geldiğinde, tüm planlarım hazır. Ona başka bir yalan söyleyebilir, arkadaşlarımla buluşacağımı söyleyebilirim. Yapmak üzere olduğum şeyle kıyaslanamayacak kadar küçük bir yalanı söylemeye neden cesaret edemediğimi bilmiyorum. Nedense ona planımı söylememek, başka bir yalandan daha az ihanet gibi geliyor.

Çocuklar dün gece büyükanne ve büyükbabalarına gittiğinden beri onu hiç bu kadar sönük görmemiştim. Sanki son haftalarda onu ayakta tutan tek şey onlarmış gibi. Sabah 10:23'te hala yataktaydı. Ona bir fincan kahve getirdim ve yanına oturdum.

"Bu gece gitmelisin." Saçlarını okşadım.

Oturuyor ve kahveyi alıyor.

"Bilmiyorum."

"Her ay gidiyorsunuz. Olağan şeylerden uzaklaşmaya başlarsanız, uzun vadede iyi görünmeyecektir. Görünüşümüzü korumalıyız."

Kahvesini iki eliyle tutuyor ve önüne bakıyor. İç çekmesi benimle aynı fikirde olduğunu gösteriyor ama bir şey söylemiyor.

Akşam 8'de kanepede oyalanıyor, Converse spor ayakkabılarını yavaşça giyiyor. Tişörtünün üzerine bir kazak geçiriyor ve gözlerini ovuşturuyor. Dirseklerini dizlerine dayayarak oturuyor, hâlâ hareket edecek zihinsel enerjiye sahip olup olmadığını düşünüyor. Yatakta olmayı tercih ettiğini biliyorum. İkimiz de Pazar gecesi çocuklar dönene kadar uyumak ve sonra onları alıp ortadan kaybolmak istiyoruz ama yapamıyoruz.

Kapıyı açmadan önce savaşa bir asker gibi bana sarılıyor. garaj kapısını arabayı aşağı çekiyor. Arka lambaları şeritte kaybolunca hemen harekete geçiyorum. Yatak odasına gidip yıllar önce bir kostüm partisi için Madonna kılığına girdiğimden beri giymediğim siyah mini eteğimi çıkarıyorum. Sonra kendimi daracık kırmızı bir içine sıkıştırıyorum. Saçlarımı, sırtımın ortasından aşağıya doğru şık ve parlak bir şekilde sarkana kadar düzleştiriyorum. Nasıl sürüldüğünü neredeyse unuttuğum rujumu ve takma kirpiklerimi sürüyorum. Görünümü timsah derisi stilettolarla tamamlıyorum ve Lacy'nin bana Joe Brooks'un çalışmadığı herhangi bir Cumartesi günü olacağını garanti ettiği iki yerden ilkine gidiyorum.

Lacynin yardımıyla programını çoktan onayladım ve şimdi ya Bourbon and Spits ya da striptiz kulübü. Umarım bu ilktir çünkü striptiz kulübündeki varlığımı tekrar açıklamak daha zor olacak. Gerekirse şehirdeki her bara ve evine giderim ama burası onun yeri, Normalde kulübe gittiğinde de genellikle geç saatlerde, Spits'te sarhoş olduktan sonra gittiğini söylüyor, ben de hazır bir şekilde bara gidiyorum.

Lacy'nin otoparkta uğradığı cinsel saldırıya tanık olarak onunla tanıştığım o ilk gecedan beri geri dönmemiştim. Derin bir nefes aldım ve park ettim. İçeride country müzik bangır bangır çalıyor ve mekân tıklım tıklım dolu. Bara doğru ilerliyorum ve yırtık, suni deri koltuğu koli bandıyla bir arada tutulan sakızlı bir bar taburesine oturuyorum. Yavaş yavaş içmeyi planladığım bir chardonnay sipariş ediyorum, böylece sarhoş gibi oynayabilirim ama aklım da başımda olur. Barı taradığımda onu bilardo masalarının yanındaki bir tabureye tünemiş, elinde bir şişe Coors

Kollarını kullanarak etrafında duran birkaç sarhoş arkadaşına hareketli bir hikâye anlatırken dizlerinin çöküyor. O burada. Midem bulanıyor; izliyorum.

Bir adam onu dürtüyor ve atış sırası ona gelsin diye bir bilardo ıstakasını ona doğru itiyor.

Bilardo masasına doğru ilerlerkenki dengesiz yürüyüşü, onun ne kadar

Zehirlenme, tam da görmeyi umduğum şey. Hemen harekete geçmedim. Onu arkadaş grubunun içinde gözlemliyorum. Okuldan hayal meyal hatırladığım ve üzerinde Dad Bod yazan bir tişört giyen bir adam, etrafında döndükleri yüksek masaya bir teneke kova bira daha getiriyor. Liseli çocuklar gibi birbirlerine laf atıyorlar. Baba Bod başka bir adamı şakacı bir şekilde kafasına kilitliyor ve bir şutu kaçırdığında bir parmak eklemine kafa derisine sürüyor. Çok yüksek sesle gülüyorlar çoğu zaman geniş duruşları ve katlanmış kolları var, hakimiyetlerini iddia ediyorlar, yer kaplıyorlar.

Birkaçı bir saat sonra ayrılıyor; sanırım grubun babaları. İçki içmek için bara doğru dirsek atıp bana laf atmaya ve tükürmeye devam beceriksiz, kekeme kovboyları savuşturmak için hâlâ izliyorum. Kalan iki arkadaş yan masadaki üniversite çağındaki iki kızla sohbet etmeye başlayınca, Joe sonunda bara geliyor. Biradan sert içkiye geçmiş ve ancak bakışlarımı hissettikten sonra soluna dönüyor. Yüzündeki şaşkınlığı gizlemeye çalışmıyor. Belki beni hiç böyle giyinmiş ya da böyle bir barda görmediği için, ama muhtemelen şu anda bir ilişkisi olduğunu kanıtlamaya çalıştığı, yüzük takmayan evli bir kadın olduğum için.

"Mel." Dik durur ve ayık görünmeye çalışır. "Hey, Joe."

Kendine engel olamıyor. Daha fazlasını görebilmek umuduyla, kısa eteğinin çapraz bacakları arasında bıraktığı üçgen boşluğa bakıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, ben de omuz silkiyorum. "Biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı sanırım."

"O zaman sana bir içki ." Sözcükleri yavaş ve yorucu. İhtiyacı olan son şey bir içki daha.

"Teşekkürler."

Ve böylece, kalabalık barda yanımda fazladan tabure olmadığı için odanın karşısındaki küçük bir masaya geçiyoruz.

"Gerçekten iyi görünüyorsun. Seni burada gördüğüme şaşırdım."

"Annelerin de arada sırada eğlenmeye ihtiyacı var, biliyorsun. Kayıt dışı, değil mi?"

Gülüyor ve sandalyesini içeri çekiyor. Parmağımda alyans olması gereken yerdeki soluk halkayı fark ettiğini görüyorum.

"Seni yargılamıyorum, biliyorsun. Yani..."

"Şüphelendiğiniz biriyle konuşmak istemenize şaşırdım."

"Dinle, Mel. Ben sadece işimi yapıyorum ama senin yanlış bir şey yaptığını düşünmüyorum. Seks bir suç değildir."

"Aynen öyle."

"Kesinlikle," diye tekrarlıyor ve gülerek arkasına yaslanıyor, bir dirseğini sandalyesinin arkasına dolayarak beni içine alıyor.

"Evde çok şey yapıyorum. Bazen dışarı çıkabiliyorum. Kimse bana sahip değil." "Bunu sevdim. Tanrım, Mel. Çok farklı görünüyorsun."

"Belli ki hiç bilmediğin bir yanım var."

"Açıkça." İçkisini geri deviriyor ve iki parmağını kaldırarak bir tur daha içmek için işaret ediyor.

"Bu çok kötü," diyorum, iri gözlü ve çapkın bir ifadeyle. Geriye yaslanıp ellerini gergin bir şekilde saçlarında gezdiriyor.

"Vay canına." Bir an duraksayıp bana bakıyor, çok mu acele ediyorum bilmiyorum. Sonra başını sallıyor ve içkisini şerefe kaldırıp bana göz kırpmıyor. "Bu beklenmedik bir şey."

Sonraki bir saati önemli bir şey konuşmadan geçirdik. Mesela iki İlk buluşmada insanlar flört eder, havadan sudan konuşuruz, sonra elini elime koyar, gözlerimin içine bakar ve bunu o kadar çok ister ki yıllarca beklemiştir. Ama bu oyunda gerçekten iyi, bu yüzden ben hazır olana kadar cazibesini sürdürecektir. Gece yarısına kadar evde olmalıyım, bu yüzden bu kısmı olabildiğince hızlı ilerletiyorum.

"Dinle, Collin ve ben ailemiz için birlikte kalıyoruz, tamam mı ve Luke'la olanların ortaya çıkmasına izin veremememin tek nedeni bunun tüm haberlerde yer alıp çocuklarımın hayatını mahvedecek olması. Bir anlaşmamız var."

"Ne anlaşması? Ne demek istiyorsun?"

"Başkalarıyla ama şimdilik evli kalacağız. Yani, evet, Luke ile bir ilişkimiz oldu ve bundan pişman değilim. Güzeldi."

"Eminim öyledir," diyor şehvetle. "Ve, yani, sana söyledim, senin bir şey yaptığını hiç düşünmedim, ama seni listeden çıkarmam gerekiyordu ve bu ilişki meselesi ortadayken..."

"Biliyorum. O yüzden şimdi söylüyorum. Yalan söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm ama nedenini anlıyorsun. Korumam gereken bir ailem var."

Şu anda bunu gerçekten algılayamayacak kadar sarhoş ya da belki de şu anda işini o kadar da önemsemiyor, potansiyel seks onun önünde sallanırken ve bir ilişki yaşamamın kolayca başka bir ilişki anlamına geldiğini düşünüyor. Onunla.

"Neyse, iyi olacak. İçki için teşekkürler. Ve konuşma için," diyorum, elimden geldiğince tatlı bir şekilde. Ben ayağa kalkarken o da ayağa fırlıyor ve umutsuzca ikisine tutunmaya alışıyor.

"Gidiyor musun? Daha erken."

"Evet, eve gitmeliyim. Burası çok gürültülü." "

"Pekala, hadi buradan gidelim. Benimle bir gezintiye ık. Bir şeyler içebiliriz Daha sessiz bir yere." Kafası iyi, cebinde beceriksizce anahtarlarını aramaya alışıyor.

"Sadece ben ," diyorum ve onun bunu düşünmesine gerek kalmıyor. O gece Lacy'yi eve bırakırken kullandığım kırsal yoldan gidiyorum.

Ay ışığı, yol boyunca kilometrelerce uzanan ormandaki ağ dallarının arasından donuk ve soluk bir şekilde parlıyor.

"Roadhouse Inn'de durabiliriz," diyor, bunu göründüğü gibi yapmaya çalışarak

Sanki daha sessiz bir yerde içki içmekle ilgileniyormu gibi, ama tabii ki oranın bir karaoke barı olan bir motel olduğunu biliyorum. Teknik olarak daha sessiz sanırım, çünkü kimse oraya bar için gitmiyor.

"Elbette," diyorum ve Roadhouse Inn'e doğru gitmek için sağ dönüyorum. Soluk pembe dış cephesi ve önünde boş, kirelenmi bir yüzme havuzu olan tek katlı binaya yanaşıyoruz. Caddenin karşısındaki Zippy's Liquor mağazasının tabelası neon kırmızısıyla yanıp sönüyor ve buranın uzaklığı beni huzursuz ediyor ama buraya bir amaç için geldim ve rotamdan sapmamam gerekiyor. İçini çok kolaylaştırırsam, bu şüpheli olur mu? Elde etmek için daha sert mi oynamalıyım?

"Eğr sessiz bir sohbet istiyorsan, sokağın karısından bir ie şarap alabilirim ve bir odada rahatlayabiliriz. Yani, eğr istersen," diyor, hâlâ bana dokunmaktan kaçınıyor ama baştan çıkarıcı bir şekilde eğiliyor. Bunu önerdiği için mutluyum. Benden gelmesi biraz gerçekçi olmayabilir.

"Bilmiyorum," diyorum utangaçlık numarası yaparak. "Bir bar var, biliyorsun."

"Yani, değil. Sadece karaokenin gürültülü olduğunu biliyorum. Sen de bazen eğlenmeye ihtiyacın olduğunu kendin söyledin. Seni dndğmden değil. Yani, sadece arkadaş olarak takılacağız tabii ki."

"Sadece arkadaş olarak olduğ sürece, sanırım yle."

Check-in masasının bulunduğ cam bölmeye doğru yürürken soğukkanlı davranmaya alışıyor. Arabada bekliyorum ve kimse ilgilenmeyince sabırsızlandığını görüyorum. Küçük bir zili çalıyor ve masanın üzerine eğilip arkada kimse olup olmadığını görmek için geriniyor. Ufak tefek, yorgun görünümlü bir adam ona yardım etmeye alışıyor. Anahtarı aldığında bana veriyor ve o ieyi almak için caddenin karşısına koacağın söyleyor.

Odanın içinde gözlerime sıcak yaşların dolduğunu hissediyorum. Onları siliyorum. Kendime odaklanmam gerektiğini, bunun tek yol olduğunu söylüyorum. O gelmeden önce birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacım vardı, bu yüzden kendimi hazırladım. İşte bu kadar. Sonuna kadar gitmeliyim.

Bir şişe şarabın tirbuşona ihtiyacı olduğunu unuttu ve bana eski tirbuşonunu gösterdi.

üniversite numarası yapıyor ve araba anahtarıyla mantarı şişenin içine itiyor. İki kadehi plastik motel bardaklarına dolduruyor ve şarap mantarın etrafında sallanıyor, bardakları doldurmaya çalışırken her yere sızıyor. Sonunda başardığında, "eski dostlara" kadeh kaldırıyoruz.

"İnsanları asla gerçekten tanıyamayacağınızı gösteriyor," diyor ve kendini kral yatağına oturtuyor. Ben de onun yanındaki masa sandalyesine oturuyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, seni kastediyorum. Sen ve Luke."

Yere bakıyorum ve acı verici bir şeyi gündeme getirdiğini hemen fark ediyor. Sekse o kadar odaklanmıştı ki, gerçekten değer verdiğim birini düşünmüyordu. Vites değiştiriyor.

"Şey, kocanızla yaptığınız anlaşma, burada olmanız. Sadece... Bunu asla beklemezdim. Senden."

"Benim hakkımda bilmediğin çok şey var."

"Anlat bakalım." Elini benimkine uzatıyor, ben de yatağın üzerinde onun yanına . Elini tutuyorum ve o kadar yakın oturuyoruz ki omuzlarımız birbirine yapışıyor.

"Sana hayatımı anlatmamı istiyorsun, ne zamandan beri, en son ne zaman konuştuk, liseden mi?" Gülüyorum, onun ellerine oynuyorum.

"Tüm hikayeyi dinlerdim. Bu arada tamamen aynı görünüyorsun."

"Evet, doğru." Ona elimle küçümseyici bir hareket yapıyorum ve şarabımdan bir yudum alıyorum.

"Gerçekten, yüzde yüz doğru olmasaydı bunu söylemezdim. Sen gerçekten..." Elini yanağıma sürüyor. Yetenekli bir büyücü. "Çok güzelsin."

Sonra beni öpüyor. Daha fazla acı çekmeden bu başladığımız için mutluyum. Ben de onu öpüyorum. Daha sert öpüşürken saat beş yönündeki gölgesi yanaklarımı yakıyor. Tankımı çekiyor, ama inanılmaz derecede dar, bu yüzden başımdan geçirmesine yardım ediyorum. Onu yere fırlatıyor ve beni yere itiyor.

Yatağa. Gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyorum ama onun yerine başının üzerinden çıkarıyor. Vücudumu öpüyor ve eteğimi sıyrıp çıkarıyorum. diz çöküyor, kemerini çözüp gülümserken bedenim bacaklarının arasına yerleşiyor

Bana bakıyor, dudağını ısıyor, pantolonunu çıkarıp prezervatifi takarken elini birkaç kez külotumun içine sokuyor.

İnliyor ve içime doğru ilerliyor ve hızına bakarak uzun sürmeyeceğini söyleyebilirim.

"Sert istiyorum," diye fısıldıyorum. Durmuyor ama bir dakika yavaşlıyor ve yüzüme bakıyor.

"Zor mu?"

"Evet. Zor. Bunu yapabilir misin?"

"Ne yapabilirim," diyor boynumu usulca ısırarak. "Sert," diye tekrarlıyorum. "Sana dur dememi sağla."

"Öyle mi? Sert mi olsun istiyorsun?" diyor, kulağa seksi gelmesi için biraz fazla çaba sarf ediyor.

"Daha fazla. Cezalandır beni." Şimdi kendini kaptırmaya başladı, bana sertçe saldırırken elimi tutuyordu. Sonra yüzüme tokat attı.

"Evet! Sana durman için yalvarana kadar bunu yap. Sonra beni boğ." "Tanrım, Mel. Gerçekten sapıkça seviyorsun."

"Yap ," diyorum ve bu onu ediyor. O da itaat ediyor. Yüzüme tokat , sonra biraz daha sert.

"Hayır!" Çığlık atıyorum ve o da bundan zevk alıyor. Bana tekrar tokat atıyor ve ben "hayır" ve "dur" diye bağıyorum. Sonra ellerini boynuma doladı ve bastırdı. O da

onları orada tutuyor ve başım dönüyor, ama o geliyor ve çok ileri gitmeden önce. Pantolonunu indiriyor, gevşek bir kolunu belime atıyor. "Tanrım, Mel. Bu..." Prezervatifi yuvarladı ve düğümledi, yatağın yanındaki çöp kutusuna attı. "Hoo-eee."

Beni onaylayarak okşuyor, sonra ayağa fırlıyor ve işemek için tuvalete gidiyor. Telefonumu ve çantamı topladım. Ben de yerdeki kıyafetlerimi topluyorum. Dışarı çıktığında hala çıplaktı, üstümü içine girip kalçalarımın yukarı çekerek giymeye çalışıyordum.

"Giyiniyorsun," diyor sorudan çok bir gerçek olarak.

"Evet, gerekenden çok daha geç saate kadar dışarıda kaldım. Seni geri ," diyorum ve o da bana doğru yürüyüp göğsümü tutarak beni tekrar öpüyor.

"Çok yazık. Bunu birkaç kez daha yapabiliriz."

"Pazartesi günü biraz zamanım var. Burada buluşabiliriz." Bu öneri karşısında şaşırılmış görünüyor.

"Evet, olsun. Yani Pazartesi günü görevdeyim ama sadece kadar."

"Öğle tatilin var mı?"

"Artık biliyorum." Gülümsüyor. Sonra giyiniyor ve arabasına geri dönüyoruz. Buradan eve nasıl gittiği umurumda bile değil. Spits'in otoparkında arabamın kapısını kapatır kapatmaz aceleyle motel odasına geri dönüyorum. Oraya vardığımda bardaki hoparlörlerden Leonard Cohen'in "Hallelujah" şarkısı yükseliyor ve park alanına doğru yayılıyor. Odaya dikkatlice giriyorum, sanki

Birisi orada olabilir, beni suçun ortasında yakalamaya hazır.

Dudaklarının değdiği bardağı ve kirlenmiş prezervatifi, ezilmiş bir böceğin kalıntılarını toplar gibi bir mendille alıyorum. Grip olduğunda Ben'in öksürük şurubu için kullandığımız küçük, plastik ilaç şırıngasını çıkarıyorum. Prezervatifin içindekileri içine emiyorum ve bacaklarımın arasına enjekte etmek için yatağa uzanıyorum. Ben'den aldığım görüntülere bakıyorum telefonumla çektiğim video. İçki dükkanına koşması bana kamerayı gözden uzak bir yere saklayıp kaydetmek için düşündüğümünden daha fazla zaman verdi. Her şey orada. Tüm tokatlama ve boğma sahneleri orada ve eve gittiğimde geri kalanını düzenleyebilirim, böylece elimdeki tek klip onun bana saldırdığını gösteriyor.

Sonra zor kısım geliyor. Son birkaç gündür Claire'in ecza dolabından Xarelto reçetesini alıyorum çünkü kolay morarmaya neden oluyor ve bu sonraki kısımda çok yardımcı olacak. Boynumun etrafındaki mavi halkalar şimdiden ortaya çıkmaya başladı ve ürkütücü bir şekilde Lacy'ye verdiklerine benziyor. Bacaklarımın arasında onun itme gücünden dolayı morarmış hissediyorum, bu yüzden

Şimdi sadece yüzüm kaldı. Sadece bir darbe. Diğer tüm kanıtlar orada. Şarap şişesini boşaltıyorum ve aynada kendime bakıyorum. Gözyaşları çoktan dökülmeye başladı ama bitirmek zorundayım.

Gözlerimin içine bakıyorum - altı ay öncesinden çok farklı görünen gözler, çünkü artık tanıyamadığım bambaşka bir insanım. Derin bir nefes alıyorum ve elmacık kemiğime, gözümün hemen altına nişan alıyorum. O kadar sert vuruyorum ki camın açtığı yarıktan kan fişkırıyor.

gözümün yan tarafına vuruyor ve elmacık kemiğim şişiyor ve neredeyse anında morarıyor. Sebep olduğum tüm acılar ve yaptığım yanlışlar için kendimi ağlamaya ve çılgılık atmaya bırakıyorum. Collin'e yaptıklarım için ağlıyorum ama onu kurtarmanın tek yolu bu.

Sonra Leonard Cohen, Tom Waits'e dönüp hüzünlü bir melodiyi gece havasına üflerken arabama geri dönüyorum ve bir tecavüzü bildirmek için kendimi acil servise götürüyorum.

Acil serviste örnek aldılar ve konuşmam için bir aile içi şiddet danışmanı getirdiler. Yaralarımın fotoğraflarını çektiler. Telefonumda zaten kendi fotoğraflarımı çekmişim ve bana suç duyurusunda bulunmak isteyip istemediğimi ve bunu bana kimin yaptığı hakkında konuşup konuşmayacağımı soruyorlar. Ben de

Kimin yaptığını söyleyemem, peşime düşer ve ben çok korkuyorum. Nazik, gerçek insanlara yalan söylemek bir şekilde bu işin en kötü yanı gibi geliyor ama onun adını söylememe gerek yok. Henüz söylemedim. Spermleri ve DNA'sı aldıkları örneklerden güvenli bir şekilde ve kurbanın şu anda bir isim veremeyecek kadar korktuğunu belirten bir polis raporu hazırlandı.

Dürüstlük dedik. Şu andan . Ama dürüstlük için çok geç.

Bazen gerçek sizi özgür kılmaz, tam tersini yapar. Artık bizi kurtarabilecek tek kişi benim ve bunu ne pahasına olursa olsun yapacağım. Eve dönerken tatlı Ben'i düşünüyorum, beş galonluk kovası

Yıllardır biriktirdiği boya kalemlerini, yaz geceleri çıkmaz sokağın sonunda komşu çocuklarıyla oynadığı kickball oyununu, sevgisini kolayca göstermesini ve çatlamış dudaklarıyla gülümsemesini. Rachel'ın ilk okul dansını, arka güvertede tatlı çay içip okuldaki çocuklar ve veteriner olarak geleceği hakkında konuşurken saçlarını Fransız örgüsüyle örmesini düşünüyorum. Biz onların tüm dünyasıyız. Birimiz sonsuza dek giderse onlara ne olur?

Bununla birlikte, sahte kübik zirkon yüzüğümü Denny's'in arkasındaki bir çöp kutusuna bırakıyorum. Arabamda eteğimi çıkarıp garip bir şekilde kot pantolonumu giydim.

Şoför koltuğuna oturuyorum, böylece kıyafetim dikkat çekmiyor ve Collin'e olanları açıklamak için eve gidiyorum.

"Yüce !" Ben oraya vardıktan kısa bir süre sonra eve geldiğinde anahtarlarını bırakıp bana koşuyor.

" yok, ben sadece. Saldırıya uğradım, ama bu..."

"Beni aramadın mı? Ne... Tanrım, ne oldu böyle?"

"Özür dilerim, polisle birlikteydim. Ben sadece. Lacy'yi çalıştığı striptiz kulübünden almayı kabul ettim, beni aradı, çaresizdi çünkü bakıcı gitmeden önce dönmezse çocuğu evde yalnız kalacaktı."

açıkla. "Otoparkta onun çıkmasını bekliyordum ve şehrin o bölgesinin nasıl olduğunu bilirsiniz, adamın biri geldi."

"Aman Tanrım, soyuldun mu?" diye soruyor, gözleri kocaman, yüzü kıpırtısız, daha fazla ayrıntı bekliyor. Yüzüğümün olması gereken yeri ovuyorum ve o da aşağı bakıp ellerimi tutuyor. "Aman Tanrım, sen..."

"Sorun değil, gerçekten. Sadece yüzüğümü aldı. Onu için o kadar çabuk çıktım ki, cüzdanım hala evde tezgahın üzerindeydi. Yarım saat içinde dönerim diye düşünmüştüm, biliyor musun?"

"Bir rapor hazırladınız."

"Evet. Sorun yok, bana vurdu ama ben iyiyim. Gerçekten iyiyim." Ama gözyaşları geliyor ve beni göğsüne bastırıyor. Yıkılmama izin verdim ve omzuna hıçkırarak özür diledim, yaptığım her şey için çok üzgündüm ve ne demek istediğimi, neden üzgün olduğumu sorduğunda, yüzüğü almalarına izin verdiğime inanmadığım için olduğunu söyledim. Ellerini saçlarımda gezdiriyor ve bana daha sıkı sarılıyor. Aynı fikirde olmamak için başını salladığını hissedebiliyorum.

"Bu senin suçun değil. bunlar geldiği için çok üzgünüm. Aman Tanrım." O Beni kanepeye götürüyor, orada oturuyoruz, başımın üst kısmı çenesinin altında ve beni sallıyor. Uzun bir süre hiçbir şey söylemiyoruz, sonra ben çekiliyorum.

"Gerçekten zor bir gece oldu, sadece banyo yapmak ve uzanmak istiyorum."

"Bu konuda konuşmak istersen ben buradayım. Yapabileceğim bir şey var mı? O piçi yakaladılar mı?"

"Onun kim olduğunu bilmiyorum. Polise zaten her şeyi anlattım ve sadece..."

"Tamam, evet. Tabii ki. Sana bir banyo hazırlayayım. Seni kontrol ettiler, iyi misin?"

"" diye yalan , çünkü iyi değilim. Bir daha iyi olabilecek bilmiyorum.

Pazartesi günü Collin evden çalışacağını ve benimle ve hırpalanmış bedenimle ilgilenmeye çalışmak için dışarıdan yemek sipariş edip birlikte tembellik edebileceğimizi söyledi ama ben iyi olduğumda ısrar ettim. Ona kendimi hasta gibi hissettirmenin işleri daha da kötüleştirdiğini ve normal planlarıma devam etmek istediğimi söyledim. Ben'in okul piyesindeki ağaç kostümünün hafta sonuna kadar tamamlanması gerekiyor ve mümkün olduğunca normallik yaratmak istiyorum.

Tatlı tatlı başımı öpüyor ve bir şeye ihtiyacım olursa on dakika içinde evde olabileceğini söylüyor. O gidince, Joe Brooks ile Roadhouse motelde saat bir buçuktaki öğle yemeği randevum için hazırlanıyorum.

Erken geliyorum, böylece o gelmeden önce odanın parasını ödeyip kendimi hazırlayabiliyorum. Kapıyı açık , böylece park ettiğinde

araba aynı odanın önüne park edilmiş ve kapısı aralıktı. Kapının hafifçe tıklatılması, onu beklememe rağmen sıçramama neden oluyor.

"Selam." Gülümsüyor, hâlâ üniformalı, gözleri soluk kış ışığında bile parlıyor. Birden kılıfında bir silahı olduğunu fark ettim ve Elbette yapmak üzere olduğum şey yüzünden beni vuracağını sanmıyorum, ama yapabileceği düşüncesi göğsümde hala sıcak bir panik parıltısı yaratıyor. Buna intihar ya da başka bir şey diyebilir. Planıma ekleyebileceğim bir son dakika katmanını düşünüyorum ve nefesimin biraz sakinleştiğini hissediyorum. Kapıyı arkasından ve çoktan polis kemerini kalçasından çıkarıyor.

" anasını. Yüzüne ne oldu?" diye soruyor ve kemeri yatağın üzerine atıp daha yakından bakmak için yaklaşıyor.

"Kadınları dövmeyi seviyorsun. Senin için bu kadar şok edici olmamalı."

"Ne?" Hâlâ gülümsüyor, belki de rol yapıp yapmadığımdan emin değil ve belki de oynamalı.

"Otur."

"Bütün bunlar ne?" diye soruyor pejmürde, soyulmuş masada otururken. Üzerine yaydığım fotoğraflara bakıyor ve bir şey anlamıyor.

"Bir polis raporu." çıktılardan birini gösteriyorum. "Ne için? Sen neden bahsediyorsun?"

"Bana cinsel saldırıda bulunduğun için," diyorum elimden geldiğince sakin bir şekilde, böylece artık kontrolün bende olduğunu biliyor ama kalbim o kadar hızlı atıyor ki bluzumun titrediğini görebiliyorum.

"Bu ön sevişme gibi bir şey mi, yoksa..."

"Hayır. Kadınları dövmeyi seviyorsun ve sana yalvarsalar bile onlarla seks yapmayı seviyorsun."

"Bana sert yapmamı söyledin. Benimle taşak mı geçiyorsun?" Ayağa kalkıyor, yüzü sıcak ve kırmızı.

"Yerinde olsam otururdum." Sakin bir ses tonuyla konuşuyorum.

"Yoksa ne olur?" diye bağırıyor, tükürük lekeleri masanın öbür ucuna kadar ulaşıyor, onda daha önce de gördüğüm bir öfke. O gece otoparkta.

"Geçen gece benden aldıkları tecavüz kiti on beş yıl boyunca bir suç laboratuvarında saklanıyor ve senin menin de üzerine adının eklenmesini bekliyor."

"Sen neden bahsediyorsun be?"

"Bunu bana kimin yaptığını söylemedim. Belki seninle bir anlaşma yapabiliriz diye düşündüm, böylece benim yapmama gerek ." Kafasında prezervatif kullandığını, bir isimlerinin olmadığını ve kesinlikle bana vurmadığını hesaplamasını izliyorum.

Yüzü. Bir an, sadece bir saniye, şişkin gözlerinin etrafında bir rahatlama oluşuyor. Söylediği bir sonraki şey sessiz ve sivri.

"Sen deli, lanet bir kaltaksın."

"Evet."

"Sperm mi? Ben kullandım-"

Onu aniden durduruyorum ve içimde bulunması için bir şırınga kullandığımı söylüyorum. Çenesi o kadar dramatik bir şekilde düştü ki neredeyse karikatürize olacaktı. Tekrar sandalyeye çöktü, tam bir şok ve öfkeyle donup kalmıştı.

"Ne?" diyor, neredeyse fısıltıyla. "Ben sana hiçbir şey yapmadım. Bunu neden yapasın ki? Bu arada bu bir kanıt değil, psikopat. Seks yaptık, tek kanıt bu."

Özenle düzenlediğim videoma tıklıyorum ve telefonumdan ona gösteriyorum. Şarapla geldiği andan ayrıldığımız ana kadar elli dört dakikamızı kaydetmişti, ama ben onu yüzüme vurduğu ve ben durması için yalvarırken beni boğduğu mükemmel kırk bir saniyeye kadar düzenledim. Videonun kalanı artık yok.

"Bunu düzenlediğinizi bilecekler," diye savunuyor.

"Hayır. Bir panik düğmesine bastığınızda otomatik olarak kayda başlayan güvenli uygulamalar var. birlikte geliyorlar, bu yüzden videoyu başlatmak için herhangi bir zamanda basabilirdim. Nerede başladığına bakın, tam elimi komidinden yüzüme götürdüğümde. Görünüşe göre kayıt başladığında elimi uzatmış olabilirim." Bu şekilde yapmamış olmam önemli değil. Sadece mümkün olması bile yeterli. Bundan sonra diğer kanıtların açıklanmasına gerek yok. Tüm yaralarımın fotoğraflarını görüyor, Hastane bandımla çektiğim fotoğraflar ve hastanede imzaladığım belgeler, polis raporu.

"Neden yapasın ki... Ben sana bir bok yapmadım." "Ama Lacy'ye yaptın."

"Lacy-wha? Ne?"

"Bu arada, ona tüm bunların bir kopyasını verdim, bu yüzden çılgınca bir şey yapmayı düşünüyorsan, daha da berbat olacaksın," diye bağıriyorum, içeri girdiğinde hızlıca düşündüğüm sigorta poliçesini kullanıyorum.

O kadar yenilmiş ve acınası görünüyor ki neredeyse onun için üzüleceğim. Yavaş bir inançsızlıkla başını sallayışı ve ses tonunu alçaltarak "Sana neden bir şey yapayım ki? Aman Tanrım."

"Hepsi burada. Her ayrıntı ele alındı."

"Ne istiyorsun? Neden? Lacy yüzünden mi? Sanki ben bir tacizciymişim, bir manyakmışım gibi davranıyorsun. Bana vuruyor, bunu sana o mu söylüyor? Kavgayı o kışkırtıyor, ben bela aramıyorum. Tanrım, Melanie. Siktir!"

Ama onun için üzülmiyorum. O benden daha büyük bir yalancı. Bunu sadece kendi gözlerimle görmekle kalmadığımı, toplumdaki imrenilen konumunun onu güvende tutacağını düşünerek onu ölüme terk ettikten sonra hastanede elini tutan kişinin de ben olduğumu bilmiyor.

"Yani istediğin bu mu? Lacy'nin hayatından çıkmamı mı istiyorsun? Bunu yapmanın daha kolay yolları olduğunu düşünmüyor musun? İyi o zaman. Sorun değil, zaten o inekle işim bitmişti."

"Bu da işin bir parçası ama burada olma nedenimiz bu değil."

"O zaman bana neden burada olduğumuzu söyle!" kalkıp karşı duvara doğru yürüyor ve yumruğunu ucuz alçıpana vuruyor.

"Bir şey daha var," diyorum ve Valerie ile olan tüm iletişiminin çıktılarını masanın üzerinde ona doğru itiyorum. Gözleriyle tarıyor, bu mesajları ve neden benim elimde olduklarını anlamaya çalışıyor.

"Bunu nasıl aldın? Ne haltlar dönüyor?"

"Beni ve ailemi Luke Ellison soruşturmanızdan aklamamızı istiyorum."

"Sen-" Bir şey söylemeye başladı ama ben onu durdurdum.

"Öldürülen adamın karısıyla ölmeden önce konuşmak senin için iyi görünmüyor. Tüm bunlarla birlikte-" Elimini kâğıtların üzerinde gezdiriyorum. "Cinayet gecesi, cinayet işlendiği söylenmeden hemen önce buluşmak için plan yapmışsınız."

"Sence ben...? Sen..." Dudaklarını aralayarak mesajlara bakar, sonra derin bir iç çeker.

"Bütün bunlar Luke'la olan ilişkinin ortaya çıkmaması için mi?" diye sorar, tabii ki araştırmaya devam ederlerse bir ilişkiden çok daha fazlasını bulacaklarından habersizdir.

"Evet." Tüm kanıtlarımı toplayıp çantama doldurmaya başladım ve ondan uzak tuttum.

"Collin'le bir anlaşmanız olduğunu söylemiştin. Tüm bunları neden yaptın?"

"Yalan söyledim. Bunu seninle yatmamı sorgulamaman ya da Şüphelendim. İşe yaradı. Bir ilişkinin ortaya çıkması onu öldürür, çocuklarımla hayatını mahvederdi ve bunun peşini bırakamazdınız."

"Geçen gece bunun için miydi? Dalga mı geçiyorsun benimle?" "Dinle. Bizi soruşturmadan aklamalısın. İntihar olduğuna hükmet. Cinayetten şüphelenildiğini söylediler. Doğrulanmadı. Baş müfettiş sizsiniz. Vücudunda alkol vardı, itilmiş gibi değil, dümdüz düştü ve silah yoktu. Bunların hepsini haberlerde gördüm zaten. Yani beni ve ailemi onunla herhangi bir ilişkiden temize çıkarabilir ve bir iki hafta içinde dosyayı kapatıp intihar olduğuna karar verebilirsiniz, değil mi?"

"Tanrı aşkına. Kimseyi öldürdüğünü sanmıyorum. Bu işi çok ileri götürüyorsun."

"Mesele o değil," diye yalan söylüyorum. "Collin Luke'u öğrenirse hayatım biter ve eğer bu işi kapatmazsan, adımlı bu işin dışında tutmazsan ve küçük ortağın Davis'in de işin içinde olduğundan emin olmazsan, manşetlere çıkan benim ilişkim olmayacak. Tüm gazetelerin baş sayfalarında işsiz ve kayıtlı bir seks suçlusu olarak sen olacaksın. Bir de beni dene."

Birkaç dakika boyunca hareket etmiyor. Oda, kesik kesik nefes alışverişlerimiz dışında sessiz. Sırtına bakıyorum ve o yatağa gidip kemerini takıyor. Bundan sonra ne yapacağını bilmiyorum. Videoyu elimde tutuyorum. Yine telefon, tokat sesi ve homurtusu sırtına çalıyordu.

"Ya da bunu hemen şimdi Instagram'a yükleyebilirim ve bırakın ne olacaksa olsun."

"Bu kadar deli olduğuna inanamıyorum. SİZE BİR ŞEY YAPMADIM!" Duvara monte edilmiş televizyonu elleriyle parçalıyor ve yere çarpana kadar şiddetle kırıyor. Yüzüme birkaç santim yaklaşıyor, burun delikleri açılıyor. Beni sertçe duvara doğru itiyor. Sinemiyorum. Ne yapacağını bilmiyorum ama doğrudan gözlerinin içine bakıyorum.

"Yapabileceğin bir şey yok. Sen benim için aynısını yaparsan, senin adını bu işin dışında tutarım. İş bitmez aklandığımı ve soruşturmanın düştüğünü kanıtlayan raporu bana gönder. Cinayet yok."

"Ben bunu yaptıktan sonra tüm bunları sızdırırsan, ölürsün. Söz veriyorum." "Sızdırmayacağım. Neden tekneyi sallayayım ki? Bu işin bitmesini istiyorum."

Duvarı itip benden uzaklaştı ve masadan anahtarlarını aldı. Gitmek için motelin kapısını açmadan hemen önce "Sen lanet bir sosyopatsın!" diye bağırdı. Sonra kapıyı öyle bir açtı ki, şiddetli bir darbeye iç duvara çarptığında alçıpan çatladı.

"Tüm bunlar gerçekten oldu. Bunların hepsini gerçekten yaptın. Sadece başka birine yaptın. Bu yüzden oldukça şanslı olduğumu söyleyebilirim. Lacy'nin peşine düşersen anlaşma iptal olur. Hayatını mahvederim."

Kapıyı çarpıyor, ben de kapıyı kilitliyorum ve kapının önünde yere yığılıp şiddetle titriyorum. Bitti.

OceanofPDF.com

Her zaman banliyöde yaşayan bir eş olarak hayatımın kimsenin okumak isteyeceği bir şey olmayacağını düşünmüş biri olarak, artık bir hikayem var ve bu asla kimseye anlatamayacağım bir hikaye. Jonathan yeniden ayağa kalktığında yazı grubu yeniden başlasa bile, asla yazamayacağım bir hikayem var.

Joe ile görüşmemden bir hafta sonra bana raporun bir kopyasını gönderdi. Luke Ellison'ın ölümünün intihar olarak değerlendirildiğini söyledi. Raporu aldıktan sonra Collin'e . Kamuoyuna açıklanmadan önce nasıl bildiğimi merak edemezdi, bu yüzden bekledim ve birkaç gün sonra, gergin yüzlü yerel muhabir haberi beşinci kanalda duyurdu.

Joe Brooks'u hâlâ şehirde görmek zorundayım ve bu düşünce bile midemi bulandırıyor. Ama sırrımı, kendisini de bu işe bulaştırmadan söyleyemez, özellikle de soruşturmaya hile karıştırmışken. Bu yüzden huzursuz, konuşulmayan bir ateşkes içindeyiz.

Collin'in hayatını değiştiren bu açıklamayı sıradan birinin ağzından duymasını izliyorum.

Televizyonda açıklama. Salata için salatalık doğruyorum ve Haberi aldığını gördüğümde altımdaki zeminde Ralph'e peynir parçaları düşüyor. Elini ağzına götürüyor ve sırtındaki tüm kaslar gevşiyor.

"Baba, sorun ne?" Ben renklendirmeyi bırakıp sehpanın yanında, yerde oturduğu yerden soruyor. Claire tekerlekli sandalyesinden bir ses çıkarıyor ve Collin onun bir bardak suya uzandığını görüp yardım etmek için diz çöküyor.

"Hiçbir şey, dostum." Collin dönüp bana bakıyor ve gözleri yaşlarla doluyor.

Gözlerimi kapatıp iç çekiyorum, çocukların önünde yapabileceğimiz tek şey bir dayanışma jesti. Telefonum mutfak adasında titriyor ve ellerimi bir kurulama bezine silip Reddet tuşuna basıyorum, arayanın şu anda konuşmak istemediğim annem olduğunu görüyorum, ama Collin'in gözlerinde tanıdık bir şey parlıyor, aramayı reddettiğimi ve telefonumu önlüğümün cebine attığımı görüyor. Şüphe mi?

Ama o bana sadece gülümsüyor, ben de başımı eğip gülümsüyorum ama bakışlarımda bir soruyla, "*Ne oldu?*" der gibi. O sadece geri dönüyor

Televizyon.

Akşam yemeğinde biftek ve bezelye yerken birbirimize bakıyoruz, umut, şefkat ve başka bir şeyle karışık bakışlarımızı değiş tokuş ediyoruz. Yabancı bir ifade

-Sakladığımız sırların ağırlığı altında sonsuza dek sıkışıp kaldığımızı dair ortak bir bilginin yanı sıra, uzak bir günde bir faili meçhul araştırmacısının davayı yeniden açabileceğine dair bir korku. Asla tamamen ortadan kalkmayabilir. Bundan emin olamayız.

Collin bana sormadan çocuklara Panama tatilinden bahsediyor ama ben bunun işle ilgili sorular sormak ve bungalovlara bakmak için bir fırsat olduğunu biliyorum. "Sahilde sadece bir hafta. Sanırım bunu hak ettik," diyor, çocuklar sevinçle alkışlarken. Sonra dondurma yemek için bir gezi öneriyorum ve hepimiz arabaya doluşuyoruz.

Birkaç mil ötedeki Dairy Queen'e doğru yol alırken birbirimize bakmıyoruz, çocuklar gevezelik ediyor, mutlular, ne kadar mutlu olduklarının farkında değiller.

Onların hayatlarını derinden parçaladık. Batan güneşin arkasında alçaktan yanan kızıl bulutlara ıslak boya şeritleri gibi akan mor ufkun ince şeridine doğru sessizce ilerliyoruz.

* * * * *

OceanofPDF.com

Teşekkür

Her zaman koşulsuz destek olan ailem Dianna Nova ve Julie Loehrer'e ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM. Benim için özel bir teşekkür inanılmaz kocam Mark Glass, yazarlık yolculuğum boyunca bana olan inancından başka bir şey göstermedi ve ne zaman kendimi sorgulasam her zaman nazik ve cesaretlendirici bir söz söyledi.

Kız kardeşim Tamarind Knutson ve kayınbiraderim Mark Knutson'a destekleri için ve Minneapolis'teki tüm sevgili arkadaşlarıma çok teşekkür ederim. Yıllardır uzun mesafeli arkadaş olmamıza rağmen, ilk kitabım için duydukları heyecan ve destek alçakgönüllüydü ve kesinlikle fark edildi.

Theresa Ford, Shelly Domke ve Justin Kirkeberg'e beni destekledikleri için özel olarak teşekkür ederim.

İşin püf noktalarını öğrenmeme yardımcı olurken beni her zaman doğru yöne yönlendiren, hayalindeki menajer Sharon Bowers'a çok teşekkür ederim. Muhteşem editörüm Brittany Lavery'ye teşekkür ederim. bana zaman ayırıyor ve işimi olabilecek en iyi hale getiriyor.

Anne Healy ve Kim LaFontaine'e çok minnettarım. Bana arkadaş ve akıl hocalığı yaptılar ve yayıncılık kariyerimi sürdürebilmem için uzaktan çalışmama izin verdiler. Arlington'daki Texas Üniversitesi'ndeki tüm meslektaşlarıma da teşekkür ederim.

Boston terrierim Spaghetti'yi atlayamam, çünkü ev ofisimde tek başıma çalıştığım uzun günleri kesinlikle olaylı hale getiriyor.

OceanofPDF.com

Ayrıca Seraphina Nova Glass tarafından

Biri Dinliyor

OceanofPDF.com

ISBN-13: 9781488078101

Ne Kadar İyi Bir Eş

Telif Hakkı © 2021 Seraphina Nova Glass tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu baskı Harlequin Books S.A. Graydon House ile yapılan anlaşmayla

yayımlanmıştır.

22 Adelaide St. West, 40. Kat

Toronto, Ontario M5H 4E3, Kanada

www.GraydonHouseBooks.com

www.BookClubbish.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.